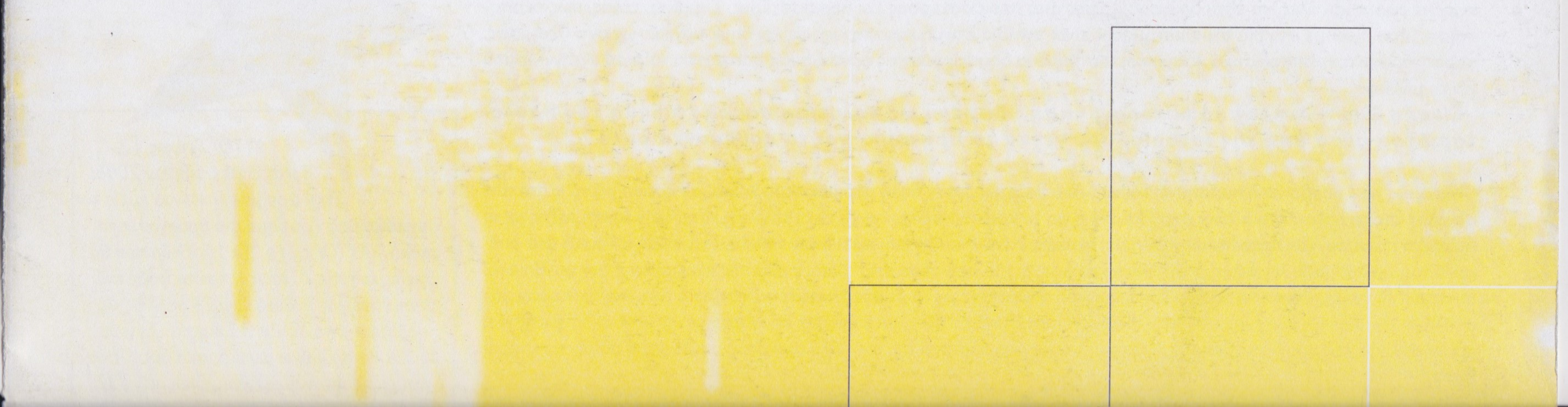
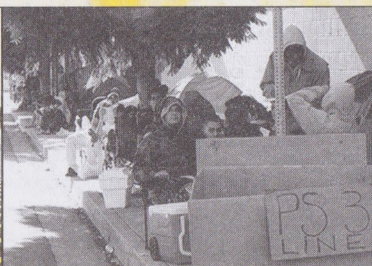
2,00€

Δίμηνη έκδοση για
τη σύνθεση των
αυτονομιών-
Τεύχος 12-
Δεκέμβριος 2006

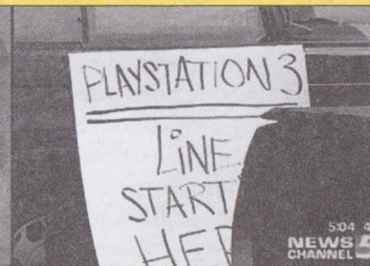

WAL*MART

PS 3
LINE

PLAYSTATION 3
LINE
START
5:04
NEWS
CHANNEL

editorial

Η αυτοοργανωμένη συλλογική βία δεν είναι μαγική. Γι' αυτό είναι επικίνδυνη.

Η χειρότερη καταστολή είναι αυτή του πλήθους των ατομισμών. Η «κοινωνική» καταστολή του οπορτουνισμού.
(περιοδικό Midnight Rebel, τεύχος 1, Οκτώβριος 2003)

Παρακάτω θα μιλήσουμε για την κινηματική βία. Θα πούμε πέντε κουβέντες για ένα θέμα εξαιρετικά κρίσιμο, που αφορά επιλογές για το παρόν και το μέλλον, αφορά την πολιτική δράση και την προοπτική της, αφορά την επιβίωση του μαχόμενου προλεταριάτου ως τέτοιου, σε καιρούς ιδιαιτέρως δύσκολους.

Πριν το κάνουμε, θα θυμίσουμε ότι τον περασμένο Οκτώβρη τούτο το περιοδικό επιχείρησε να υποστηρίξει το όνομά του. Και δήλωσε ότι υπηρετεί τις αρχές, τα μέσα και τους σκοπούς της αυτονομίας. Περνώντας μέσα από τον ριζικό μετασχηματισμό της ελληνικής κοινωνίας τη δεκαετία του '90, προσπαθήσαμε να εξηγήσουμε το χτίσιμο της αυτονομίας, πρώτον, ως ***κάθετης ρήξης με τα δόγματα της πολιτικά και ιδεολογικά ηγεμονεύουσας αριστεράς και άκρας αριστεράς.*** Δεύτερον, ως ***δημιουργίας δεδομένων διαρκούς αναμέτρησης με το σύστημα.*** Κάθετη ρήξη... πολιτική και ιδεολογική ηγεμονία... δημιουργία... διαρκής αναμέτρηση... Λίγοι θα το προσέξουν, αλλά οι κουβέντες αυτές ήταν προσεκτικά επιλεγμένες· τις θυμίζουμε εδώ ξανά γιατί θα μας χρειαστούν.

Πρώτα απ' όλα για να ξεκαθαρίζουμε: ο καπιταλισμός είναι ένα κοινωνικό σύστημα ιδιαιτέρως και πολλαπλώς βίαιο. Τούτη τη διάστασή του οι προλετάριοι, άντρες και γυναίκες, νέοι και γέροι, τη βιώνουν ανεξαιρέτως, ως καθημερινή επίθεση από θεσμούς, ιδεολογίες, συμπεριφορές. Ο καθένας και η καθεμία δέχεται βία. Στον καθένα και την καθεμία αντιστοιχεί μερίδιο της απάντησης σ' αυτή τη βίαιη επίθεση του συστήματος· στον καθένα και την καθεμία αντιστοιχούν πράξεις αντι-βίας.

Μετά, για να ξεκαθαρίζουμε ακόμα περισσότερο: Ως πολιτικά οργανωμένο, εχθρικό προς το σύστημα κομμάτι του προλεταριάτου, έχουμε το προνόμιο και το καθήκον να (προσπαθούμε να) καταλαβαίνουμε γιατί και πώς δεχόμαστε βία ***ως τάξη***. Ταυτόχρονα και κατά συνέπεια, έχουμε το προνόμιο και το καθήκον να αντιληφθούμε ότι το μέτρο και το αξιολογικό κριτήριο αυτών των πράξεων αντι-βίας που στον καθέναν και την καθεμία αντιστοιχούν δεν είναι ούτε ατομικό ούτε παρεΐστικο, είναι εξόχως *κοινωνικό*. Και δεν είναι α-ιστορικό, αλλά οφείλει να είναι *επίκαιρο*. Δεν πρόκειται λοιπόν για το «πόσο τα έχουμε πάρει στο κρανίο», πόσα καντάρια οργή έχουμε μαζέψει, πόσο γρήγορα τρέχουμε, πόσο δυνατά χτυπάμε, ή πόσο μακριά, τέλος πάντων, πηγαίνουν οι τεχνικές μας δυνατότητες -μιλώντας για τον καθέναν χωριστά αλλά και για όλους μαζί. Πρόκειται για τη συνείδηση ότι οι πράξεις αντι-βίας είναι στιγμές μέσα σε έναν διαρκή πόλεμο, με παρελθόν και μέλλον. Αυτό σημαίνει, όπως στο παρελθόν έχουμε ξαναγράψει, ότι η ένταση της βίας οφείλει να παρακολουθεί το υπάρχον επίπεδο του ανταγωνισμού των «από κάτω». Σημαίνει επίσης ότι οι μορφές της οφείλουν να τους χωράνε όλους και όλες, να είναι οικειοποιήσιμες από περισσότερους και περισσότερες. Σημαίνει, τέλος, πως οι απαντήσεις που δίνουμε στη βία του συστήματος είναι την ίδια στιγμή καταστροφικές και δημιουργικές ως αντι-θεσμίσεις: σαμποτάρουν τον καπιταλιστικό κόσμο και ταυτόχρονα δημιουργούν τις οργανωτικές βάσεις του ταξικού ανταγωνισμού για το μέλλον.

Είναι η ίδια η συλλογική αυτοοργάνωση, ιδωμένη ως πολύτιμη παρακαταθήκη του προλεταριάτου μέσα από την ιστορία, που γεννά τα προνόμια και τα καθήκοντα αυτά.

Να όμως που συμβαίνει η παραπάνω λογική -που θα χρειαζόταν πολύ περισσότερο χώρο και χρόνο για να κατατεθεί σε όλον της τον πλούτο -να είναι σκανδαλώδης για τα τρέχοντα ήθη, και να είναι τελικά *η κατεξοχήν λογική ρήξης με τα δεδομένα που έχουν διαμορφωθεί στην ελληνική αντικαθεστωτική σκηνή των τελευταίων χρόνων.* Γιατί αυτή η λογική έχει απέναντί της, πρώτον, τον λεγκαλισμό της ελληνικής αριστεράς, που μέσα από το παραμύθι της «ωρίμανσης των συνθηκών» συντηρεί τη νομιμοφροσύνη της και δίνει εχέγγυα συμμαχίας με το σύστημα και τους θεσμούς του. Και δεύτερον, την αντίληψη της βίας ως «μαγικής στιγμής», διαχωρισμένης από το χθες και το αύριο, απογυμνωμένης από κάθε προοπτική και εν τέλει αδιάφορης. Για την ακρίβεια, αυτή η λογική έχει απέναντί της τον πολύ ταιριαστό συνδυασμό αυτών των παραπάνω.

Υποστηρίζουμε ότι κατά έναν τρόπο καθόλου μαγικό, η μη-βία των ευλαβών συνοδοιπόρων του ελληνικού κράτους

*ΑΥΤΟ/ Τεύχος 12,
Τρίτη, 5 Δεκεμβρίου 2006.
Στην ώρα μας λοιπόν κι εμείς και τα λάθη μας. Γράφαμε στο προηγούμενο τεύχος (ΑΥΤΟ/ τ.11): "Το 16σέλιδο που θα βρείτε ένθετο...". Ίσως η πρώτη φορά που ένα 16σέλιδο ένθετο έχει 24 σελίδες με αρίθμηση από σελίδα 33 έως 56. Είχαμε λοιπόν 8 παραπάνω σελίδες από αυτές που ισχυριζόμασταν πως έχουμε και μόλις 32*

ούτε παρεΐστικο, είναι εξόχως *κοινωνικό*. Και δεν είναι α-ιστορικό, αλλά οφείλει να είναι *επίκαιρο*. Δεν πρόκειται λοιπόν για το «πόσο τα έχουμε πάρει στο κρανίο», πόσα καντάρια οργή έχουμε μαζέψει, πόσο γρήγορα τρέχουμε, πόσο δυνατά χτυπάμε, ή πόσο μακριά, τέλος πάντων, πηγαίνουν οι τεχνικές μας δυνατότητες -μιλώντας για τον καθέναν χωριστά αλλά και για όλους μαζί. Πρόκειται για τη συνείδηση ότι οι πράξεις αντι-βίας είναι στιγμές μέσα σε έναν διαρκή πόλεμο, με παρελθόν και μέλλον. Αυτό σημαίνει, όπως στο παρελθόν έχουμε ξαναγράψει, ότι η ένταση της βίας οφείλει να παρακολουθεί το υπάρχον επίπεδο του ανταγωνισμού των «από κάτω». Σημαίνει επίσης ότι οι μορφές της οφείλουν να τους χωράνε όλους και όλες, να είναι οικειοποιήσιμες από περισσότερους και περισσότερες. Σημαίνει, τέλος, πως οι απαντήσεις που δίνουμε στη βία του συστήματος είναι την ίδια στιγμή καταστροφικές και δημιουργικές ως αντι-θεσμίσεις: σαμποτάρουν τον καπιταλιστικό κόσμο και ταυτόχρονα δημιουργούν τις οργανωτικές βάσεις του ταξικού ανταγωνισμού για το μέλλον.

Είναι η ίδια η συλλογική αυτοοργάνωση, ιδωμένη ως πολύτιμη παρακαταθήκη του προλεταριάτου μέσα από την ιστορία, που γεννά τα προνόμια και τα καθήκοντα αυτά.

Να όμως που συμβαίνει η παραπάνω λογική -που θα χρειαζόταν πολύ περισσότερο χώρο και χρόνο για να κατατεθεί σε όλον της τον πλούτο -να είναι σκανδαλώδης για τα τρέχοντα ήθη, και να είναι τελικά *η κατεξοχήν λογική ρήξης με τα δεδομένα που έχουν διαμορφωθεί στην ελληνική αντικαθεστωτική σκηνή των τελευταίων χρόνων*. Γιατί αυτή η λογική έχει απέναντί της, πρώτον, τον λεγκαλισμό της ελληνικής αριστεράς, που μέσα από το παραμύθι της «ωρίμανσης των συνθηκών» συντηρεί τη νομιμοφροσύνη της και δίνει εχέγγυα συμμαχίας με το σύστημα και τους θεσμούς του. Και δεύτερον, την αντίληψη της βίας ως «μαγικής στιγμής», διαχωρισμένης από το χθες και το αύριο, απογυμνωμένης από κάθε προοπτική και εν τέλει αδιάφορης. Για την ακρίβεια, αυτή η λογική έχει απέναντί της τον πολύ ταιριαστό συνδυασμό αυτών των παραπάνω.

Υποστηρίζουμε ότι κατά έναν τρόπο καθόλου μαγικό, η μη-βία των ευλαβών συνοδοιπόρων του ελληνικού κράτους και του κεφαλαίου έχει αποδείξει πως χρειάζεται ως απαραίτητο συμπλήρωμά της τη διαχωρισμένη/ θεαματική βία των κατ' όνομα εξτρεμιστών! Αυτό είναι που (κάνουν ότι) δεν μπορούν να αντιληφθούν όσοι ορκίζονται σήμερα στο όνομα της (ατομικής τους) εξέγερσης. **Ότι η πολιτική και ιδεολογική ηγεμονία της αριστεράς στηρίχτηκε ανάμεσα σε άλλα <u>και</u> στην ικανότητά της να ενσωματώνει και να εντάσσει στο οπλοστάσιό της τις συνήθεις βίαιες πρακτικές του αντιεξουσιαστικού χώρου στην Ελλάδα**, μιλώντας τουλάχιστον για τη δεκαετία του '90. Είναι χρήσιμο και εύκολο για την αριστερά να κάνει κάτι τέτοιο. Είναι χρήσιμο, επειδή τα «βίαια και ανεξέλεγκτα στοιχεία» αποτελούν ένα de facto λειτουργικό μέσο πίεσης στα παιχνίδια εξουσίας με το κράτος. Δεν χρειάζεται να πούμε ποιους «έδειχνε» η Παπαρήγα, για παράδειγμα, όταν διατύπωνε απειλές και συμβουλές στην κυβέρνηση ενόψει της επίσκεψης Κλίντον το 1999. Είναι εύκολο επειδή οι συνήθεις βίαιες πρακτικές του αντιεξουσιαστικού χώρου στρέφονταν στην ίδια την αριστερά για να αντλήσουν το περιεχόμενό και την κοινωνική νομιμοποίησή τους! Στον αντιαμερικανισμό, στην επέτειο του Πολυτεχνείου, σε έναν προς έναν τους βούρκους της εθνικής ενότητας. Είναι εύκολο και για έναν επιπλέον λόγο: επειδή αυτές οι πρακτικές έγιναν στιλ, έγιναν η σημαία του οργανωτικού και πολιτικού τίποτα, και απέκτησαν αξία ως συλλογή *ατομικών κατορθωμάτων και επαναστατόσημων στα καφενεία*. Υπάρχει μια λέξη γι' αυτό το τελευταίο πράγμα και η αριστερά, τα αφεντικά, το κράτος, όλος ο καλός ο κόσμος τέλος πάντων, την ξέρει καλά: λέγεται μικροαστισμός. Και δυστυχώς ο μικροαστισμός είναι πράγματι «μαγικός», τουλάχιστον ως προς τις ικανότητές του να εξουδετερώνει τους εχθρούς του συστήματος, στέλνοντάς τους στο σπίτι τους· να θεοποιεί την ατομικότητα και να δημιουργεί ψευδαισθήσεις μεγαλείου· να εκφυλίζει τη συλλογική συνείδηση και να «κατασκευάζει» εξατομικευμένες ηρωικές ή τραγικές φιγούρες· να ανοίγει την πόρτα στον οπορτουνισμό και στο «να κοιτάξω την πάρτη μου», όταν τα πράγματα θα σκουρύνουν.

Στον αντίποδα αυτού του πολιτικού αδιεξόδου, που τα σημάδια του στον αντικαθεστωτικό χώρο εν Ελλάδι είναι παραπάνω από προφανή και οδυνηρά, η αυτονομία ως αντίληψη αντιτάσσει τις *-ιστορικές-* οργανωτικές και πολιτικές επιλογές του μαχόμενου προλεταριάτου, εδώ και αλλού. Και αυτές οι επιλογές, από τις καταλήψεις σπιτιών (ως στιγμές διαρκούς, καθημερινής πρόκλησης της νομιμότητας) μέχρι τη συλλογική, αυτοοργανωμένη, και «διαυγή στους στόχους της» βία στο δρόμο, δοκιμάζονται καθημερινά και αξιολογούνται στο πεδίο των πραγματικών κοινωνικών σχέσεων, και των πραγματικών κοινωνικών αντιθέσεων. Και ουδόλως αφορούν το πεδίο των κατά φαντασίαν ηρωισμών, και των μικροαστικών ψευδαισθήσεων.

Σήμερα λοιπόν, όπως κάναμε και χθες, όπως θα κάνουμε και αύριο, οφείλουμε να διεκδικήσουμε αδιαπραγμάτευτα τον εμπλουτισμό των μέσων και των περιεχομένων της συλλογικής, αυτοοργανωμένης μας αντεπίθεσης. Πέραν αυτού τίποτα.

ΑΥΤΟ/ Τεύχος 12,
Τρίτη, 5 Δεκεμβρίου 2006.
Στην ώρα μας λοιπόν κι εμείς και τα λάθη μας. Γράφαμε στο προηγούμενο τεύχος (ΑΥΤΟ/ τ.11): "Το 16σέλιδο που θα βρείτε ένθετο...". Ίσως η πρώτη φορά που ένα 16σέλιδο ένθετο έχει 24 σελίδες με αρίθμηση από σελίδα 33 έως 56. Είχαμε λοιπόν 8 παραπάνω σελίδες από αυτές που ισχυριζόμασταν πως έχουμε και μόλις 32 σελίδες λιγότερες από αυτές που "ισχυρίζεται" η αρίθμηση του ένθετου. Κάνοντας τις πράξεις λείπουν 24 σελίδες! Όσες ακριβώς ήταν το ένθετο το οποίο ισχυριζόμασταν ότι είχε δεκαέξι! Η μαγεία των απλών, καθημερινών μαθηματικών πράξεων.

Το 24σέλιδο που βρήκατε στο προηγούμενο τεύχος προοριζόταν για το zine g και όχι -όπως γράφαμε εδώ- στο gmag -το οποίο δεν υπάρχει! Τα λαθάκια μας μπορεί και να τα διασκεδάζουμε, τις α-νοησίες μας όχι. Ζητάμε συγνώμη.

Επόμενο τεύχος <u>Τρίτη 6 Φεβρουαρίου 2007.</u>

Το ΑΥΤΟ/ μπορείτε να το βρείτε στα στέκια Περιστερίου, Νομικής, Χαϊδαρίου, στο στέκι Ανατόπια στην Πάτρα, σε κεντρικά βιβλιοπωλεία της Αθήνας καθώς και στην κατάληψη της Λέσχης Κατασκόπων (Φυλής και Φερών). Στη Θεσ/νίκη την ευθύνη για τη διακίνηση του περιοδικού έχει η πολιτική ομάδα εργάτες-τριες του αρνητικού (Εταρ).
για επικοινωνία: autozine@gmail.com
Τ.Θ. 3586, Τ.Κ. 10210, Αθήνα
*με την ένδειξη **"για το ΑΥΤΟ/"***

Το προσέξατε: Κατά την πρόσφατη προεκλογική περίοδο τα φιλοχρήματα αφεντικά της διαφημιστικής εταιρείας

Άλμα Ατέρμων

θεώρησαν καλό να

παραχωρήσουν διαφημιστικό χώρο... στους έλληνες νεοναζί.

Αυτά τα ξέρουν και οι πέτρες...

Πέτρες όμως **έφαγε** και η **διαφημιστική**

Άλμα Ατέρμων!

Στις 17 Νοεμβρίου, δεκάδες αντιφασίστες και αντιφασίστριες κατέφθασαν στα γραφεία της εταιρείας και κατέστρεψαν τζάμια, κουβούκλια φυλάκων, εταιρικά αυτοκίνητα, κλπ. Υπέδειξαν έτσι στα άπληστα αφεντικά, αυτής και κάθε διαφημιστικής ότι **το εμπόριο της σβάστικας έχει**

Σε αυτό το τεύχος θα βρείτε:

διαφημιστικό χώρο...
στους έλληνες νεοναζί.
Αυτά τα ξέρουν και οι πέτρες...
Πέτρες όμως **έφαγε** και η
διαφημιστική
Άλμα Ατέρμων!

Στις 17 Νοεμβρίου, δεκάδες
αντιφασίστες και
αντιφασίστριες
κατέφθασαν στα γραφεία της εταιρείας και κατέστρεψαν
τζάμια, κουβούκλια φυλάκων, εταιρικά αυτοκίνητα, κλπ. Υπέδειξαν έτσι στα άπληστα αφεντικά, αυτής και κάθε διαφημιστικής ότι
το εμπόριο της σβάστικας έχει κέρδη... αλλά έχει και ζημιές!

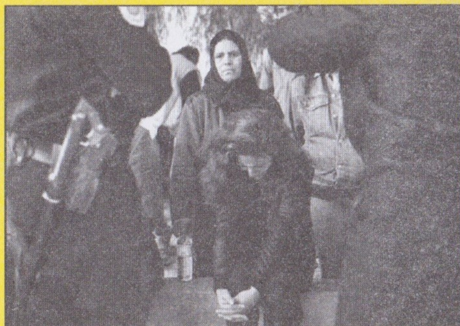
Και κάτι ακόμη:
Προφανώς, η επιλογή της ημερομηνίας -17 Νοεμβρίου- ήταν συμβολική. Ο ποιητής ήθελε να πει ότι, εκτός από τα σαλιαρίσματα των αριστερών, και τους -κρατικής οργάνωσης- επιτάφιους με υπόκρουση τον εθνικό ύμνο, **υπάρχουν και τα πραγματικά ζητήματα του ταξικού ανταγωνισμού.**

Που αν είχαν επέτειο,
θα ήταν παράνομη.
Άντε και του χρόνου.*

* Το παραπάνω κείμενο (καθώς και η φωτογραφία στο φόντο) είναι από αφίσσα που κολλήθηκε στο κέντρο της Αθήνας, λίγες ώρες πριν κλείσει η ύλη του τεύχους, με υπογραφή για το λογαριασμό: **αντιφασίστες/αντιφασίστριες.**

Ζεφύρι, Οκτώβριος 2001.

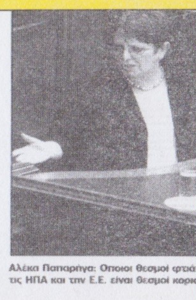
«Κι έτσι μπορεί ήσυχος να πάει σπίτι του με το πλημμέλημά του, και να βλέπει στην τηλεόραση τους κακούς μπάτσους που κοπανήσανε το φοιτητή». Αυτά θα έγραφε η στήλη για τον μπάτσο Τυλλιανάκη, που φύτεψε το 2001 μια σφαίρα στο κεφάλι του Μαρίνου Χριστόπουλου, αν το περιοδικό κυκλοφορούσε δυο μέρες πριν. Αλλά το δικαστήριο δεν ενέκρινε την πρόταση του εισαγγελέα για «φόνο εξ αμελείας», και με πλειοψηφία 5 προς 2 έστειλε τον Τυλλιανάκη στη φυλακή, πράγμα που πρώτη φορά συμβαίνει μετά από αντίστοιχο περιστατικό. Φαίνεται λοιπόν ότι ο Τυλλιανάκης δικάστηκε στη λάθος γι' αυτόν στιγμή... πλήρωσε τα σπασμένα της Θεσσαλονίκης, κι έδωσε την ευκαιρία στη δημόσια τάξη να ξεσκονίσει το προφίλ της. Κατά τ' άλλα, δεν πρόκειται να φάει και τα χρόνια του στη φυλακή «το παιδί». Σύντομα θα υποβληθεί αίτηση αναίρεσης της ποινής στον Άρειο Πάγο, γι' αυτό άλλωστε οι δικηγόροι του δεν ζήτησαν αυτή τη φορά αναστολή εκτέλεσής της. Και όταν θα γίνει αυτό, ο θόρυβος θα έχει καταλαγιάσει.

Παπαρήγα: Δεδομένοι σε συμμαχίες που δεν μας ωφελούν

...σες αποστάσεις από τα δύο μεγάλα κόμματα στα ζητήματα εξωτερικής πολιτικής κράτησε η γενική γραμματέας του ΚΚΕ.

Η Αλέκα Παπαρήγα τόνισε ότι όσο η χώρα ακολουθεί την ίδια πολιτική θα είναι δεδομένη σύμμαχος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του ΝΑΤΟ. Αναρωτήθηκε, δε, πότε ωφέλησαν τις ελληνικές θέσεις οι συμμαχίες που διατηρούμε.

Κατά την ίδια, η Ε.Ε. και το ΝΑΤΟ εξυπηρετούν τα συμφέροντα των ισχυρών και σε διεθνές επίπεδο με την αλλαγή συνόρων, αλλά και με τη δημιουργία προτεκτοράτων. Τάχθηκε υπέρ της πλήρους απαγόρευσης των πυρηνικών όπλων, τονίζοντας ότι η απαγόρευση της εξάπλωσής τους δεν λύνει το πρόβλημα. Κατηγορηματική ήταν και για τη συμμετοχή ελληνικών δυνάμεων στο Αφγανιστάν και στο Ιράκ. Ζήτησε την άμε-

Αλέκα Παπαρήγα: Οποιοι θεσμοί φτιά τις ΗΠΑ και την Ε.Ε. είναι θεσμοί κορ

΄Εχει μαλλιάσει η πένα μας να γράφει σ' αυτό το έντυπο για την εθνικά προσανατολισμένη αντιπολιτευτική φιλολογία της αριστεράς· και μέχρι τώρα η πραγματικότητα δεν παύει να μας δικαιώνει με κάθε αφορμή. Προσέξτε για παράδειγμα τι είπε η κυρία Αλέκα στις 2 Νοέμβρη

Γήπεδο

Δύο φίλαθλοι της ΑΕΚ στη φυλακή. Οκτώ ακόμη καταζητούμενοι. Μερικές εκατοντάδες επιπλέον περιμένουν στη σειρά. Τα πράγματα έχουν σκουρύνει επικίνδυνα. Αλλά περίμενε κανείς κάτι διαφορετικό;

Μόνο οι αφελείς. Ή όσοι αρνούνταν να συμφιλιωθούν με την πραγματικότητα: του ποδοσφαίρου που έχει αλλάξει θεμελιωδώς.

Για τις αλλαγές που έχουν συντελεστεί έχουμε αναφερθεί επανειλημμένα σε προηγούμενα τεύχη.

Δύο τρία πραγματάκια μόνο θα επισημάνουμε που μας φαίνονται σημαντικά. Το πρώτο είναι ότι εδώ και καιρό η μπάλα έχει φύγει εκτός αγωνιστικού χώρου. Το οποίο σημαίνει ότι δεν μπορεί κανείς να ελπίζει ότι αντιδράσεις ουσιαστικές θα προέλθουν μέσα από τους οργανωμένους οπαδούς. Χωρίς καμία διάθεση υποτίμησης απέναντί τους, εκτιμούμε ότι υπάρχουν πολύ σοβαρά εμπόδια στο εσωτερικό τους που καθιστούν κάθε αντίδραση σχεδόν εκ προοιμίου καταδικασμένη να αποτύχει. Πρώτο εμπόδιο: πολύ σοβαρά προβλήματα συνεννόησης για δράσεις από κοινού μεταξύ συνδέσμων φιλάθλων διαφορετικών ομάδων. Κακά τα ψέματα, αλλά η κουλτούρα του οπαδού είναι ποτισμένη ως το μεδούλι από τη διαρκή κόντρα με τους "άλλους": τους γαύρους, τους βάζελους, τους έτσι και τους αλλιώς. Δεν λέμε κάτι καινούριο, το γνωρίζουμε, αλλά αν θες να κοντράρεις τις επιλογές των αφεντικών του ποδοσφαίρου (και όχι μόνο) και του κράτους, δεν αρκούν οι συνταγές του παρελθόντος. Ειδικά όταν αυτά αναβαθμίζουν το επίπεδο της αντιπαράθεσης: από τη μία οι φυλακίσεις, από την άλλη φήμες και μπάτσικα δημοσιεύματα για τα συγκοινωνούντα δοχεία αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου βίας στα γήπεδα. Είναι αναγκαία μια υπέρβαση για την οποία δεν υπάρχει και το πλέον πρόσφορο έδαφος. Εμπόδιο δεύτερο: οποιαδήποτε κίνηση εντός του αγωνιστικού χώρου είναι ανέλπιδη αν δεν ξεκαθαρίσει ο τόπος από τους ρουφιάνους. Φυσικά δεν αναφερόμαστε στους Ντέμηδες αλλά στους καλοθελητές χουλιγκάνους που όσο εύκολα τα βρίσκουν με τους μπάτσους στα εκτός έδρας άλλο τόσο εύκολα τα βρίσκουν και με τα αφεντικά τους. Είναι γνωστό ότι οι κερκίδες των οργανωμένων βρίθουν από τέτοιους λεβέντες πεμπτοφαλλαγγίτες. Εμπόδιο τρίτο: οι φυλακίσεις ήρθαν μετά από εκτεταμένα επεισόδια στους αγώνες ΠΑΟ-ΑΕΚ και ΑΕΛ-ΠΑΟΚ. Η Αστυνομία κατηγορήθηκε για αδράνεια και στις δύο περιπτώσεις. Μας φαίνεται ότι αδράνησε πολύ πολύ συνειδητά. Αφήνουμε να γίνει "της κολάσεως" και μετά το μακρύ χέρι του νόμου μοιάζει θεόσταλτο. Δεν χρειάζεται να είναι κανείς διάνοια για να σκεφτεί κάτι τέτοιο: αρκεί το να σκέφτεται.

Ένα δεύτερο ζητηματάκι αφορά την κοινωνία· την μικροκοινωνία κάθε ομάδας. Η οποία, αφού η ομάδα πάει καλά, αποθεώνει τον πρόεδρο και γράφει στα παλιά της τα παπούτσια τον κάθε συλληφθέντα. Αυτή είναι μια δεύτερη διάσταση, που επίσης δεν αξιολογήθηκε όσο έπρεπε. Με λίγα λόγια, στο βαθμό που έγινε φανερό ότι οι οργανωμένοι δεν μπορούν να κάνουν κάτι περισσότερο πέρα από το να γκρινιάζουν, ήρθε η ώρα των νοικοκυραίων της εξέδρας: που το μόνο που τους νοιάζει είναι να κερδίζει η ομάδα τους. Αυτοί, οι νοικοκυραίοι, πριν ένα χρόνο μουρμούριζαν. Σήμερα φωνάζουν. Αύριο; Λέτε να σηκώσουν το χέρι τους; Όχι, αρκεί το χέρι των μπάτσων και των σεκιουριτάδων.

Κοντολογίς, τα γήπεδα έχουν μπει εδώ και καιρό στον λογαριασμό του κράτους και των συμμάχων του. Αυτή είναι μια επιλογή αδιαπραγμάτευτη. Με λίγα λόγια δεν σηκώνει παζάρια. Τουλάχιστον από την πλευρά των αρχών. Καιρός είναι να το καταλάβει και η άλλη πλευρά. Όπως κι εμείς επίσης.

Πληρώστε

Εκατό αντί για πενήντα (δηλαδή τα *διπλάσια*, λέει η αριθμητική) θα είναι τα ένσημα που χρειάζονται για το βιβλιάριο υγείας. Συμμετοχή και σε (κάποιες...

The Eye

of the

του στη φυλακή «το παιδί». Σύντομα θα υποβληθεί αίτηση αναίρεσης της ποινής στον Άρειο Πάγο, γι' αυτό άλλωστε οι δικηγόροι του δεν ζήτησαν αυτή τη φορά αναστολή εκτέλεσής της. Και όταν θα γίνει αυτό, ο θόρυβος θα έχει καταλαγιάσει.

Παπαρήγα: Δεσμευμένοι σε συμμαχίες που δεν μας ωφελούν

...σες αποστάσεις από τα δύο μεγάλα κόμματα στα ζητήματα εξωτερικής πολιτικής κράτησε η γενική γραμματέας του ΚΚΕ.

Η Αλέκα Παπαρήγα τόνισε ότι όσο η χώρα ακολουθεί την ίδια πολιτική θα είναι δεδομένη σύμμαχος της Ευρωπαϊκής Ενωσης και του ΝΑΤΟ. Αναρωτήθηκε, δε, πότε ωφέλησαν τις ελληνικές θέσεις οι συμμαχίες που διατηρούμε.

Κατά την ίδια, η Ε.Ε. και το ΝΑΤΟ εξυπηρετούν τα συμφέροντα των ισχυρών και σε διεθνές επίπεδο με την αλλαγή συνόρων, αλλά και με τη δημιουργία προτεκτοράτων. Τάχθηκε υπέρ της πλήρους απαγόρευσης των πυρηνικών όπλων, τονίζοντας ότι η απαγόρευση της εξάπλωσής τους δεν λύνει το πρόβλημα. Κατηγορηματική ήταν και για τη συμμετοχή ελληνικών δυνάμεων στο Αφγανιστάν και στο Ιράκ. Ζήτησε την άμε...

Αλέκα Παπαρήγα: Οποιοι θεσμοί φτιά... τις ΗΠΑ και την Ε.Ε. είναι θεσμοί κορ...

Έχει μαλλιάσει η πένα μας να γράφει σ' αυτό το έντυπο για την εθνικά προσανατολισμένη αντιπολιτευτική φιλολογία της αριστεράς· και μέχρι τώρα η πραγματικότητα δεν παύει να μας δικαιώνει με κάθε αφορμή. Προσέξτε για παράδειγμα τι είπε η σιδηρά Αλέκα στις 2 Νοέμβρη στη βουλή, όπου οι αρχηγοί των κομμάτων συζήτησαν τις ευρωτουρκικές σχέσεις και τη σχετική στάση που θα πρέπει να κρατήσει η Ελλάδα.

Αφού κατακεραύνωσε για μια ακόμη φορά τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό και τη δουλική πολιτική της Ε.Ε. αναρωτήθηκε: **«Ως πότε θα είμαστε δεδομένοι στις συμμαχίες μας με το ΝΑΤΟ και την ΕΕ; Πότε ωφέλησαν τις ελληνικές θέσεις οι συμμαχίες που διατηρούμε;»** Απεφάνθη λοιπόν το Κόμμα: οι ελληνικές θέσεις δεν προωθούνται εντός των συμμαχιών στις οποίες βρισκόμαστε - άρα, λέμε εμείς, θα πρέπει να την κάνουμε με γοργά από το ΝΑΤΟ και να μπούμε κάπου αλλού, όπου θα μας κάνουν τα χατίρια. Αλλά ποιες ακριβώς είναι αυτές οι ελληνικές θέσεις; Μήπως είναι «το δικαίωμα» επέκτασης των ελληνικών χωρικών υδάτων στα 12 μίλια; Μήπως είναι η επέκταση του ελληνικού εναερίου χώρου; Μήπως είναι η αναβάθμιση του ρόλου της Ελλάδας στα Βαλκάνια; Μήπως είναι η λύση του κυπριακού με τρόπο που να διασφαλίζει την ελληνική κυριαρχία στο νησί; Και αν ναι, γιατί τέλος πάντων θα πρέπει εμείς να αισθανόμαστε «ριγμένοι» επειδή δεν ωφελούνται κρατικές στρατιωτικές θέσεις; Αλλά είπαμε, όταν πρόκειται για το συμφέρον της πατρίδας θα πρέπει να είμαστε όλοι ενωμένοι σα γροθιά...

αλλιώς. Δεν λέμε κάτι καινούριο, το γνωρίζουμε, αλλά αν θες να κοντράρεις τις επιλογές των αφεντικών του ποδοσφαίρου (και όχι μόνο) και του κράτους, δεν αρκούν οι συνταγές του παρελθόντος. Ειδικά όταν αυτά αναβαθμίζουν το επίπεδο της αντιπαράθεσης: από τη μία οι φυλακίσεις, από την άλλη φήμες και μπάτσικα δημοσιεύματα για τα συγκοινωνούντα δοχεία αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου βίας στα γήπεδα. Είναι αναγκαία μια υπέρβαση για την οποία δεν υπάρχει και το πλέον πρόσφορο έδαφος. Εμπόδιο δεύτερο: οποιαδήποτε κίνηση εντός του αγωνιστικού χώρου είναι ανέλπιδη αν δεν ξεκαθαρίσει ο τόπος από τους ρουφιάνους. Φυσικά δεν αναφερόμαστε στους Ντέμηδες αλλά στους καλοθελητές χουλιγκάνους

αρκεί το χέρι των μπάτσων και των σεκιουριτάδων.

Κοντολογίς, τα γήπεδα έχουν μπει εδώ και καιρό στον λογαριασμό του κράτους και των συμμάχων του. Αυτή είναι μια επιλογή αδιαπραγμάτευτη. Με λίγα λόγια δεν σηκώνει παζάρια. Τουλάχιστον από την πλευρά των αρχών. Καιρός είναι να το καταλάβει και η άλλη πλευρά. Όπως κι εμείς επίσης.

Πληρώστε

Εκατό αντί για πενήντα (δηλαδή τα *διπλάσια*, λέει η αριθμητική) θα είναι τα ένσημα που χρειάζονται για το βιβλιάριο υγείας. Συμμετοχή και σε (κάποιες... προληπτικές... ασαφές ακόμα ποιες ακριβώς) εξετάσεις για τους ασφαλισμένους, κατά το πρότυπο της συμμετοχής στα φάρμακα. Δυο μικρούλες ψιλοαλλαγές που λέει να περάσει ο Τσιτουρίδης μαζί με τη ρύθμιση των οφειλών στο ΙΚΑ. Έτσι για να συνηθίζουμε. Τα «εκατό αντί για πενήντα» τους χτυπάνε όλους, αλλά χτυπάνε και κάποιους πιο ειδικά. Ξέρετε, όσους -αν έχουν την τιμή να είναι νόμιμοι- μαζεύουν τα ένσημα με το σταγονόμετρο, γιατί τα αφεντικά απαξιούν να ασχολούνται με τέτοια πράγματα για δαύτους. Άσε που αυτοί συνήθως γεννάνε πολύ, και τα παιδιά τους αρρωσταίνουν, και άστα βράστα. Έτσι δεν είναι κύριε κράτος; Όσο για τη συμμετοχή στις εξετάσεις, θα πληγούν -λέει- τα ιδιωτικά διαγνωστικά κέντρα, γιατί όσοι δεν πήγαιναν στο ΙΚΑ να τις κάνουν τζάμπα και πήγαιναν στα ιδιωτικά, θα πηγαίνουν τώρα στο ΙΚΑ που θα πληρώνουν συμμετοχή. Αυτό εμείς δεν το κατανοήσαμε, αλλά διαπρεπείς οικονομικοί συντάκτες φίλοι του Τσιτουρίδη το ισχυρίζονται στα σοβαρά. Οπότε θα χτυπηθεί το μεγάλο κεφάλαιο. Μένουμε ήσυχοι.

ΙΚΑ

The Eye of the beholder

Ο Μάγος

Και καλά αυτοί που νομίζουν ότι θα πάθουν κακό άμα πάνε στο μάγο (τον David Copperfield). Αυτοί που νομίζουν ότι θα πάθουν καλό τι σου λένε;

Προς απαγόρευση η μουσουλμανική μαντήλα στην Ολλανδία

Λίγες μέρες πριν από τις βουλευτικές εκλογές στην Ολλανδία, το υπουργικό συμβούλιο ενέκρινε νομοσχέδιο του υπουργείου Μετανάστευσης για την απαγόρευση της μπούρκας στους δημόσιους χώρους. Το συμβούλιο δικαιολόγησε την απόφασή του λέγοντας ότι η μπούρκα διαταράσσει τη δημόσια τάξη και την ασφάλεια γι' αυτό και πρέπει να απαγορευτεί στο δρόμο, τα μέσα μαζικής μεταφοράς, τα σχολεία, τα νοσοκομεία και τα δικαστήρια της χώρας. Η απαγόρευση θα αφορά και άλλες μορφές παραδοσιακής για τους μουσουλμάνους κάλυψης του προσώπου τους, όπως πέπλα και μαντήλες. Το νομοσχέδιο αυτό είναι άλλος ένας κρίκος στην αλυσίδα του αντιμουσουλμανικού ρατσισμού που σφίγγει ολοένα και περισσότερο τους μουσουλμανικούς πληθυσμούς όχι μόνο στην Ολλανδία αλλά και σε ολόκληρη την Ευρώπη. Στη Γαλλία απαγορεύτηκε η μαντήλα στα σχολεία. Στην Αγγλία και τη Νορβηγία ήδη έχει αρχίσει μια δημόσια συζήτηση περί της απαγόρευσης της μαντήλας.

Η κρατική απαγόρευση του τρόπου που ντύνεται ένα μεγάλο κομμάτι πληθυσμού θα βαφτιζόταν κάποτε ως ακραίος φασισμός (όπως στην περίπτωση της ναζιστικής Γερμανίας όπου οι εβραίοι υποχρεώνονταν να φοράνε κίτρινο ραφτό αστέρι στα πανωφόρια τους). Η ισλαμοφοβία όμως έχει ποτίσει τόσο βαθιά τις ευρωπαϊκές κοινωνίες, που η επιβολή τέτοιων ακραίων μέτρων βαφτίζονται «σεβασμός στις ευρωπαϊκές αξίες», τις οποίες δεν σέβονται υποτίθεται οι μουσουλμάνοι

Στην περίπτωση της Ολλανδίας, αυτής της χώρας που κάποτε θεωρούνταν πρότυπο της ανεκτικότητας και του σεβασμού στη διαφορετικότητα, το εν λόγω νομοσχέδιο δεν συνάντησε καμιά σχεδόν αντίδραση, πέρα ίσως από τις μουσουλμανικές οργανώσεις της χώρας. Το νομοσχέδιο αυτό λίγα χρόνια πριν, θα μπορούσε άνετα να ανήκει στην πολιτική ατζέντα του (νεκρού πλέον) ηγέτη του ολλανδικού ακροδεξιού κόμματος Πιμ Φόρτουιν. Όμως πολλά έχουν αλλάξει από τότε και ένα από αυτά είναι ότι ο αντιμουσουλμανικός ρατσισμός έχει πλέον ενσωματωθεί στο επίσημο πολιτικό πρόγραμμα τόσο της κεντροδεξιάς όσο και της κεντροαριστεράς. Για τον λόγο αυτό οι ολλανδοί ψηφοφόροι μοίρασαν τις ψήφους τους στις πρόσφατες εκλογές σε όλους: και στους δεξιούς και στους κεντρώους και στους φασίστες και στους αριστερούς, εφόσον σχεδόν όλοι μπορούν να εγγυηθούν την επιβολή των «ευρωπαϊκών αξιών» ως προϋπόθεση για την ένταξη των μουσουλμάνων στη χώρα. Αντίστοιχα φανταζόμαστε ότι θα είναι και τα εκλογικά αποτελέσματα και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες στο μέλλον.

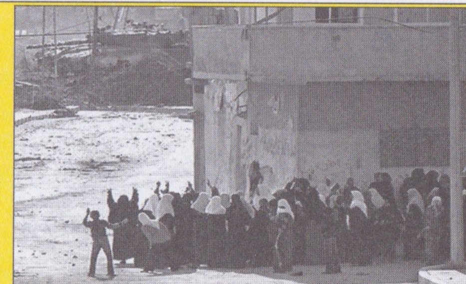
Η υπουργός Μετανάστευσης της Ολλανδίας, Ρίτα Φερντονκ. Η μπούρκα λέει είναι ενοχλητική για την κοινωνία...

Και για να πάρουμε μια ιδέα από αυτές τις ευρωπαϊκές αξίες: η πρώην ολλανδική κυβέρνηση τον περασμένο χειμώνα εισηγήθηκε την έκδοση ενός είδους «αλφαβητάριου της ολλανδικής κουλτούρας», σε μορφή dvd, με στόχο τους πρωτο - εισερχόμενους μετανάστες. Το dvd έδειχνε γυμνόστηθες γυναίκες και άντρες να φιλιούνται μεταξύ τους. Παρότι δεν υπήρχε καμιά αναφορά στους μουσουλμάνους, ήταν σαφές ότι απευθύνονταν σε αυτούς: ή υποκλίνεστε στην κουλτούρα μας ή παίρνετε πόδι μαζί με τις μπούρκες σας. Γυμνή σάρκα λοιπόν και απελευθερωμένο σεξ ενάντια στον σκοταδισμό του Ισλάμ. Αυτό είναι το μεγαλείο των δυτικών αξιών. Αυτός είναι ο νέος δυτικός ολοκληρωτισμός. Το νου μας γιατί ήδη βρίσκει έδαφος και στα μέρη μας.

Μαφία

Η ιστορία της μαφίας, σαν το πλέον τυπικό κομμάτι της διαδρομής του οργανωμένου εγκλήματος, είχε κάποια βασικά χαρακτηριστικά. Το πρώτο αφορά την ταχύτητα με την οποία μια οργάνωση κάθε φορά δρούσε, όταν έκρινε ότι θίγονται τα συμφέροντά της. Για κάθε οργάνωση ήταν ζήτημα αρχής το να διαφυλάσσει το κύρος της απαντώντας άμεσα και αποτελεσματικά στις προκλήσεις που δεχόταν. Το δεύτερο ήταν ότι τόσο αυτές οι απαντήσεις όσο και οι υπόλοιπες κινήσεις της έπρεπε να λαμβάνουν χώρα σε συν-

σβαλε λέει τα θεία. Ο αρχηγός δε της οργάνωσης Χριστόδουλας, βγήκε και τους κάλυψε με δηλώσεις του. Ο αρχηγός φυσικά την ίδια περίοδο είχε εξίσου σοβαρές υποθέσεις να τρέχουν. Καταρχάς έψαχνε ψηφιακή πλατφόρμα για τη συχνότητα του μαγαζιού, προκειμένου να προβάλλει συνεντεύξεις και κηρύγματα της αφεντομουτσουνάρας του και ξενόγλωσσα ντοκιμαντέρ από την αδελφή οργάνωση του Βατικανού. Πήγε στον Τράγκα, πήγε στο Channel 9, έφτασε μέχρι και στο Extra αλλά οι άθλιοι του ζήταγαν λεφτά αντί για

Φθινοπωρινά σύννεφα

Έτσι ονόμασαν οι ισραηλινοί την τελευταία τους επίθεση στη Λωρίδα της Γάζας, στη

στα πανωφόρια τους). Η ισλαμοφοβία όμως έχει ποτίσει τόσο βαθιά τις ευρωπαϊκές κοινωνίες, που η επιβολή τέτοιων ακραίων μέτρων βαφτίζονται «σεβασμός στις ευρωπαϊκές αξίες», τις οποίες δεν σέβονται υποτίθεται οι μουσουλμάνοι

Η υπουργός Μετανάστευσης της Ολλανδίας, Ρίτα Φερ-ντονκ. Η μπούρκα λέει είναι ενοχλητική για την κοινωνία...

Μαφία

Η ιστορία της μαφίας, σαν το πλέον τυπικό κομμάτι της διαδρομής του οργανωμένου εγκλήματος, είχε κάποια βασικά χαρακτηριστικά. Το πρώτο αφορά την ταχύτητα με την οποία μια οργάνωση κάθε φορά δρούσε, όταν έκρινε ότι θίγονται τα συμφέροντά της. Για κάθε οργάνωση ήταν ζήτημα αρχής το να διαφυλάσσει το κύρος της απαντώντας άμεσα και αποτελεσματικά στις προκλήσεις που δεχόταν. Το δεύτερο ήταν ότι τόσο αυτές οι απαντήσεις όσο και οι υπόλοιπες κινήσεις της έπρεπε να λαμβάνουν χώρα σε συνθήκες απόλυτης μυστικότητας. Όχι με την έννοια της συνωμοτικής δράσης αλλά περισσότερο σ' ένα πλαίσιο ότι "*όσο λιγότερος θόρυβος γίνεται τόσο πιο εύκολα γίνεται μια δουλειά*".

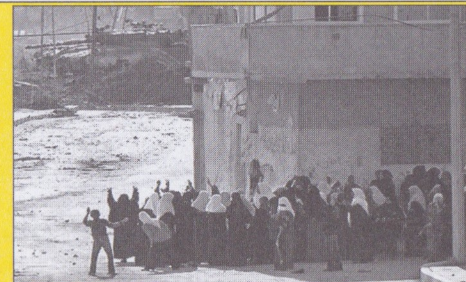
Στην φτωχή πλην άτιμη νεοελληνική πραγματικότητα, δύσκολα θα μπορούσαμε να εντοπίσουμε κάποια οργάνωση που να πληρεί αυτές τις προδιαγραφές· τουλάχιστον στον χώρο του οργανωμένου εγκλήματος με την κυριολεκτική έννοια. Με τη μεταφορική όμως έννοια δύο "οργανώσεις" ταιριάζουν απόλυτα στις παραπάνω περιγραφές. Η πρώτη είναι η αστυνομία, στην οποία έχουμε αναφερθεί στο παρελθόν όσον αφορά αυτήν την διάστασή της.

Η δεύτερη είναι η γνωστή συμμορία των "ληστών με τα μαύρα" όπως εύστοχα την έχει χαρακτηρίσει ομάδα συντρόφων στο παρελθόν. Η υπόθεση Βαβύλη είναι ένα από τα μεγαλύτερα σουξέ του πλούσιου ρεπερτορίου της. Είναι όμως μόνο μία από τις κορυφές των παγόβουνων που πλέον στον ωκεανό της εγκληματικής της δράσης. Οι πλέον ενδιαφέρουσες πλευρές της βρίσκονται στην άχαρη ρουτίνα της, εκεί που τα φώτα της δημοσιότητας στέκονται για λίγα μόλις δευτερόλεπτα. Μερικά «ασήμαντα» πρόσφατα παραδείγματα: Πριν κάνα μήνα καμιά εικοσαριά πρωτοπαλλήκαρα της οργάνωσης (αυτά με τα τσεμπέρια και τα εξαπτέρυγα) μαζεύτηκαν στην Θεσσαλονίκη έξω από το μαγαζί που έπαιζε ο (γραφικός πλέον) Τζίμης Πανούσης και έκαναν την σχετική φασαρία επειδή η παράστασή του με τίτλο "η νόσος των φτηνών" πρόσβαλε λέει τα θεία. Ο αρχηγός δε της οργάνωσης Χριστόδουλας, βγήκε και τους κάλυψε με δηλώσεις του. Ο αρχηγός φυσικά την ίδια περίοδο είχε εξίσου σοβαρές υποθέσεις να τρέχουν. Καταρχάς έψαχνε ψηφιακή πλατφόρμα για τη συχνότητα του μαγαζιού, προκειμένου να προβάλλει συνεντεύξεις και κηρύγματα της αφεντομουτσουνάρας του και ξενόγλωσσα ντοκιμαντέρ από την αδελφή οργάνωση του Βατικανού. Πήγε στον Τράγκα, πήγε στο Channel 9, έφτασε μέχρι και στο Extra αλλά οι άθλιοι του ζήταγαν λεφτά αντί για συγχώρεση. Απογοητευμένος πήρε των ομματιών του

και σύρθηκε μέχρι την καλύβα της άσωτης κρατικής ΕΡΤ· η οποία του παραχώρησε εντελώς δωρεάν την ψηφιακή της συχνότητα. Και δεν είναι μόνο η ΕΡΤ. Στα μέσα του Νοέμβρη η ελληνική βουλή ψήφισε νομοθετική ρύθμιση που καθιστά την εκκλησία συνδιαχειριστή του κρατικού προγράμματος δημοσίων επενδύσεων και των πόρων από το κοινοτικό πλαίσιο στήριξης! Έτσι απλά.

Παραδίδει μαθήματα ο αρχηγός: στους μικρομεσαίους πολιτικούς που γίνονται ρεντίκολο για καμιά μίζα, στους ερασιτέχνες μπάτσους που αποτάσσονται για τίποτα νταβατζηλίκια, ακόμη και στους φτωχοδιάβολους που σαπίζουν στη φυλακή για κάνα κλεμμένο παπί. Τα μεγαλύτερα κόλπα γίνονται μέσα σε απόλυτη σιωπή. Σε κάθε περίπτωση...

Φθινοπωρινά σύννεφα

Έτσι ονόμασαν οι ισραηλινοί την τελευταία τους επίθεση στη Λωρίδα της Γάζας, στη Μπέιτ Χανούν. Μία εβδομάδα κράτησε η εισβολή στην πόλη των 40.000 κατοίκων. Μία εβδομάδα ομηρίας χωρίς νερό, χωρίς ηλεκτρικό, χωρίς τρόφιμα, με πολύ θάνατο. Δεν τολμάμε καν να φανταστούμε πως είναι να ζεις μια ζωή με τέτοιες εβδομάδες. Πώς είναι μια τέτοια ζωή. Οι γυναίκες της Μπέιτ Χανούν είχαν να πουν κάτι γι' αυτό. Δυο μέρες μετά την εισβολή, και ενώ πενήντα περίπου ένοπλοι γιοι τους, αδερφοί τους, άντρες τους βρίσκονταν για δεκάξι ώρες αποκλεισμένοι από τον ισραηλινό στρατό μέσα στο τζαμί της πόλης, πήγαν εκεί για να τους βγάλουν έξω. Και είναι αλήθεια ότι η Χαμάς ήταν που έκανε έκκληση από τα μεγάφωνα το ίδιο πρωί για να μαζευτούν οι γυναίκες, είναι αλήθεια ότι το σχέδιο «ανθρώπινη ασπίδα» συνεχίστηκε στις ταράτσες τις Μπέιτ Χανούν τις επόμενες ημέρες.

Κι άλλο τόσο αλήθεια είναι ότι αυτές πήγαν. Πήραν τα παιδιά τους αγκαλιά, πέρασαν μπροστά από τον ισραηλινό στρατό, μπήκαν μέσα στο τζαμί, έβαλαν τους άντρες ανάμεσά τους, τους φόρεσαν μαντίλες για να μην ξεχωρίζουν, και τους έβγαλαν έξω. Τρεις από αυτές τις γυναίκες σκοτώθηκαν από τις σφαίρες των ισραηλινών στρατιωτών.

Έτσι είναι μια τέτοια ζωή.

ΜΑΘΕ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Η απεργία των δασκάλων, οι μαθητικές καταλήψεις

Λίγο κρασί, λίγο θάλασσα κι ένα κάρο υποσχέσεις.

Ένας χιουμορίστας δάσκαλος από την Καβάλα έγραψε τις παρακάτω γραμμές (στο site του Συλλόγου Α/βαθμιας Εκπαίδευσης Καβάλας). Κι επειδή η συντάκτρια έχει κατηγορηθεί για υπερβολική σοβαρότητα, ιδού η (δανεικιά) εκδίκηση:

Συνεχίζεται η απεργία των δασκάλων αλλά δεν έχει φέρει ακόμα αποτελέσματα, αφού η κυβέρνηση περιμένει υπομονετικά την οικονομική εξόντωσή τους. Μόλις συμβεί αυτό, οι δάσκαλοι θα τρέξουν στα σχολεία και θα αρπάζουν τα κουλούρια από τα χέρια των μαθητών, ενώ στα διαλείμματα θα τους στριμώχνουν στη γωνία, και θα τους παίρνουν και το χαρτζιλίκι.

Η απεργία έφερε πείνα στους εκπαιδευτικούς, οπότε ας το έχουν υπόψη τους, και, την επόμενη φορά που θα έχουν αιτήματα, ας ξεκινήσουν κατευθείαν από απεργία πείνας, και να μη χάνουν χρόνο με συλλαλητήρια κι άλλες τέτοιες μπαναλαρίες.

Η απεργία δεν έχει προκαλέσει κακό στους μαθητές, αφού, ό,τι προσπάθεια και να κάνουν οι έρμοι οι δάσκαλοι, πάντα στουρνάρια μένουν τα παιδιά. Και τον Γεωργουσόπουλο να έχεις δάσκαλο, άμα πας στο σπίτι και πλακωθείς δυο τρεις ώρες στη Λαμπίρη, μετά νομίζεις πως πρωτεύουσα της Ιορδανίας είναι η Έφη Θώδη.

Το μόνο πρόβλημα για τις μανάδες είναι πως δεν έχουν πού να αφήσουν τα παιδιά τους, αλλά αυτό το πρόβλημα βαραίνει κυρίως τους δασκάλους - γονείς, γιατί είναι αναγκασμένοι να τρώνε τα δικά τους όλη μέρα στη μάπα, ενώ παράλληλα πρέπει να τα σέρνουν μαζί τους και στις διαδηλώσεις, με αποτέλεσμα να μην μπορούν να ρίξουν μερικές χριστοπαναγίες στην υπουργό Παιδείας - για να μην δώσουν το κακό παράδειγμα στα παιδιά τους - και να πηγαίνει

Δάσκαλοι

Γράφαμε σε προηγούμενο τεύχος (#10, 7ος/06) ότι το κράτος δεν διαθέτει κάποιο συμπαγές και συνεκτικό σχέδιο αναμόρφωσης του εκπαιδευτικού συστήματος. Και ότι αυτή η έλλειψη σχεδίου οφείλεται στην αποτυχία του κράτους να εναρμονίσει το εκπαιδευτικό σύστημα με τη νέα γνωσιολογική συνθήκη του καπιταλισμού, καθώς αυτή η συνθήκη όλο και περισσότερο παράγεται και εξελίσσεται έξω από τα σχολεία και τα πανεπιστήμια.

Υπάρχει επιπλέον και άλλη μια πτυχή του θέματος. Από τη μία πλευρά η εκπαίδευση στο σύνολό της αποτελεί βασικό σκελετό της αναπαραγωγής του καπιταλιστικού συστήματος. Από την άλλη εξακολουθεί να είναι προσδεδεμένη στους πυλώνες ενός κράτους πρόνοιας, που εδώ και μια δεκαετία στην ελλάδα (και ακόμη νωρίτερα στην Ευρώπη) ξηλώνεται μέχρι τα θεμέλιά του. Πράγμα που στην ουσία σημαίνει ότι τόσο οι οικονομικοί πόροι που διοχετεύει το κράτος για τη συντήρηση του εκπαιδευτικού συστήματος αρχίζουν να «στερεύουν», όσο και το ότι οι εργασιακές σχέσεις που επικρατούσαν μέχρι πρότινος στους δάσκαλους και στους καθηγητές του δημοσίου (που τελούσαν υπό ένα ευνοϊκότερο καθεστώς σε σχέση με το εργασιακό τοπίο στους υπόλοιπους τομείς της καπιταλιστικής παραγωγής) τίθενται πλέον στο στόχαστρο. Με δυο λόγια, η πρόσφατη απεργία των δασκάλων, που διήρκεσε έξι εβδομάδες χωρίς να πετύχει τους στόχους της, έδειξε ότι το κράτος δεν είναι πλέον διατεθειμένο να υποχωρεί στα αιτήματα των εκπαιδευτικών, διότι οι προτεραιότητές του στρέφονται πλέον σε άλλους τομείς των σύγχρονων καπιταλιστικών αναγκών: **στη θωράκιση της ισχύος του μέσα από την ενίσχυση των στρατο-αστυνομικών του μηχανισμών**. Αυτή η αλλαγή προτεραιοτήτων, για την ακρίβεια αυτός **ο στρατηγικός μετασχηματισμός του κράτους** αγγίζει, το είδαμε ήδη αλλά θα το δούμε οξύτερα στο μέλλον αυτό, κι άλλους τομείς του κράτους πρόνοιας: την υγεία, την ασφάλιση, κλπ. Η απεργία των δασκάλων αποτελεί αρκετά ενδεικτική περίπτωση για τους σύγχρονους κρατικούς σχεδιασμούς, καθώς συνέπεσε -διόλου τυχαία- με τα αιτήματα των μπάτσων για επιπλέον επιδόματα, που σε αντίθεση με τους εκπαιδευτικούς ικανοποιήθηκαν εν μέρει, όπως και με την υπόθεση γύρω από τις αυξήσεις στους μισθούς των δικαστικών.

Είπαμε λοιπόν ότι οι εργασιακές σχέσεις στα σχολεία είναι στο στόχαστρο. Πάρτε για παράδειγμα τον θεσμό των ωρομίσθιων, έναν θεσμό που εισήγαγε καθεστώς μαύρης και ελαστικής εργασίας στον δημόσιο τομέα. Ποιος θα φανταζόταν ποτέ ότι στο δημόσιο θα εργάζονταν εκατοντάδες μένοντας για μεγάλο χρονικό διάστημα απλήρωτοι, με μισή ασφάλιση, περιπλανώμενοι από σχολείο σε σχολείο; Η αναδιάρθρωση λοιπόν των εργασιακών σχέσεων στο δημόσιο τομέα που παρήγαγε και την πρόσφατη κρίση των συμβασιούχων στους δήμους, κι αύριο και μεθαύριο θα παράξει και άλλες παρόμοιες κοινωνικές εντάσεις, ήταν ένα από τα βήματα που πηγάζουν από τη στρατηγική μετατόπιση των κατευθύνσεων του κράτους για την οποία συζητάμε εδώ. Και στέφθηκε με επιτυχία, καθώς βασίστηκε στην ελπίδα

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ στα σχολεία, αλλά η κρίση παραμέ

"ΑΓΙΑΣΜΟΣ στα Δημοτικ

Και «ευχέλαιο» από την κυβέρνηση για τις καταλήψεις, που αριθμούν 1.017

Παρέλαση αντιστασιακ υπέρ των εκπαιδευτι

Αφού τα λεφτά πάνε στους καραβανάδες λογικό ήταν ορισμένοι εκπαιδευτικοί να κάνουν παρέμβαση διαμαρτυρίας στην παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου. Αυτό που δεν είναι όμως λογικό είναι να προτείνουν οι ίδιοι ότι θα αναπληρώσουν τις χαμένες ώρες διδασκαλίας. Τότε τι νόημα έχει μια απεργία;

ας ξεκινήσουν κατευθείαν από απεργία πείνας, και να μη χάνουν χρόνο με συλλαλητήρια κι άλλες τέτοιες μπαναλαρίες.

Η απεργία δεν έχει προκαλέσει κακό στους μαθητές, αφού, ό,τι προσπάθεια και να κάνουν οι έρμοι οι δάσκαλοι, πάντα στουρνάρια μένουν τα παιδιά. Και τον Γεωργουσόπουλο να έχεις δάσκαλο, άμα πας στο σπίτι και πλακωθείς δυο τρεις ώρες στη Λαμπίρη, μετά νομίζεις πως πρωτεύουσα της Ιορδανίας είναι η Έφη Θώδη.

Το μόνο πρόβλημα για τις μανάδες είναι πως δεν έχουν πού να αφήσουν τα παιδιά τους, αλλά αυτό το πρόβλημα βαραίνει κυρίως τους δασκάλους - γονείς, γιατί είναι αναγκασμένοι να τρώνε τα δικά τους όλη μέρα στη μάπα, ενώ παράλληλα πρέπει να τα σέρνουν μαζί τους και στις διαδηλώσεις, με αποτέλεσμα να μην μπορούν να ρίξουν μερικές χριστοπαναγίες στην υπουργό Παιδείας - για να μην δώσουν το κακό παράδειγμα στα παιδιά τους - και να πηγαίνει τσάμπα ο ποδαρόδρομος.

Πάντως, και οι δάσκαλοι καθόλου φαντασία δεν έχουν - απεργούν λες και είναι νταλικέρηδες. Θα έπρεπε να πηγαίνουν κανονικά στα σχολεία και να διδάσκουν τα παιδιά για το πώς θα φτάσουμε στην αντιεξουσιαστική αταξική κοινωνία και όχι όλες αυτές τις παπαριές που προβλέπει το υπουργείο Παιδείας. Να φεύγει το πρωί ο Γιωργάκης με το σχολικό για να πάει να μάθει την προπαίδεια και να σου γυρνάει το μεσημέρι στο σπίτι Μπακούνιν. Τότε να δεις για πότε βρίσκονται χρήματα για τους εκπαιδευτικούς!

Η κυβέρνηση ζητάει από τους δασκάλους να βάλουν λίγο νερό στο κρασί τους αλλά εδώ ακριβώς είναι το πρόβλημα : οι δάσκαλοι δεν έχουν κρασί - γι' αυτό κάνουν απεργία. Αφού δεν έχουν κρασί πού να βάλουν νερό; Στο νερό; Ας τους δώσει η κυβέρνηση λίγο κρασί, λίγο θάλασσα κι ένα κάρο υποσχέσεις για το 2010, ώστε να έχουν κι αυτοί κρασί για να βάλουν νερό. Χικ!

τεύει το κράτος για τη συντήρηση του εκπαιδευτικού συστήματος αρχίζουν να «στερεύουν», όσο και το ότι οι εργασιακές σχέσεις που επικρατούσαν μέχρι πρότινος στους δάσκαλους και στους καθηγητές του δημοσίου (που τελούσαν υπό ένα ευνοϊκότερο καθεστώς σε σχέση με το εργασιακό τοπίο στους υπόλοιπους τομείς της καπιταλιστικής παραγωγής) τίθενται πλέον στο στόχαστρο. Με δυο λόγια, η πρόσφατη απεργία των δασκάλων, που διήρκεσε έξι εβδομάδες χωρίς να πετύχει τους στόχους της, έδειξε ότι το κράτος δεν είναι πλέον διατεθειμένο να υποχωρεί στα αιτήματα των εκπαιδευτικών, διότι οι προτεραιότητές του στρέφονται πλέον σε άλλους τομείς των σύγχρονων καπιταλιστικών αναγκών: **στη θωράκιση της ισχύος του μέσα από την ενίσχυση των στρατο-αστυνομικών του μηχανισμών**. Αυτή η αλλαγή προτεραιοτήτων, για την ακρίβεια αυτός **ο στρατηγικός μετασχηματισμός του κράτους** αγγίζει, το είδαμε ήδη αλλά θα το δούμε οξύτερα στο μέλλον αυτό, κι

δημόσιο τομέα που παρήγαγε και την πρόσφατη κρίση των συμβασιούχων στους δήμους, κι αύριο και μεθαύριο θα παράξει και άλλες παρόμοιες κοινωνικές εντάσεις, ήταν ένα από τα βήματα που πηγάζουν από τη στρατηγική μετατόπιση των κατευθύνσεων του κράτους για την οποία συζητάμε εδώ. Και στέφθηκε με επιτυχία, καθώς βασίστηκε στην ελπίδα

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ στα σχολεία, αλλά η κρίση παραμέ

ΑΓΙΑΣΜΟΣ στα Δημοτικ

Και «ευχέλαιο» από την κυβέρνηση για τις καταλήψεις, που αριθμούν 1.017

Παρέλαση αντιστασιακ υπέρ των εκπαιδευτικ

Αφού τα λεφτά πάνε στους καραβανάδες λογικό ήταν ορισμένοι εκπαιδευτικοί να κάνουν παρέμβαση διαμαρτυρίας στην παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου. Αυτό που δεν είναι όμως λογικό είναι να προτείνουν οι ίδιοι ότι θα αναπληρώσουν τις χαμένες ώρες διδασκαλίας. Τότε τι νόημα έχει μια απεργία;

Οι μαθητικές καταλήψεις

Θα ήταν εύκολο να πούμε ότι τα τελευταία χρόνια οι μαθητικές καταλήψεις έχουν γίνει αφενός ένας τρόπος να στρατολογούνται οπαδοί για την καθεστωτική αριστερά και ότι αφετέρου εξαντλούνται σε ένα λουκέτο στην πόρτα του σχολείου, με αιτήματα δανεισμένα από τα κόμματα, και με συμμετοχή μικρή καθώς το άλλο μισό και κυρίαρχο κομμάτι της ελληνικής εκπαίδευσης, τα ιδιωτικά φροντιστήρια, συνεχίζεται απρόσκοπτα. Θα ήταν όμως και δύσκολο να περιμένει κανείς από τους μαθητές σήμερα κάτι διαφορετικό. Ο λόγος γι' αυτό είναι ότι το ευρύτερο κοινωνικό πεδίο μέσα στο οποίο ζουν και κινούνται οι μαθητές έχει ισοπεδωθεί τόσο από τον φόρτο εργασίας των φροντιστηρίων και των απανωτών εξετάσεων όσο και από την κατανάλωση και το εμπόρευμα.

Οι κοινωνικές συναναστροφές, η ανταλλαγή εμπειριών, οι παρέες, οι συζητήσεις, τα ενδιαφέροντα των μαθητών περιστρέφονται γύρω από εκεί που κινείται η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας: κυρίως γύρω από τις αξίες των ατομισμών. Πώς λοιπόν οι καταλήψεις να είναι «ζωντανές» και πώς να γίνουν για τους μαθητές κερδισμένος χρόνος ενάντια στην εκπαίδευση του κεφαλαίου, όταν το σύνολο των εμπειριών της κοινωνικής τους ζωής εξαντλείται από το σπίτι στο σχολείο και μετά στο φροντιστήριο με ενδιάμεσες δόσεις κατανάλωσης και σκορπίσματος στις αξίες του κεφαλαίου;

Από την άλλη, τα σχολεία είναι πλέον πολυεθνικά. Και ξέρουμε ότι υπάρχουν μετανάστες δεύτερης γενιάς που κουβαλούν πολλά μητροπολιτικά χαρακτηριστικά, όπως και ξέρουμε ότι υπάρχουν και παρέες μικτές που αυτοαξιοποιούν τον χρόνο της εξωσχολικής ζωής δημιουργικά, ανταγωνιστικά. Το αν και κατά πόσο βρίσκουν έκφραση και μέσα στις σχολικές καταλήψεις δεν το ξέρουμε. Ξέρουμε όμως ότι η ριζοσπαστικότητα του μαθητικού κινήματος πρέπει να μετριέται και με το εξής κριτήριο: αυτό της ρατσιστικής βίας που εισπράττουν στην καθημερινότητα του σχολείου οι μαθητές μετανάστες δεύτερης γενιάς από τους δασκάλους, τους καθηγητές, τους συλλόγους γονέων και τους συμμαθητές τους.

Μέσα σε όλο αυτό το θολό τοπίο υπήρξε και μια προκήρυξη του 20ου Λυκείου Θεσσαλονίκης (για το οποίο προς το παρόν δεν γνωρίζουμε περισσότερα) αν μη τι άλλο ενδιαφέρουσα. Την εντόπισαν σύντροφοι από την ομάδα «Τροχός» στην Πάτρα και την αναδημοσιεύουμε από το περιοδικό που εκδίδουν «Θα γυρίσει»:

(μέρος 2ο)

και ξανά οι φοιτητές με τα «πολύτιμα» πτυχία τους.

- που έχει γερές ρίζες στη συνείδηση της ελληνικής κοινωνίας- ότι η με κάθε μέσο και τρόπο προσωρινή εισαγωγή στο δημόσιο δεν θα μπορούσε παρά με τις κατάλληλες πιέσεις και τις διαμεσολαβήσεις κομμάτων, βουλευτών και υπουργών να φέρει τελικά τη μονιμοποίηση και την εξασφάλιση. Όμως αυτά μπορεί και να δούλευαν παλιότερα. Τώρα όμως, η εισαγωγή ελαστικής, μαύρης, απλήρωτης στην ουσία εργασίας στο σχολείο, και ευρύτερα στο δημόσιο τομέα, δείχνει ότι το κράτος αντιλαμβάνεται συνολικά πως έχει να κάνει με μια μερίδα της εργατικής τάξης που πλέον δεν παίζει κεντρικό ρόλο στην αναπαραγωγή του, και άρα πρέπει να υποτιμηθεί.

Η κρίση λοιπόν στην εκπαίδευση έχει να κάνει και **με την γενικότερη στροφή από το κράτος πρόνοιας, ως μηχανισμό αναπαραγωγής της εκμετάλλευσης μέσω της ενσωμάτωσης, στο μιλιταριστικό κράτος ως μηχανισμό αναπαραγωγής της πειθαρχίας και του ελέγχου.** Αυτή η κεντρική κρατική επιλογή εφαρμόζεται με στρατηγική σε όλη την Ευρώπη και τον δυτικό καπιταλιστικό κόσμο. Ειδικά στην Ελλάδα εκφράζεται, εδώ και μια δεκαετία σχεδόν, μέσα από δισεκατομμύρια για εξοπλισμούς, μέσα από την αναβάθμιση των στρατο - αστυνομικών σχολών, μέσα από την αναδιάρθωση των μιλιταριστικών δομών.

Καθώς λοιπόν συμβαίνει αυτή η συστηματική διόγκωση του κρατικού συμπλέγματος της ασφάλειας, το κράτος δείχνει ταυτόχρονα αποφασισμένο να τσακίσει με κάθε κόστος οποιεσδήποτε διεκδικήσεις τμημάτων της εργατικής τάξης, ακόμη κι αν αυτές είναι συντεχνιακές, ρεφορμιστικές ή ελάχιστα απειλητικές, που επιβραδύνουν αυτή τη στροφή. Αυτή η εμφανής στροφή, που πρακτικά και υλικά τους τελευταίους δυο μήνες εκφράστηκε μέσα από το ότι τα χρήματα το κράτος τα δίνει στους μπάτσους, στους δικαστικούς, στα συστήματα ασφαλείας, στους εξοπλισμούς και στους καραβανάδες και όχι π.χ. στους εκπαιδευτικούς, στις σχολικές υποδομές, κλπ εμφανίζεται μεν θεωρητικά στις αναφορές του εκπαιδευτικού συνδικαλιστικού κινήματος, δεν ακολουθείται όμως και από τις πρακτικές της συνέπειες: **στο να στραφεί δηλαδή το κίνημα των εκπαιδευτικών ενάντια σε εκείνους τους τομείς που το κράτος έχει εστιάσει την προσοχή του.** Κι αυτό γιατί αφενός μια μεγάλη πλειοψηφία των εκπαιδευτικών συμπεριφέρεται ως το αλλοτινό αγαπημένο παιδί του κράτους πρόνοιας που έχει αδικηθεί και περιμένει δικαίωση, αφετέρου γιατί η συνδικαλιστική ηγεσία και τα συνοδοιπορούντα κόμματα ποτέ δεν θα εναντιώνονταν στην υποτιθέμενη ανάγκη των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων να εξοπλιστούν, να αναβαθμιστούν, να εκσυγχρονιστούν. Εξαίρεση ίσως αποτελεί η παρέμβαση-διαμαρτυρία μερικών δασκάλων στην παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου η οποία με μια έννοια ήταν μια παρέμβαση που προσπάθησε έστω συμβολικά να ακουμπήσει το δάκτυλο εκεί που χτυπάει η καρδιά του κράτους.

Κατά τα άλλα, ενδεικτική της αποφασιστικότητας του κράτους να επιβάλλει τον μετασχηματισμό αυτό με κάθε κόστος αποτελεί το Μεξικό: εκεί που το κράτος κατέβασε τον στρατό για να σπάσει την κατάληψη της πόλης Οαχάκα από τους δασκάλους. Και ως γνωστόν, αυτές οι συνταγές ταξιδεύουν γρήγορα ανάμεσα στους αφέντες.

Μισθοί αξιοπρέπειας για το δημόσιο σχολείο, γράφει το πανό. Αλλά στην πρώτη γραμμή το ντέφι και το σταυρουδάκι;

Από κοντά κι οι φοιτητές.

Μπήκαν στο χορό των κινητοποιήσεων, μαζί με τους δασκάλους, κι οι φοιτητές. Φυσικά δίχως κόστος. Το περιβόητο φοιτητικό κύμα διαμαρτυρίας του Ιουνίου αποφάσισε ως γνωστό να λουφάξει για λίγο προκειμένου να γίνει η εξεταστική του Σεπτέμβρη. Όλα κι όλα, αλλά τα πολύτιμα πτυχία δεν μπορούν να περιμένουν. Οπότε ούτε και οι εξετάσεις. Παγιωμένη θα πει κανείς η τακτική της αριστεράς των πανεπιστημίων. Θα μπορούσε να λέγεται η τακτική της τρόμπας (και της ρόμπας): φουσκώνουμε, φουσκώνουμε τους αγώνες και μετά τους εκτονώνουμε με μια βροντερή πορδή («για να μην παρακωλυθεί η εκπαιδευτική διαδικασία»). Ο νόμος – πλαίσιο για τα ΑΕΙ- ΤΕΙ πάγωσε προς το παρόν, και το ραντεβού δόθηκε για τον Γενάρη, οπότε και θα συζητηθεί το θέμα των ιδιωτικών πανεπιστημίων. Καθώς τα όσα γράψαμε με αφορμή την απεργία των δασκάλων ισχύουν και για την φοιτητική κοινότητα, η αριστερά των πανεπιστημίων θα βρει τα όρια της στον ρόλο της ως διαμεσολαβητή της ανασφάλειας των φοιτητών για την εργασιακή τους προοπτική. Οι εργασιακές προοπτικές τελειώνουν και όσοι από τα πανεπιστήμια το πάρουν γοργά χαμπάρι καλά θα κάνουν να ξεμπερδεύουν με τις φιλολογίες για τα πολύτιμα πτυχία που πιπιλάει η αριστερά. Κι ας δράσουν ανταγωνιστικά, εντάσσοντας στις πολεμικές τους διαθέσεις τις «πολύτιμες επιχειρήσεις -γραφεία των καθηγητών», τα «πολύτιμα εργαστήρια πολεμικών ερευνών», τα «πολύτιμα κέντρα στρατηγικών μελετών», και πάει λέγοντας.

κρατική επιλογή εφαρμόζεται με στρατηγική σε όλη την Ευρώπη και τον δυτικό καπιταλιστικό κόσμο. Ειδικά στην Ελλάδα εκφράζεται, εδώ και μια δεκαετία σχεδόν, μέσα από δισεκατομμύρια για εξοπλισμούς, μέσα από την αναβάθμιση των στρατο - αστυνομικών σχολών, μέσα από την αναδιάρθωση των μιλιταριστικών δομών.

Καθώς λοιπόν συμβαίνει αυτή η συστηματική διόγκωση του κρατικού συμπλέγματος της ασφάλειας,

Μισθοί αξιοπρέπειας για το δημόσιο σχολείο, γράφει το πανό. Αλλά στην πρώτη γραμμή το ντέφι και το σταυρουδάκι;

αγαπημένο παιδί του κράτους πρόνοιας που έχει αδικηθεί και περιμένει δικαίωση, αφετέρου γιατί η συνδικαλιστική ηγεσία και τα συνοδοιπορούντα κόμματα ποτέ δεν θα εναντιώνονταν στην υποτιθέμενη ανάγκη των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων να εξοπλιστούν, να αναβαθμιστούν, να εκσυγχρονιστούν. Εξαίρεση ίσως αποτελεί η παρέμβαση-διαμαρτυρία μερικών δασκάλων στην παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου η οποία με μια έννοια ήταν μια παρέμβαση που προσπάθησε έστω συμβολικά να ακουμπήσει το δάκτυλο εκεί που χτυπάει η καρδιά του κράτους.

Κατά τα άλλα, ενδεικτική της αποφασιστικότητας του κράτους να επιβάλλει τον μετασχηματισμό αυτό με κάθε κόστος αποτελεί το Μεξικό: εκεί που το κράτος κατέβασε τον στρατό για να σπάσει την κατάληψη της πόλης Οαχάκα από τους δασκάλους. Και ως γνωστόν, αυτές οι συνταγές ταξιδεύουν γρήγορα ανάμεσα στους αφέντες.

για των δασκάλων ισχύουν και για την φοιτητική κοινότητα, η αριστερά των πανεπιστημίων θα βρει τα όρια της στον ρόλο της ως διαμεσολαβητή της ανασφάλειας των φοιτητών για την εργασιακή τους προοπτική. Οι εργασιακές προοπτικές τελειώνουν και όσοι από τα πανεπιστήμια το πάρουν γοργά χαμπάρι καλά θα κάνουν να ξεμπερδεύουν με τις φιλολογίες για τα πολύτιμα πτυχία που πιπιλάει η αριστερά. Κι ας δράσουν ανταγωνιστικά, εντάσσοντας στις πολεμικές τους διαθέσεις τις «πολύτιμες επιχειρήσεις -γραφεία των καθηγητών», τα «πολύτιμα εργαστήρια πολεμικών ερευνών», τα «πολύτιμα κέντρα στρατηγικών μελετών», και πάει λέγοντας.

Το γλοιώδες υποκείμενο της κατηγορίας «λελές-ζελές» που ακούει στο όνομα ΔΑΠ-ΝΔΦΚ λίγο πριν ξεκινήσει πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο, φώναζε συνθήματα στον πεζόδρομο της Νομικής του είδους «δεν θέλουμε κατάληψη θέλουμε πτυχία». Ο φωτορεπόρτερ του ΑΥΤΟ/ τούς αποθανάτισε σε μια ωραία πόζα παρέα με τον σταυρό της ορθοδοξίας. Πτυχία βέβαια θέλουν και οι αριστεροί. Μήπως πρέπει τελικά όλοι αυτοί να συντονιστούν; Για να ενδυναμωθεί ο αγώνας, όχι για τίποτα άλλο...

Πλαίσιο μαθητών 20ου ενιαίου Λυκείου Θεσσαλονίκης
(υιοθετήθηκε από τη γενική συνέλευση των μαθητών την Πέμπτη 12/10 κατόπιν ψηφοφορίας).

Παρατηρείται τις τελευταίες μέρες το εξής φαινόμενο: μερίδα των μαθητών του σχολείου θέλει να κάνει κατάληψη για να χαθούν ώρες μαθήματος και τα συναφή. Για να το καταφέρει αυτό χρειάζεται μια σειρά αιτημάτων καταρχάς, για να δικαιολογήσουν την κατάληψη. Παίρνουν λοιπόν οι συγκεκριμένοι, κάποια αιτήματα από όργανα που δραστηριοποιούνται πέρα από το σχολείο και τα υιοθετούν.

Και αυτό είναι το πρόβλημα για πολλούς λόγους: ακόμη και το «κάνω κατάληψη για να χάσω μάθημα» είναι ένας πολύ σοβαρός λόγος για να γίνει κατάληψη, γιατί όντως οι μαθητές σήμερα χρειάζονται ελεύθερο χρόνο και μάλιστα πολύ. Όταν όμως κάνουμε κατάληψη για αυτό το λόγο, είναι ανεπίτρεπτο να υιοθετούμε αιτήματα άλλων γιατί τους δίνουμε το δικαίωμα να μιλάνε για μας χωρίς να ξέρουμε ούτε το περιεχόμενο αυτών που λένε, ούτε κι αν συμφωνούμε με αυτά τελικά. (...)

Επίσης είναι αποδεκτό από τους περισσότερους από μας, πως δεν έχουμε συζητήσει ουσιαστικά μεταξύ μας (στη συνέλευση) τι μας προβληματίζει για το σχολείο και πώς θα θέλαμε εμείς οι ίδιοι να είναι. Το μόνο που κάνουμε μέχρις στιγμής είναι να υιοθετούμε απόψεις άλλων. Θα θέλαμε όμως να συζητήσουμε.

Επειδή δεν έχουμε συζητήσει, δεν έχουμε αιτήματα σαν αυτά που κυκλοφορούν. Έχουμε όμως ένα ουσιαστικότερο αίτημα: θέλουμε να συζητήσουμε. Και θέλουμε χώρο και χρόνο για να συζητήσουμε και να εκφραστούμε. Χώρο σαν αυτό που μας στερεί η κοινωνία και χρόνο σαν αυτό που μας στερεί το σχολείο. Προβαίνουμε λοιπόν σε κατάληψη του σχολείου μας, με μοναδικό αίτημα να βρεθεί χώρος και χρόνος. Για να δημιουργήσουμε έστω και για λίγο μια παρένθεση όπου θα μπορούμε να εκφραστούμε ελεύθερα.

Η κατάληψη θα έχει κεντρικό πανό: «Καμιά κομματική επιρροή στον αγώνα των μαθητών. Κανένας συντονισμός από τα πάνω. Ελεύθερος αγώνας. Ελεύθερη σκέψη.

Ανεξάρτητη κατάληψη 20ου Λυκείου.

[Εμφύλιες εκδοχές ενός παγκοσμίου πολέμου]

Ένα μήνα μετά τον πόλεμο με το Ισραήλ, το βάρος πέφτει τώρα στη Χεζμπολά. Το κόμμα έχει να διαλέξει μεταξύ δύο επιλογών: είτε θα μετατρέψει το επίτευγμά του σε μια πηγή απειλών και εκφοβισμού για την υπόλοιπη λιβανέζικη κοινωνία, είτε θα το εκμεταλλευτεί για να χτίσει την εθνική ενότητα. Η Χεζμπολά έχει μπροστά της μια ιστορική ευκαιρία... Μέχρι τώρα έχει αποφύγει να μπει σε ένα πόλεμο λέξεων που θα μπορούσε να οξύνει τις θρησκευτικές εντάσεις και δουλεύει προς την κατεύθυνση διαφύλαξης της εθνικής ενότητας.

Όταν η αιγυπτιακή εφημερίδα Al-Ahram αναδημοσίευε στις αρχές του Σεπτέμβρη το παραπάνω απόσπασμα από άρθρο του λιβανέζου συγγραφέα Onsi Al-Haj, η Χεζμπολά είχε αρχίσει ήδη να εφαρμόζει δραστήρια το πολιτικό της πρόγραμμα και να δείχνει ξεκάθαρα με ποιο τρόπο σκόπευε να κεφαλαιοποιήσει τη νίκη της επί του ισραηλινού κράτους και των συμμάχων του: χτίσιμο μιας διαταξικής κοινωνικής συμμαχίας θεμελιωμένης στην αντίσταση, με στόχο την ανασυγκρότηση του Λιβάνου σε εθνική βάση. Ήδη από τις μέρες της εισβολής, η Χεζμπολά είχε δείξει ότι δεν σκόπευε να δώσει τον πόλεμο εναντίον του ισραηλινού στρατού μόνο και μόνο για να ανοίξει στη συνέχεια ένα νέο κύκλο φραξιονιστικών συγκρούσεων στο εσωτερικό του Λιβάνου. Υποδεχόμενη στις τάξεις των μαχητών της όχι μόνο σιίτες αλλά και χριστιανούς και σουνίτες, συμμαχώντας με τον (φιλογάλλο) μαρωνίτη χριστιανό στρατηγό Αούν (θανάσιμο εχθρό της την εποχή του εμφυλίου) κι αναγνωρίζοντας τον αποφασιστικό ρόλο της αλληλεγγύης από όλες τις ομάδες της λιβανέζικης κοινωνίας (με εξαίρεση φυσικά τους φιλο-αμερικάνους και φιλο-ισραηλινούς μεγαλοαστούς), η Χεζμπολά ξεκινούσε την εφαρμογή του πατριωτικού της προγράμματος "εθνικής ανεξαρτησίας και κυριαρχίας". Με τον τρόπο αυτό η ισραηλινή ήττα έγινε μια ήττα διπλή, αν όχι τριπλή: όχι μόνο κατέρρευσαν τα σχέδια κατοχής του Λιβάνου, όχι μόνο τη θέση που εποφθαλμιούσαν κατέλαβαν - περισσότερο ή λιγότερο - οι αντίπαλοι των αμερικανο/ισραηλινών σχεδίων στην περιοχή, αλλά ταυτόχρονα ο Λίβανος έμπαινε σε τροχιά ραγδαίας κι αμετάκλητης απομάκρυνσης από τον έλεγχό τους. Αφού λοιπόν είναι σχεδόν αδύνατον να επιχειρηθεί στο άμεσο μέλλον μια ακόμη εκστρατεία κι απόπειρα κατάκτησης του Λιβάνου με στρατιωτικά μέσα, αφού δεν γίνεται - ακόμη!- να πάρουν με τις σφαίρες γάλλους, ρώσους, ιταλούς κι ισπανούς για ν' αδειάσουν τη γωνιά (ή μήπως γίνεται;...), οι επιλογές για τους αντιπάλους της Χεζμπολά στο εξωτερικό κι εσωτερικό του Λιβάνου είναι περιορισμένες, σχεδόν μονόδρομος: μεταφορά της σύγκρουσης στην πολιτική σκηνή και τους δρόμους της Βηρυτού, ώστε ν' ανακοπούν τα σχέδια "εθνικής αναγέννησης" και μετατροπή του πολέμου από κατακτητικό σε εμφύλιο. Δοκιμασμένη συνταγή. Στον ίδιο τον Λίβανο εφαρμόστηκε με επιτυχία μέχρι το 2000, στο Ιράκ την εφαρμόζουν εξίσου αποτελεσματικά οι αμερικάνοι σήμερα.

Με τον τερματισμό των συγκρούσεων οι προσπάθειες της Χεζμπολά και των συμμάχων της επικεντρώθηκαν στην αναδιάρθρωση του πολιτικού πλαισίου του λιβανέζικου κρατικού μηχανισμού, ώστε να αντικατοπτρίζει τους νέους κοινωνικούς συσχετισμούς, αλλά και τη χρεοκοπία του πολιτικού κατεστημένου που απέτυχε να αντιδράσει στην ισραηλινή εισβολή. Το πολιτικό σύστημα του Λιβάνου είναι κληρονομιά της αποικιοκρατικής Γαλλίας από την εποχή του β' παγκοσμίου πολέμου και δίνει τη μερίδα του λέοντος της εξουσίας στους σουνίτες και τους χριστιανούς. Αφήνει όμως

παγάνδα απέδωσαν τις ευθύνες για τη δολοφονία κατευθείαν στο συριακό κράτος και τη Χεζμπολά, τη "μαριονέτα της Δαμασκού". Σύμφωνα με τη θεωρία τους, μετά την παραίτηση των έξι υπουργών και τη δολοφονία του Τζεμαγιέλ, θα αρκούσε οι πράκτορες της Συρίας να δολοφονήσουν δύο ακόμη υπουργούς, ώστε η κυβέρνηση να καταστεί συνταγματικά μη νόμιμη και να αποτραπεί έτσι η ίδρυση διεθνούς δικαστηρίου που θα δίκαζε (και θα καταδίκαζε) τη Συρία για την δολοφονία του Χαρίρι το 2005 (η οποία οδήγησε στην έξωση των συριακών στρατευμάτων από τον Λίβανο). Τόσο απλά! Την Τρίτη τρώνε τον Τζεμαγιέλ και μέχρι το Σάββατο, που η κυβέρνηση θα συνεδρίαζε με θέμα το διεθνές δικαστήριο, το θέμα θα είχε κλείσει καθαρίζοντας άλλους δύο υπουργούς (πράγμα που φυσικά δεν συνέβη όσο κι αν προσεύχονταν γι' αυτό οι συνωμοσιολόγοι κι οι προπαγανδιστές). Κι όλα αυτά ανεξάρτητα από το γεγονός ότι ακόμη κι αν η κυβέρνηση αποφάσιζε υπέρ της ίδρυσης του δικαστηρίου, αυτό δεν θα σήμαινε τίποτε, γιατί θα έπρεπε στην συνέχεια να φτάσει για έγκριση στη βουλή, πράγμα εξαιρετικά δύσκολο.

Ξεπερνώντας τις εύκολες ερμηνείες των σεναρίων που θέλουν να βάλουν ξανά στο στόχαστρο το συριακό καθεστώς και την Χεζμπολά, το πιο σημαντικό ερώτημα δεν είναι άλλο από το *ποιος ωφελείται;* Ποιος έχει να κερδίσει από τη δολοφονία του Τζεμαγιέλ και ποιες σκοπιμότητες εξυπηρετούνται; Μια στοιχειώδης αντι-ανάγνωση των εξελίξεων δίνει απαντήσεις πολύ διαφορετικές από αυτές που θα 'θελαν το Τελ Αβίβ, η Ουάσιγκτον κι οι σύμμαχοί τους στον Λίβανο να γίνουν πιστευτές.

Ούτε η Χεζμπολά ούτε η Δαμασκός θα είχαν να κερδίσουν από τη δολοφονία του φαλαγγίτη υπουργού, πέρα από την ικανοποίηση να βγάλουν από την μέση έναν από τους άφθονους -κι ούτε καν τον κρισιμότερο- αντιπάλους τους, μια ικανοποίηση που όχι μόνο δεν θα είχε πολιτικό αντίκρισμα, αλλά στην τελική θα στρεφόταν εναντίον τους. Για τη μεν Χεζμπολά, μια τέτοια ενέργεια θα μείωνε την ευρύτατη αποδοχή που κέρδισε μετά τη νίκη της επί του ισραηλινού κράτους, θα έβαζε εμπόδια στη συμμαχία της με τον μαρωνίτη χριστιανό στρατηγό Αούν, θα την εγκλώβιζε σ' έναν νέο κύκλο ατέρμονων εμφυλιοπολεμικών διενέξεων (τη στιγμή που επιχειρεί να δράσει ως δύναμη εθνικής ενοποίησης) και θα την έκανε να φαίνεται σαν μια οργάνωση που δρα σε βάρος του Λιβάνου και προς όφελος της Συρίας. Όσο για τη Δαμασκό, το να επιβεβαιώσει τις κατηγορίες των αμερικάνων και των ισραηλινών ότι είναι "κράτος τρομοκράτης" ήταν το τελευταίο που θα την ωφελούσε, τη στιγμή που επιχειρεί να αναβαθμίσει τον ρόλο της στη Μέση Ανατολή και να γίνει παίχτης που δεν μπορεί να αγνοείται και να περιθωριοποιείται με απειλές και προβοκάτσιες. Όλο το τελευταίο διάστημα το συριακό κράτος, εκμεταλλευόμενο την ευνοϊκή συγκυρία από την νίκη της Χεζμπολά και τις αδυναμίες των αμερικάνων στην κόντρα με το Ιράν, και με τις πλάτες των διεθνών συμμάχων του, αναμειγνύεται όλο και περισσότερο στις μεσανατολικές υποθέσεις προς μεγάλο εκνευρισμό αμερικάνων και ισραηλινών. Δεν είναι τυχαίο ότι η δολοφονία του Τζεμαγιέλ έγινε την ίδια ακριβώς μέρα με την αποκατάσταση των διπλωματικών σχέσεων Συρίας και Ιράκ, μετά από 25 χρόνια, που δείχνει αν μη τι άλλο ότι το χέρι της Δαμασκού έχει την δύναμη να φτάνει ως την μύτη της κατεχόμενης από τους αμερικανούς Βαγδάτης.

Αντίθετα η φιλο-αμερικάνικη και φιλο-ισραηλιτική κυβερνητική παράταξη

Ο ΤΥΡΕΤΟΣ ΤΟΥ

τερο ή λιγότερο - οι αντίπαλοι των αμερικανο/ισραηλινών σχεδίων στην περιοχή, αλλά ταυτόχρονα ο Λίβανος έμπαινε σε τροχιά ραγδαίας κι αμετάκλητης απομάκρυνσης από τον έλεγχό τους. Αφού λοιπόν είναι σχεδόν αδύνατον να επιχειρηθεί στο άμεσο μέλλον μια ακόμη εκστρατεία κι απόπειρα κατάκτησης του Λιβάνου με στρατιωτικά μέσα, αφού δεν γίνεται - ακόμη!- να πάρουν με τις σφαίρες γάλλους, ρώσους, ιταλούς κι ισπανούς για ν' αδειάσουν τη γωνιά (ή μήπως γίνεται;...), οι επιλογές για τους αντιπάλους της Χεζμπολά στο εξωτερικό κι εσωτερικό του Λιβάνου είναι περιορισμένες, σχεδόν μονόδρομος: μεταφορά της σύγκρουσης στην πολιτική σκηνή και τους δρόμους της Βηρυτού, ώστε ν' ανακοπούν τα σχέδια "εθνικής αναγέννησης" και μετατροπή του πολέμου από κατακτητικό σε εμφύλιο. Δοκιμασμένη συνταγή. Στον ίδιο τον Λίβανο εφαρμόστηκε με επιτυχία μέχρι το 2000, στο Ιράκ την εφαρμόζουν εξίσου αποτελεσματικά οι αμερικάνοι σήμερα.

Με τον τερματισμό των συγκρούσεων οι προσπάθειες της Χεζμπολά και των συμμάχων της επικεντρώθηκαν στην αναδιάρθρωση του πολιτικού πλαισίου του λιβανέζικου κρατικού μηχανισμού, ώστε να αντικατοπτρίζει τους νέους κοινωνικούς συσχετισμούς, αλλά και τη χρεοκοπία του πολιτικού κατεστημένου που απέτυχε να αντιδράσει στην ισραηλινή εισβολή. Το πολιτικό σύστημα του Λιβάνου είναι κληρονομιά της αποικιοκρατικής Γαλλίας από την εποχή του β' παγκοσμίου πολέμου και δίνει τη μερίδα του λέοντος της εξουσίας στους σουνίτες και τους χριστιανούς. Αφήνει όμως στο περιθώριο του κρατικού μηχανισμού τους σιίτες, που είναι πλέον η πλειοψηφία, και την Χεζμπολά, που είναι η ηγεμονική πολιτική δύναμη της λιβανέζικης κοινωνίας. Τυπικά, υποτίθεται ότι στην κυβέρνηση πρέπει να εκπροσωπούνται αναλογικά όλες οι θρησκευτικές ομάδες, αλλά ο καταμερισμός της εξουσίας γίνεται με βάση ξεπερασμένες απογραφές που έγιναν πριν μισό αιώνα. Τακτικά, ο στόχος της αλλαγής του πολιτικού συστήματος πήρε τη μορφή του αιτήματος είτε των άμεσων εκλογών είτε του σχηματισμού κυβέρνησης "εθνικής ενότητας", και προκειμένου να ασκηθεί πίεση προς αυτή την κατεύθυνση, έξι υπουργοί της κυβέρνησης Σινιόρα (προερχόμενοι από την Χεζμπολά και το συμμαχικό της κόμμα Αμάλ) παραιτήθηκαν. Το επόμενο βήμα έγινε με το κάλεσμα της Χεζμπολά για μαζικές κινητοποιήσεις πολιτικής ανυπακοής, σε μια εκστρατεία διαρκείας μέχρι να υποχρεωθεί η φιλοδυτική κυβέρνηση σε παραίτηση και ν' ανοίξει ο δρόμος για τις αλλαγές. Με βάση την κοινωνική ισχύ που απέφερε στη Χεζμπολά και τους συμμάχους της η αντίσταση, το ερώτημα δεν ήταν πλέον αν η κυβέρνηση θα κατέρρεε, αλλά πότε θα συνέβαινε αυτό. Αλλά με τον πήχη της αντιπαράθεσης να ανεβαίνει, ήταν αναπόφευκτο ότι οι αντιδράσεις δεν θα αργούσαν.

Στις 21 Νοέμβρη, λίγες μέρες πριν την έναρξη των κινητοποιήσεων και μια μέρα πριν την εθνική επέτειο του Λιβάνου, δολοφονήθηκε στη χριστιανική συνοικία της Βηρυτού ο υπουργός βιομηχανίας Πιέρ Τζεμαγιέλ, χριστιανός μαρωνίτης, φιλοδυτικός, σύμμαχος των ισραηλινών και αρχηγός των φαλαγγιτών, των σφαγέων δηλαδή της Σάμπρα και της Σατίλα το 1982. Ο Τζεμαγιέλ ήταν ο νούμερο δύο της *συμμαχίας 14 Μάρτη*, του κυβερνητικού πολιτικού μπλοκ όπου συνασπίζονται όλες οι φιλοδυτικές φράξιες.

Εννοείται πως οι σύμμαχοι του Τζεμαγιέλ κι η ισραηλινο/αμερικάνικη προ-

αλλά στην τελική θα στρεφόταν εναντίον τους. Για τη μεν Χεζμπολά, μια τέτοια ενέργεια θα μείωνε την ευρύτατη αποδοχή που κέρδισε μετά τη νίκη της επί του ισραηλινού κράτους, θα έβαζε εμπόδια στη συμμαχία της με τον μαρωνίτη χριστιανό στρατηγό Αούν, θα την εγκλώβιζε σ' έναν νέο κύκλο ατέρμονων εμφυλιοπολεμικών διενέξεων (τη στιγμή που επιχειρεί να δράσει ως δύναμη εθνικής ενοποίησης) και θα την έκανε να φαίνεται σαν μια οργάνωση που δρα σε βάρος του Λιβάνου και προς όφελος της Συρίας. Όσο για τη Δαμασκό, το να επιβεβαιώσει τις κατηγορίες των αμερικάνων και των ισραηλινών ότι είναι "κράτος τρομοκράτης" ήταν το τελευταίο που θα την ωφελούσε, τη στιγμή που επιχειρεί να αναβαθμίσει τον ρόλο της στη Μέση Ανατολή και να γίνει παίχτης που δεν μπορεί να αγνοείται και να περιθωριοποιείται με απειλές και προβοκάτσιες. Όλο το τελευταίο διάστημα το συριακό κράτος, εκμεταλλευόμενο την ευνοϊκή συγκυρία από την νίκη της Χεζμπολά και τις αδυναμίες των αμερικάνων στην κόντρα με το Ιράν, και με τις πλάτες των διεθνών συμμάχων του, αναμειγνύεται όλο και περισσότερο στις μεσανατολικές υποθέσεις προς μεγάλο εκνευρισμό αμερικάνων και ισραηλινών. Δεν είναι τυχαίο ότι η δολοφονία του Τζεμαγιέλ έγινε την ίδια ακριβώς μέρα με την αποκατάσταση των διπλωματικών σχέσεων Συρίας και Ιράκ, μετά από 25 χρόνια, που δείχνει αν μη τι άλλο ότι το χέρι της Δαμασκού έχει την δύναμη να φτάνει ως την μύτη της κατεχόμενης από τους αμερικανούς Βαγδάτης.

Αντίθετα η φιλο-αμερικάνικη και φιλο-ισραηλιτική κυβερνητική παράταξη έχει να κερδίσει πολλά από τη δολοφονία του Τζεμαγιέλ. Πετυχαίνοντας, χάρη στο συγκινησιακό διεγερτικό του αίματος, τη μάξιμουμ συσπείρωση των οπαδών της (που η δυναμική τους είχε σχεδόν εξανεμιστεί μετά την διαβόητη "επανάσταση των κέδρων" και την απραξία τους κατά την διάρκεια της εισβολής), εντείνοντας την προπαγάνδα εναντίον της Χεζμπολά και της Συρίας και μπλοκάροντας την πιθανότητα οποιασδήποτε ομαλής διευθέτησης της πολιτικής κρίσης, ουσιαστικά εγγράφει τις προϋποθέσεις έναρξης ενός νέου εμφυλίου πολέμου στο εσωτερικό του Λιβάνου. Ένας νέος εμφύλιος θα ήταν πολλαπλά επωφελής. Για την κυβερνητική παράταξη, θα σήμαινε ότι ακυρώνονται τα πατριωτικά σχέδια της Χεζμπολά και των συμμάχων της, η επιτυχία των οποίων θα οδηγούσε την πρώτη στο περιθώριο και την απώλεια της εξουσίας. Όσο για το ισραηλινό και το αμερικάνικο κράτος, ο εμφύλιος, που θα ακύρωνε στην πράξη την υποτιθέμενη "ειρηνευτική" αποστολή των ευρωπαϊκών εκστρατευτικών σωμάτων και θα μείωνε την πολεμική ετοιμότητα κι αποτελεσματικότητα της Χεζμπολά, είναι η ευκαιρία να επανορθώσουν εκεί που απέτυχαν το καλοκαίρι, δημιουργώντας τις συνθήκες για μια νέα επέμβαση. Εξάλλου, η πολιτική πρόκλησης εμφυλίου στο Ιράκ και τώρα οι εξελίξεις στον Λίβανο αποδεικνύουν ότι για το αγγλοσαξονικό μπλοκ οι εμφύλιοι είναι το σίγουρο όχημα της ιμπεριαλιστικής τους στρατηγικής στη Μέση Ανατολή.

[Ειρηνευτικές εκδοχές ενός παγκοσμίου πολέμου]

Με τα δόντια σφιγμένα τον περασμένο Αύγουστο το ισραηλινό κράτος αναγκάστηκε να ξεχάσει την απόβαση μιας νατοϊκής δύναμης στο Λίβανο, όπως προέβλεπαν τα σχέδια των υψηλών συμμάχων του, και υποχρεωτικά είδε στη θέση της να καταφτάνουν τα εκστρατευτικά σώματα γάλλων, γερμανών, ιταλών, ισπανών, που φρόντισαν να γεμίσουν το κενό για το δικό τους συμφέρον. Στα χαρτιά οι στρατοί κι οι στόλοι του ευρασιατικού μπλοκ ονομάζονται "ειρηνευτική δύναμη", κι αν για τον Λίβανο και τη Χεζμπολά είναι κατοχική δύναμη, για το ισραηλινό κράτος είναι αυτή τη στιγμή από τους κυριότερους στρατιωτικούς ανταγωνιστές κι αντιπάλους στην περιοχή, που του πήραν τη μπουκιά μέσα απ' το στόμα. Η μεν Χεζμπολά, παρόλο που δεν επιτρέπει στις κατοχικές δυνάμεις κανένα δικαίωμα ελέγχου και φυσικά ούτε γι' αστείο δεν συζητάει το ενδεχόμενο αφοπλισμού της, κρατάει διακριτική στάση αποφεύγοντας αντιπαραθέσεις με τους ευρωπαίους, που αυτή τη στιγμή δεν θα την εξυπηρετούσαν σε τίποτε, αφού έχει στραμμένη την προσοχή της στο εσωτερικό του Λιβάνου. Από τα λίγα που βγαίνουν στη δημοσιότητα, το μόνο αξιοσημείωτο γεγονός ήταν όταν μαχητές της Χεζμπολά απαγόρευσαν σε ισπανούς κυανόκρανους την περιπολία σε μια συγκεκριμένη περιοχή, κι όταν οι δεύτεροι κάλεσαν τον λιβανέζικο στρατό (ναι, υπάρχει και αυτός) σε βοήθεια, αυτός προτίμησε να κάνει την πάπια και ν' αποφύγει το μπλέξιμο. Το ισραηλινό κράτος από την άλλη δεν κάνει καμία προσπάθεια να κρύψει τον εκνευρισμό του και το ότι θεωρεί ανεπιθύμητη κι εχθρική την παρουσία της "ειρηνευτικής" πολεμικής δύναμης στην περιοχή. Αμοιβαίες οι εκτιμήσεις: και οι γαλλογερμανοί εξίσου έχουν πάει προετοιμασμένοι για να ζορίσουν τα σκοινιά της κόντρας με το ισραηλινό κράτος. Μέχρι τώρα στη διπλωματική γλώσσα του κουκουλώματος και του αποπροσανατολισμού όλα τα σχετικά περιστατικά έχουν αποδοθεί σε "παρεξηγήσεις κι υπερβολές". Αλήθεια; Να τα σημαντικότερα:

Παρόλη την δήθεν εκεχειρία και απόσυρση του ισραηλινού στρατού από τον Λίβανο, τα ισραηλινά πολεμικά αεροπλάνα δεν σταμάτησαν ούτε μέρα να κάνουν σουρωτήρι τον λιβανέζικο εναέριο χώρο σε αποστολές παρακολούθησης και κατασκόπευσης, αλλά και σαν μια διαρκή απειλητική υπενθύμιση ότι η ισραηλινή πολεμική μηχανή καραδοκεί. Η κατάσταση είχε γίνει ιδιαίτερα ενοχλητική για τις ευρωπαϊκές κατοχικές δυνάμεις, γιατί απλούστατα αγνοούσε κι εξευτέλιζε τον ρόλο της μεγαλύτερης (από τον β' παγκόσμιο πόλεμο) εκστρατευτικής τους δύναμης. Στις 19/10 ο γάλλος στρατηγός Πελεγκρίνι, διοικητής των κυανόκρανων στον Λίβανο, πρότεινε την αλλαγή των κανόνων εμπλοκής της "ειρηνευτικής" δύναμης, ώστε να έχει τη δυνατότητα χρήσης πραγματικών πυρών εναντίον των ισραηλινών αεροπλάνων που παραβιάζουν συστηματικά την εκεχειρία εισβάλλοντας στον εναέριο χώρο του Λιβάνου. Να πώς σκέφτονται οι αντρειωμένοι ειρηνευτές! Λίγες μέρες αργότερα, στις 31/10, ισραηλινά f15 έκαναν έφοδο εναντίον θέσεων γάλλων κυανόκρανων και πραγματοποίησαν εικονικές ρίψεις βομβών. Σύμφωνα με τη γαλλίδα υπουργό άμυνας, για δύο δευτερόλεπτα αποφεύχθηκε το χτύπημα των αεροπλάνων που παρενοχλούσαν ευθέως τις γαλλικές δυνάμεις: "Οι στρατιώτες μας μετά βίας απέφυγαν μια καταστροφή... οι στρατιώτες μας βρέθηκαν σε θέση που έπρεπε να χρησιμοποιήσουν πυρά σε νόμιμη αυτοάμυνα" [και κρίμα που δεν το 'καναν... θα μπορούσε να συμπληρώσει]. Το αξιοσημείωτο δεν είναι η (σχεδόν αναμενόμενη) επιθετική τακτική της ισραηλινής αεροπορίας, αλλά η ετοιμόντίον του γερμανικού πολεμικού πλοίου Alster και πυροβόλησαν δύο φορές, ενώ το σκάφος απάντησε με εκτόξευση φωτοβολίδων που χρησιμεύουν στον αποπροσανατολισμό εχθρικών πυραύλων. Τέρατα ψυχραιμίας και οι γερμανοί! Σύμφωνα με το ισραηλινό υπεξ, η όλη υπόθεση οφείλεται σε παρεξήγηση, λόγω ενός ελικοπτέρου που πήγε να απογειωθεί από το σκάφος χωρίς να φαίνεται η ταυτότητά του (οπότε σκέφτηκαν με τη μία να το καταρρίψουν, κι ας ήταν πάνω σε γερμανικό πλοίο). Αλλά όπως αποκάλυψε (προφανώς υπό κρατικές οδηγίες) ο γερμανικός τύπος, δεν ήταν η πρώτη φορά που συνέβαινε κάτι τέτοιο, κι όπως είπε ο γερμανός αρχηγός του επιτελείου "στη θάλασσα τέτοια πράγματα δεν γίνονται ούτε γι' αστείο μεταξύ φίλων" [πόσο μάλλον όταν δεν είναι "φίλοι"...]. Βέβαια οι ισραηλινοί πιλότοι δεν έκαναν απλώς έναν παρακινδυνευμένο τσαμπουκά, γιατί το Άλστερ δεν είναι ένα τυχαίο πλοίο: "Δεν πρόκειται για πολεμικό σκάφος πρώτης γραμμής. Είναι ένα κατασκοπευτικό πλοίο φορτωμένο με εξαιρετικά πρωτοποριακή τεχνολογία. Οι ευαίσθητες κεραίες του μπορούν όχι μόνο να εντοπίζουν τις θέσεις των ραντάρ αλλά και να παρακολουθούν τους ασύρματους και τις επικοινωνίες μέσω κινητών. Και το πλήρωμά του δεν είναι μόνο ναύτες, αλλά και πράκτορες των γερμανικών μυστικών υπηρεσιών. Επιπλέον, το Άλστερ είναι εντελώς κάτω από το γερμανικό έλεγχο· δεν πλέει υπό την σημαία του ΟΗΕ". Δηλαδή τα ισραηλινά f16 έκαναν απλά επίδειξη δύναμης; Όχι βέβαια! Ήταν μια οργανωμένη επιχείρηση της ισραηλινής πολεμικής μηχανής εναντίον του επιτελικού κατασκοπευτικού κέντρου μιας αντίπαλης δύναμης. Όχι φυσικά για να το βουλιάξουν (τέτοιες "παρεξηγήσεις" δεν έχουν ξεκινήσει ακόμη) αλλά για να το εξουδετερώσουν κρατώντας το μακριά. Μια προειδοποίηση ότι "σας παρακολουθούμε που μας παρακολουθείτε κι άμα το παρακάνετε θα πέσει πιστολίδι". Ε, πώς να το κάνουμε, συμβαίνουν αυτά και στις καλύτερες ράτσες σκυλιών του πολέμου!

Τώρα υποτίθεται πως όλα αυτά, σύμφωνα με τα επίσημα στρατιωτικά και διπλωματικά ανακοινωθέντα, είναι προβλήματα και διενέξεις που προκύπτουν στα πλαίσια μιας "ειρηνευτικής" αποστολής. Αλλά δεν κρύβουν τις πραγματικές διαθέσεις των αντιπάλων, ειρηνευτών κι ειρηνευόμενων, που ξύνονται ο ένας στην πλάτη του άλλου με άγριο τρόπο, ούτε κρύβουν την πραγματική φύση της κατάστασης στον κατεχόμενο Λίβανο: ανεπίσημος πόλεμος χαμηλής έντασης, όχι μεταξύ εισβολέων κι αντίστασης, αλλά μεταξύ των επίδοξων κατακτητών του Λιβάνου.

Παρόλη την δήθεν εκεχειρία και απόσυρση του ισραηλινού στρατού από τον Λίβανο, τα ισραηλινά πολεμικά αεροπλάνα δεν σταμάτησαν ούτε μέρα να κάνουν σουρωτήρι τον λιβανέζικο εναέριο χώρο σε αποστολές παρακολούθησης και κατασκόπευσης, αλλά και σαν μια διαρκή απειλητική υπενθύμιση ότι η ισραηλινή πολεμική μηχανή καραδοκεί. Η κατάσταση είχε γίνει ιδιαίτερα ενοχλητική για τις ευρωπαϊκές κατοχικές δυνάμεις, γιατί απλούστατα αγνοούσε κι εξευτέλιζε τον ρόλο της μεγαλύτερης (από τον β' παγκόσμιο πόλεμο) εκστρατευτικής τους δύναμης. Στις 19/10 ο γάλλος στρατηγός Πελεγκρίνι, διοικητής των κυανόκρανων στον Λίβανο, πρότεινε την αλλαγή των κανόνων εμπλοκής της "ειρηνευτικής" δύναμης, ώστε να έχει τη δυνατότητα χρήσης πραγματικών πυρών εναντίον των ισραηλινών αεροπλάνων που παραβιάζουν συστηματικά την εκεχειρία εισβάλλοντας στον εναέριο χώρο του Λιβάνου. Να πώς σκέφτονται οι αντρειωμένοι ειρηνευτές! Λίγες μέρες αργότερα, στις 31/10, ισραηλινά f15 έκαναν έφοδο εναντίον θέσεων γάλλων κυανόκρανων και πραγματοποίησαν εικονικές ρίψεις βομβών. Σύμφωνα με τη γαλλίδα υπουργό άμυνας, για δύο δευτερόλεπτα αποφεύχθηκε το χτύπημα των αεροπλάνων που παρενοχλούσαν ευθέως τις γαλλικές δυνάμεις: "Οι στρατιώτες μας μετά βίας απέφυγαν μια καταστροφή... οι στρατιώτες μας βρέθηκαν σε θέση που έπρεπε να χρησιμοποιήσουν πυρά σε νόμιμη αυτοάμυνα" [και κρίμα που δεν το 'καναν... θα μπορούσε να συμπληρώσει]. Το αξιοσημείωτο δεν είναι η (σχεδόν αναμενόμενη) επιθετική τακτική της ισραηλινής αεροπορίας, αλλά η ετοιμότητα του γαλλικού στρατού να απαντήσει όχι με ...εικονικές αλλά με απολύτως ρεαλιστικές καταρρίψεις. Μετά το περιστατικό, σύμφωνα με δηλώσεις στελεχών του γαλλικού υπουργείου άμυνας, "καμία εγγύηση δεν δόθηκε ότι οι ισραηλινοί θα σταματήσουν τις πτήσεις. Οι διαταγές που έχουν οι [γάλλοι] στρατιώτες είναι ότι τα όπλα τους τα έχουν για αυτοάμυνα, κι αν ο διοικητής θεωρήσει ότι απειλείται, τότε έχει το δικαίωμα να χρησιμοποιήσει δύναμη". Ακόμη κι ο εκπρόσωπος τύπου της unifil υποστήριξε τη γαλλική θέση, λέγοντας ότι η unifil έχει δικαίωμα να χρησιμοποιήσει αληθινά πυρά για αυτοάμυνα, ακόμη κι εναντίον των ισραηλινών αεροπλάνων.

Τον ίδιο καιρό που συμβαίνουν αυτά με τους γάλλους, αντίστοιχες "παρεξηγήσεις" ξεκινούν και με τον γερμανικό στόλο. Στις 24/10, 50 μίλια έξω από τις ακτές του Λιβάνου, στα διεθνή ύδατα, έξι ισραηλινά f16 επιτέθηκαν εναντίον

Τώρα υποτίθεται πως όλα αυτά, σύμφωνα με τα επίσημα στρατιωτικά και διπλωματικά ανακοινωθέντα, είναι προβλήματα και διενέξεις που προκύπτουν στα πλαίσια μιας "ειρηνευτικής" αποστολής. Αλλά δεν κρύβουν τις πραγματικές διαθέσεις των αντιπάλων, ειρηνευτών κι ειρηνευόμενων, που ξύνονται ο ένας στην πλάτη του άλλου με άγριο τρόπο, ούτε κρύβουν την πραγματική φύση της κατάστασης στον κατεχόμενο Λίβανο: ανεπίσημος πόλεμος χαμηλής έντασης, όχι μεταξύ εισβολέων κι αντίστασης, αλλά μεταξύ των επίδοξων κατακτητών του Λιβάνου.

«Οι γερμανοί πρέπει επιτέλους να μάθουν να σκοτώνουν!» Μ' αυτά ακριβώς τα τσατισμένα λόγια σχολίασε αμερικάνος καραβανάς την απροθυμία του γερμανικού στρατού να πάρει μέρος στις μάχες εναντίον της αφγανικής αντίστασης, προτιμώντας την ασφάλεια των στρατοπέδων του. Το γερμανικό κράτος έχει από καιρό προετοιμάσει τις λεγεώνες του στο ΝΑ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ. Μόνο που οι γερμανοί δεν πρόκειται να κάψουν τη γούνα τους για τους αμερικάνους. Έχουν αλλού πιο σημαντικές δουλειές να κάνουν, στο Λίβανο σα να λέμε...

[Στη φωτό η γερμανίδα καγκελάριος χαριεντίζεται με μέλος των ειδικών δυνάμεων του στρατού. Ποιας ειδίκευσης, θα σας γελάσουμε. Μήπως του μαξιλαροπόλεμου;]

Αγγλικός στρατός: οι μάγοι των δημοσίων σχέσεων! Αφού είδαν και απόειδαν οι βρεττανοί killers με τις επιθέσεις της αντίστασης στην ιρακινή Μπάσρα, σκέφτηκαν να ανοίξουν υπηρεσία προσέλκυσης ρουφιάνων.

Το όχημα της φωτό με το υπερμεγέθες δολάριο/ταμπέλα είναι ο κινούμενος κράχτης: «Εσύ ρουφιανέψεις γείτονα - εγώ δώσω εσένα δολάριο». Εσύ του λες πως είναι όλοι για πούλημα και περιφέρεις την οπλισμένη σου έπαρση - αυτοί κεράσουν εσένα ρουκέτα. Άι σιχτίρ καθάρματα!

[Θα γίνει της Κορέας;]

Στα τέλη του 20ου αιώνα η επανένωση των δύο γερμανικών κρατών, δυτικού κι ανατολικού, στις 3 Οκτώβρη 1990, έμελε να αποδειχτεί ένα από τα πλέον καθοριστικά γεγονότα σε όλες τις μετέπειτα παγκόσμιες εξελίξεις και περισσότερο στον άγριο και πολεμικό ενδοκαπιταλιστικό ανταγωνισμό. Η σημασία εκείνης της επανένωσης ήταν πολλαπλή: σήμανε το τέλος του τρίτου -ψυχρού- παγκοσμίου πολέμου με την ήττα του ανατολικού μπλοκ· σήμανε το οριστικό κλείσιμο των εκκρεμμοτήτων που είχε αφήσει ο δεύτερος παγκόσμιος, με την αποκατάσταση του ηττημένου κράτους· σήμανε ταυτόχρονα την επιτάχυνση των βίαιων ξεκαθαρισμάτων μεταξύ των παγκόσμιων αφεντικών.

Για ποιο λόγο θυμηθήκαμε υποθέσεις του προηγούμενου αιώνα; Επειδή αυτού του τύπου οι κρατικές ανασυγκροτήσεις, όπως μια "επανένωση", προκαλούν ισχυρές ανακατατάξεις στη γεωμετρία του καπιταλιστικού κόσμου, και όπως συνέβη με τη γερμανική περίπτωση - που ανακάτεψε τη γεωστρατηγική τράπουλα ολόκληρης της ευρασιαστικής ηπείρου - το ίδιο μπορεί να συμβεί και τώρα, σε μια παρόμοια εξέλιξη στη νοτιοανατολική γωνιά του πλανήτη. Οι δύο Κορέες, η απομονωμένη "σταλινική" βόρεια και η φιλελεύθερη "δυτική" νότια, ετοιμάζονται για τη στιγμή της ένωσης κι αυτό είναι το ισχυρό διακύβευμα (περισσότερο από το πυρηνικό οπλοστάσιο της βόρειας Κορέας) που παίζεται για τ' αφεντικά σ' εκείνη την περιοχή.

Στο τέλος του β' παγκοσμίου πολέμου η Σοβιετική Ένωση και οι ΗΠΑ χώρισαν την Κορέα στα δύο, στη γραμμή του 38ου παράλληλου. Το 1950 ξέσπασε ο πόλεμος. Αν για τα δύο καπιταλιστικά μπλοκ ο πόλεμος της Κορέας ήταν η πρώτη μάχη του ψυχρού πολέμου, με αντικείμενο τον έλεγχο μιας περιοχής τεράστιας στρατηγικής σημασίας (ο έλεγχος της θάλασσας του Ειρηνικού και η δυνατότητα διείσδυσης στην ασιατική ενδοχώρα κρίνονται από τον έλεγχο της Κορέας), για τα δύο - αντίπαλα μεν, "αδελφικά" δε - κράτη ήταν ένας πόλεμος με στόχο την ενοποίηση και την κρατική ολοκλήρωση. Και οι δύο κορεατικές κυρίαρχες ελίτ είχαν τον ίδιο στόχο, μόνο που ο πολεμικός ανταγωνισμός των δύο μπλοκ ήταν απαγορευτικός στην ανάδυση ενός ενιαίου κράτους.

Με τη λήξη του ψυχρού πολέμου τ' αφεντικά κι από τις δύο πλευρές του 38ου κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι μετά την αποτυχημένη απόπειρα του 1950 η ενοποίηση έγινε ξανά ένας στόχος που μπορεί να επιτευχθεί. Οι απαγορευτικές συνθήκες που επέβαλλε ο ανταγωνισμός των δύο μπλοκ είχαν πλέον εκλείψει.

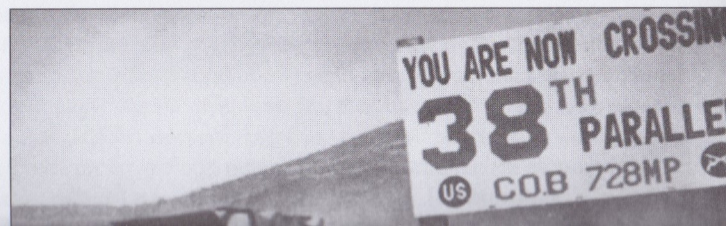
Για τη νότιο Κορέα η επίτευξη του στόχου αυτού περνάει αναγκαστικά μέσα από το σπάσιμο της συμμαχίας με το αμερικάνικο κράτος, γεγονός που εκφράζεται κοινωνικά (αλλά και στα υψηλότερα κρατικά πόστα) από έναν ισχυρό αντιαμερικανισμό, ο οποίος σε αντίθεση με τους ψευδο-αντιαμερικανισμούς που συνηθίζονται στην Ευρώπη έχει πίσω του μια πραγματική σύγκρουση συμφερόντων. Η Σεούλ θέλει να "χειραφετηθεί" για να γίνει μια ηγεμονική δύναμη στην νοτιοανατολική Ασία, η Ουάσιγκτον αντιθέτως θέλει να διατηρήσει τον στρατιωτικό έλεγχο στο νότιο τμήμα για τις ανάγκες του τέταρτου παγκοσμίου πολέμου. Για τη βόρειο Κορέα ο δρόμος προς την ενοποίηση περνάει μέσα από την ανάπτυξη του πυρηνικού της οπλοστασίου. Οικοδομώντας στρατιωτική ισχύ τέτοια που να μπορεί να βλάψει (ή να πείσει ότι μπορεί να βλάψει - δεν έχει διαφορά) τόσο τις αμερικάνικες δυνά-

συνολικά. Η ανάπτυξη πολεμικών τεχνολογιών αιχμής από το βόρειο τμήμα αντιμετωπίζεται (δικαιολογημένα) από τις δύο κορεατικές συνιστώσες ως απαραίτητος παράγοντας εκπλήρωσης των στρατηγικών "εθνικών" συμφερόντων τους: κρατική ενοποίηση για να εκπληρωθεί το σχέδιο της περιφερειακής ηγεμονίας.

Ας μην μας φανεί παράξενο αν ο δρόμος προς την ενοποίηση της Κορέας χρειαστεί να περάσει μέσα από έναν πόλεμο. Μια περιορισμένη, ελεγχόμενη στρατιωτική αντιπαράθεση ανάμεσα στα δύο κράτη - που θα τέλειωνε γρήγορα, χωρίς πολλές φασαρίες, έστω και με μια τυπική, στα χαρτιά, "ήττα" ενός από τα δύο - θα ήταν ο καλύτερος τρόπος για να ξεκινήσουν οι δύο ελίτ τη διαδικασία κατασκευής της μεγάλης Κορέας. Αλλά και αυτός ο τρόπος και ο "ειρηνικός" αντίστοιχος της γερμανικής επανενοποίησης είναι ανέφικτοι όσο η νότια Κορέα αποτελεί προπύργιο της αμερικάνικης πολεμικής μηχανής. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο το νοτιοκορεάτικο κράτος διαπραγματεύεται σκληρά τα τελευταία χρόνια την αποχώρηση των αμερικανών, αλλά και την κατάργηση της συμφωνίας που προβλέπει ότι σε περίπτωση πολέμου τη διοίκηση του νοτιοκορεάτικου στρατού θα έχει αμερικάνος στρατηγός! Οι ΗΠΑ από τη μεριά τους, αντιμέτωπες με το ενδεχόμενο να υποστούν ένα στρατηγικό πλήγμα στο μέτωπο του ειρηνικού, μαζεύουν σιγάσιγά τα μπογαλάκια τους, υπό την πίεση του οξυμένου αντιαμερικανισμού· είναι πλέον ανεπιθύμητοι.

Η ενδεχόμενη ανάδυση μιας ενιαίας (κι αυτονομημένης από το αγγλοσαξονικό μπλοκ) Κορέας θα ήταν μια εξέλιξη που θα άλλαζε εντελώς την καπιταλιστική γεωγραφία και τους συσχετισμούς στη νοτιανατολική Ασία - σε βάρος του αμερικάνικου κράτους, αλλά και του ιαπωνικού και νοτιότερα του αυστραλέζικου. Με το φτιάξιμό της η Κορέα θα ήταν ήδη μια "υπερδύναμη". Από τη μία η οικονομική ισχύς του νότου κι από την άλλη η πυρηνική ισχύς του βορρά, θα κατασκεύαζαν έναν θηριώδη καπιταλισμό, σε ετοιμότητα να μπει με τα μπούνια στους παγκόσμιους ανταγωνισμούς και συγκρούσεις. Το κυριότερο: μερικά εκατομμύρια βορειοκορεάτες προλετάριοι θα προσφέρονταν δεμένοι χειροπόδαρα για να καούν στις μηχανές και τα εργοστάσια του νότου, στο όνομα των εθνικών σχεδίων ηγεμονίας της Κορέας. Λίγα είναι τα κράτη που διαθέτουν ένα τέτοιο στρατηγικό πλεονέκτημα· και πολλά περισσότερα αυτά που θα εκνευρίζονταν επειδή το έχει η Κορέα. Πιο πέρα ακόμη, το ιαπωνικό κράτος δεν θα είχε παρά ένα δρόμο για να αντιμετωπίσει την ισχυροποίηση ενός αντιπάλου του στην περιοχή: να επιταχύνει την δική του στρατιωτική "χειραφέτηση", για να μην βρεθεί χαμένο στους ενδοκαπιταλιστικούς ανταγωνισμούς. Κι όλα αυτά χωρίς να υπολογίζουμε ή να εικάζουμε ποια θα μπορούσε να είναι η αντίδραση του αμερικάνικου κράτους, αν βρεθεί στη θέση να χάνει τον έλεγχο στην περιοχή.

Κάπως έτσι ο καπιταλισμός αυξάνει την παραγωγή σε άρβυλα - και φέρετρα...

δε - κράτη ήταν ένας πόλεμος με στόχο την ενοποίηση και την κρατική ολοκλήρωση. Και οι δύο κορεατικές κυρίαρχες ελίτ είχαν τον ίδιο στόχο, μόνο που ο πολεμικός ανταγωνισμός των δύο μπλοκ ήταν απαγορευτικός στην ανάδυση ενός ενιαίου κράτους.

Με τη λήξη του ψυχρού πολέμου τ' αφεντικά κι από τις δύο πλευρές του 38ου κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι μετά την αποτυχημένη απόπειρα του 1950 η ενοποίηση έγινε ξανά ένας στόχος που μπορεί να επιτευχθεί. Οι απαγορευτικές συνθήκες που επέβαλλε ο ανταγωνισμός των δύο μπλοκ είχαν πλέον εκλείψει.

Για τη νότιο Κορέα η επίτευξη του στόχου αυτού περνάει αναγκαστικά μέσα από το σπάσιμο της συμμαχίας με το αμερικάνικο κράτος, γεγονός που εκφράζεται κοινωνικά (αλλά και στα υψηλότερα κρατικά πόστα) από έναν ισχυρό αντιαμερικανισμό, ο οποίος σε αντίθεση με τους ψευδο-αντιαμερικανισμούς που συνηθίζονται στην Ευρώπη έχει πίσω του μια πραγματική σύγκρουση συμφερόντων. Η Σεούλ θέλει να "χειραφετηθεί" για να γίνει μια ηγεμονική δύναμη στην νοτιοανατολική Ασία, η Ουάσιγκτον αντιθέτως θέλει να διατηρήσει τον στρατιωτικό έλεγχο στο νότιο τμήμα για τις ανάγκες του τέταρτου παγκοσμίου πολέμου. Για τη βόρειο Κορέα ο δρόμος προς την ενοποίηση περνάει μέσα από την ανάπτυξη του πυρηνικού της οπλοστασίου. Οικοδομώντας στρατιωτική ισχύ τέτοια που να μπορεί να βλάψει (ή να πείσει ότι μπορεί να βλάψει - δεν έχει διαφορά) τόσο τις αμερικάνικες δυνάμεις στην περιοχή όσο και το άλλο ηγεμονικό κράτος της νοτιοανατολικής Ασίας και στενό σύμμαχο των ΗΠΑ, την Ιαπωνία, η βόρεια Κορέα οικοδομεί ταυτόχρονα τις προϋποθέσεις για την ενοποίηση. Μπορεί δηλαδή από θέση ισχύος, ως αναγνωρισμένη πυρηνική δύναμη, να διεκδικήσει την "εθνική" ολοκλήρωσή της.

Στις 9/10 το βορειοκορεάτικο καθεστώς πραγματοποίησε πετυχημένη υπόγεια πυρηνική δοκιμή (έτσι τουλάχιστον ισχυρίστηκε η ίδια, όσα κράτη την παρακολουθούν και τα διεθνή μήντια) κάνοντας ένα ακόμη βήμα προς την κατασκευή πυρηνικών βομβών. Σύμφωνα με την πάγια πρακτική της, η Πιον Γιανγκ περιορίστηκε σε λίγες και λιτές ανακοινώσεις που είτε απειλούσαν το αμερικάνικο κράτος με πόλεμο σε περίπτωση επιβολής κυρώσεων είτε θριαμβολογούσαν για τη δοκιμή. Αλλά το νότιο τμήμα της χερσονήσου στάθηκε πιο εκδηλωτικό: στη Σεούλ πραγματοποιήθηκαν συγκεντρώσεις στους δρόμους που πανηγύριζαν για τις πυρηνικές επιδόσεις των βόρειων αδελφών τους· η επιτυχημένη δοκιμή θεωρήθηκε επίτευγμα του κορεατικού έθνους

θα κατασκεύαζαν έναν θηριώδη καπιταλισμό, σε ετοιμότητα να μπει με τα μπούνια στους παγκόσμιους ανταγωνισμούς και συγκρούσεις. Το κυριότερο: μερικά εκατομμύρια βορειοκορεάτες προλετάριοι θα προσφέρονταν δεμένοι χειροπόδαρα για να καούν στις μηχανές και τα εργοστάσια του νότου, στο όνομα των εθνικών σχεδίων ηγεμονίας της Κορέας. Λίγα είναι τα κράτη που διαθέτουν ένα τέτοιο στρατηγικό πλεονέκτημα· και πολλά περισσότερα αυτά που θα εκνευρίζονταν επειδή το έχει η Κορέα. Πιο πέρα ακόμη, το ιαπωνικό κράτος δεν θα είχε παρά ένα δρόμο για να αντιμετωπίσει την ισχυροποίηση ενός αντιπάλου του στην περιοχή: να επιταχύνει την δική του στρατιωτική "χειραφέτηση", για να μην βρεθεί χαμένο στους ενδοκαπιταλιστικούς ανταγωνισμούς. Κι όλα αυτά χωρίς να υπολογίζουμε ή να εικάζουμε ποια θα μπορούσε να είναι η αντίδραση του αμερικάνικου κράτους, αν βρεθεί στη θέση να χάνει τον έλεγχο στην περιοχή.

Κάπως έτσι ο καπιταλισμός αυξάνει την παραγωγή σε άρβυλα - και φέρετρα...

Σύνορα, σύνορα, σύνορα... Ο 38ος παράλληλος, η γραμμή του διαμελισμού της Κορέας. Για μερικές δεκαετίες ανατολικό και δυτικό μπλοκ αναμετρούσαν εδώ το βάρος της αγριότητάς τους. Τώρα που τέλειωσαν αυτά -κι αρχίσαν νέες αγριάδες- οι κορεάτες βορρά και νότου περιμένουν να ξεκουμπιστούν και οι τελευταίοι αλλοδαποί στρατοί για να μπορέσουν επιτέλους να σμίξουνε τα δυό τους. Αν θέλει η νύφη κι ο γαμπρός, τύφλα να 'χει ο πεθερός -κι ας είναι κι αμερικάνος στρατηγός!

Πεδίο ηλεκτρονικού πολέμου η Ελλάδα για τη «Σπαρτιάτικη Σφύρα»

Δώδεκα χώρες, 1.000 άτομα, δεκάδες μέσα συμμετέχουν στη νατοϊκή άσκηση που διεξάγεται σε ελληνικό έδαφος μέχρι τα μέσα του μηνός

Μία από τις πλέον σημαντικές εκπαιδευτικές δραστηριότητες του ΝΑΤΟ στον τομέα του ηλεκτρονικού πολέμου ξεκίνησε προχθές στην αεροπορική βάση της Ανδραβίδας, με τη συμμετοχή προσωπικού και μέσων από 12 χώρες.

Ρώτησε κανείς για το είδος και το μέγεθος της ελληνικής συμμετοχής στο παγκόσμιο μακελειό; Από τις 2 ως τις 18 Νοέμβρη το ελληνικό κράτος οργάνωσε και φιλοξένησε τη μεγαλύτερη νατοϊκή άσκηση ηλεκτρονικού πολέμου με αντικείμενο την απρόσκοπτη ροή των πληροφοριών και το συντονισμό όλων των κλάδων των νατοϊκών δυνάμεων σε επιχειρήσεις αντιτρομοκρατικές και ανορθόδοξου πολέμου. Η άσκηση –λένε οι στρατοδημοσιογράφοι- σημείωσε απόλυτη επιτυχία· έμαθαν πολλά οι επαγγελματίες του πολέμου από τη διεξαγωγή της. Μένει να δούμε σε ποιο καινούριο μέτωπο θα εφαρμοστούν τα συμπεράσματα.

Ρώτησε κανείς πόσο βαθιά είναι στον πόλεμο χωμένη η Ελλάδα;

Έχει πιο πριν, έχει και μετά

Ας δούμε κάποια απ' όσα συνέβησαν στη φετινή επέτειο του πολυτεχνείου, από πλευράς δημόσιας τάξης. Πρώτο στη Θεσσαλονίκη: μπάτσοι με παλαιστινιακά ξυλοκόπησαν αγρίως έναν περαστικό φοιτητή πολύ μετά το τέλος της πορείας. Δεύτερο στην Αθήνα: υποτιθέμενοι πασπίτες όρμησαν σε φοιτητικό μπλοκ της πορείας με καδρόνια και κράνη και χτυπούσαν στα τυφλά. Τρίτο, πάλι στην Αθήνα: τα ΜΑΤ έριξαν πολύ ξύλο στη διαδήλωση, περισσότερο απ' όσο θυμόμαστε τα τελευταία χρόνια.

Καταρχάς μπορούμε μετά μεγάλης βεβαιότητας να συμπεράνουμε ότι οι πασπίτες δεν ήταν πασπίτες: ήταν μπάτσοι κανονικοί, ή ήταν παρακρατικοί κάποιου είδους. Η παρουσία τους και η συμπεριφορά τους κραύγαζε. Τα κράνη που φορούσαν ήταν ίδια, ακούγεται δε ότι εκτός από το να κοπανάνε τα παλούκια σε κεφάλια, τα πετούσαν κιόλας ωσάν να ήταν πέτρες. Μια κλασική κομματική «περιφρούρηση», και δη φοιτητών, ούτε είναι έτσι ούτε κάνει τέτοια πράγματα. Άλλωστε τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια η ΠΑΣΠ ουδέποτε εμφανίστηκε με σημαντικό ρόλο «περιφρούρησης» στις επετείους. Κατά την εκτίμησή μας στερείται και του ανθρώπινου δυναμικού για να κάνει κάτι τέτοιο.

Εν πάση περιπτώσει, αυτοί ήταν μπάτσοι. Και οι άλλοι με τα παλαιστινιακά ήταν κι αυτοί μπάτσοι. Και το σχέδιο ήταν «τραμπουκισμός και βία» σε σημαντικές δόσεις. (Παρένθεση: είναι προφανές ότι ο παραδοσιακός «περιφρουρητής» των εορτασμών, το ΚΚΕ, δεν μπορούσε ή δεν ήθελε να αναλάβει τη διεκπεραίωση του «τραμπουκισμού και βίας» στο βαθμό που κρίθηκε ότι ήταν απαραίτητο.)

Ωραία λοιπόν. Προσθέτουμε σ' αυτά τα

ΤΟ 'ΜΟΒΟΡΟ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙ

ΓΛΥΦΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΦΤΥΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙ ΕΦΤΑΣΕ ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ

Ο Πολύδωρας πρόσκοπος στα 14 του...

Δεν είναι η τυπική εμμονή του εξτρεμιστή να ασχολείται με τον εκάστοτε υπουργό δημόσιας τάξης, κάτι σαν την εμμονή της γαλαρίας με το λυκειάρχη της, που μας κουρδίζει να ασχοληθούμε με τον Πολύδωρα.

Δεν είναι και οι δημοσιογραφικοί τίτλοι για τον "φιλόσοφο" των ΜΑΤ. Είναι οι ίδιοι που χαρακτήριζαν "επικοινωνιακό γίγαντα" τον Χριστόδουλο, επειδή είπε δύο ανέκδοτα.

Δεν είναι η ζωντανή επαλήθευση του εφηβικού μας ρητού "ποτέ μην εμπιστεύεσαι άνθρωπο με harley".

Ο (λόρδος) Βύρων (Πολύδωρας) έχει μείνει στην μνήμη μας (και στην ιστορία) με τη δήλωσή του σαν κυβερνητικού εκπρόσωπου μετά τις συγκρούσεις για τη δολοφονία του Τεμπονέρα "δεν μπορούμε να συλλάβουμε τους γνωστούς-άγνωστους γιατί ακολουθούν την τακτική hit and run".

Η δήλωση αυτή είναι η ζωή του όλη. Διασταυρώνεται η ειλικρίνεια που διδάχθηκε σαν παιδί της εκκλησίας (δεν μπορούμε), οι νομικές σπουδές και η ταύτιση με το νόμο και τους μπάτσους (να συλλάβουμε), το οννεδίτικο θράσος της άμεσης υιοθέτησης της ορολογίας της Ελευθεροτυπίας (τους γνωστούς-αγνώστους), η φαντασιόπληκτη ταύτιση με τους αρχαίους "διοικητές" (τακτική), οι σπουδές στην αμερική και η αργκό του αναβάτη Harley Davidson (hit and run).

Γιατί ο Βύρων είναι το σημείο που τέμνονται όλοι οι μεγάλοι πολιτισμοί. Αρχαιολάτρης, αμερικανοσπουδαγμένος, θαυμαστής και μεταφραστής του κώδικα των Σαμουράι, υπουργός των μπάτσων, ορκισμένος εχθρός του μονοτονικού, χρήστης της καθαρεύουσας, συμβολίζει τη μοίρα της Ελλάδας. Επαρχιωτισμός και κρίση μεγαλείου, ορθοδοξία και αρχαίοι έλληνες, τα φτωχά παιδικά χρόνια και τα υπουργεία, η εικόνα της παναγίας και η harley, οι σαμουράι και οι διμοιρίες.

Παρομοιάζει την "αντιτρομοκρατική εκστρατεία" των ΗΠΑ με τη μάχη των Γαυγάμηλων, το "ελευθερία ή θάνατος" του 1821 με τους Σαμουράι, την αυτοκτονία του Αίαντα στον Όμηρο με το χαρακίρι. Απόδειξη της στενής σχέσης ελλήνων και ιαπώνων, αλλά και της σοφίας του Θεού (κατά τον Βύρωνα): ο Σωκράτης και ο Κομφούκιος έζησαν την ίδια εποχή. Αυτό είναι το θαύμα της πολιτικής. Αν δεν ήταν οννεδίτης θα είχε την εκπομπή του Λιακόπουλου.

Σαν γνήσιος επαρχιώτης (βλαχόπουλο αυτοχαρακτηρίζεται) εμπιστεύεται μόνο την οικογένειά του. Οι γραμματείς του στο υπουργείο είναι οι δίδυμες κόρες του. Πλάκα θα έχει να τις δούμε επικεφαλής διμοιρίας. Ένα φόβο έχει μόνο. Τον λατρεύουν τόσο πολύ οι κόρες του, που φοβάται μήπως δεν βρουν κάποιον σαν αυτόν και δυστυχήσουν. Αυτό που τον χαλαρώνει, είναι να βγαίνει στη βεράντα του 7ου όροφου της Κατεχάκη, και να αγναντεύει την (κατεχόμενη) Αθήνα (κάπως έτσι δεν ξεκίνησε και ο Νέρωνας;). Φανταστείτε λοιπόν τις δύο Πολυδωροπούλες, να ψάχνουν άντρα που να καμαρώνει τις διμοιρίες, να μιλάει αρχαία, να κάνει το σταυρό του στους άγιους Σαμουράι και να ονειρεύεται ότι αν μεταφερόταν στο χρόνο, θα ήθελε να είναι ένας από τους 7 σοφούς της αρχαιότητας. Πάλι καλά που δεν ήθελε να είναι ένας από τους 7 νάνους.

Μπορεί να πουλάει τρελίτσα ο Βύρωνας, μπορεί και να πιστεύει αυτά που λέει, αλλά στην καριέρα του μόνο φαντασιόπληκτος δεν θα χαρακτηριζόταν.

Όταν ήταν έφηβος (ακόμη κι αυτός υπήρξε τέτοιος), οι δρόμοι είχαν πάρει φωτιά. Λαμπράκηδες, Ιουλιανά, δικτατορία, ο Βύρωνας απών. Διαδίδει παντού ότι μικρός ήταν φτωχός και δούλευε, ήταν καλός μαθητής, ήταν... ήταν... και ξαφνικά από μαθητής Λυκείου... τσουπ...τον ξαναβλέπουμε 29 ετών οννεδίτη. Δεν πρέπει να υπήρξε 20 ποτέ. Από όλα τα βιογραφικά του λείπει το τι έκανε την περίοδο της χούντας. Αναφέρει βέβαια συνεχώς ότι πάντα υποστήριζε τις μειοψηφίες και τους αδύνατους, "αντάρτης απέναντι στους ισχυρούς".

νάνε τα παλούκια σε κεφάλια, τα πετούσαν κιόλας ωσάν να ήταν πέτρες. Μια κλασική κομματική «περιφρούρηση», και δη φοιτητών, ούτε είναι έτσι ούτε κάνει τέτοια πράγματα. Άλλωστε τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια η ΠΑΣΠ ουδέποτε εμφανίστηκε με σημαντικό ρόλο «περιφρούρησης» στις επετείους. Κατά την εκτίμησή μας στερείται και του ανθρώπινου δυναμικού για να κάνει κάτι τέτοιο.

Εν πάση περιπτώσει, αυτοί ήταν μπάτσοι. Και οι άλλοι με τα παλαιστινιακά ήταν κι αυτοί μπάτσοι. Και το σχέδιο ήταν «τραμπουκισμός και βία» σε σημαντικές δόσεις. (Παρένθεση: είναι προφανές ότι ο παραδοσιακός «περιφρουρητής» των εορτασμών, το ΚΚΕ, δεν μπορούσε ή δεν ήθελε να αναλάβει τη διεκπεραίωση του «τραμπουκισμού και βίας» στο βαθμό που κρίθηκε ότι ήταν απαραίτητο.)

Ωραία λοιπόν. Προσθέτουμε σ' αυτά τα διάφορα γομάρια ακροδεξιάς προέλευσης που εμφανίστηκαν στα φοιτητικά αμφιθέατρα στα τέλη του Οκτώβρη προς στήριξη της ΔΑΠ. Προσθέτουμε το φούντωμα της φιλολογίας περί ασύλου, «βανδαλισμών» και «καταστροφής της περιουσίας των ιδρυμάτων». Και λέμε, ως διαίσθηση: αν μιλήσει κανείς για ένα είδος μεθοδευμένης «στρατηγικής της έντασης» μέσα στα πανεπιστήμια, με μοχλό τους αντιεξουσιαστές φοιτητές και τα εξωφοιτητικά άγρια στοιχεία, ίσως να μη βρίσκεται πολύ μακριά από την αλήθεια. Το πράγμα θέλει προσοχή. Εν πάση περιπτώσει όμως, ακόμα κι αν έχουμε άδικο δεν βλάπτει να θυμόμαστε ότι τέτοια περιστατικά δεν είναι τυχαία. Οι μπάτσοι σκέφτονται, καταστρώνουν τα σχέδιά τους, και αναλόγως ενεργούν. Και αυτά τους τα σχέδια μπορεί να δοκιμάζονται –όπως παραδοσιακά συμβαίνει- στο στημένο ραντεβού της επετείου, αλλά δεν τελειώνουν εκεί. Η υπόθεση έχει και μέλλον.

Παρομοιάζει την "αντιτρομοκρατική εκστρατεία" των ΗΠΑ με τη μάχη των Γαυγάμηλων, το "ελευθερία ή θάνατος" του 1821 με τους Σαμουράι, την αυτοκτονία του Αίαντα στον Όμηρο με το χαρακίρι. Απόδειξη της στενής σχέσης ελλήνων και ιαπώνων, αλλά και της σοφίας του Θεού (κατά τον Βύρωνα): ο Σωκράτης και ο Κομφούκιος έζησαν την ίδια εποχή. Αυτό είναι το θαύμα της πολιτικής. Αν δεν ήταν οννεδίτης θα είχε την εκπομπή του Λιακόπουλου.

Σαν γνήσιος επαρχιώτης (βλαχόπουλο αυτοχαρακτηρίζεται) εμπιστεύεται μόνο την οικογένειά του. Οι γραμματείς του στο υπουργείο είναι οι δίδυμες κόρες του. Πλάκα θα έχει να τις δούμε επικεφαλής διμοιρίας. Ένα φόβο έχει μόνο. Τον λατρεύουν τόσο πολύ οι κόρες του, που φοβάται μήπως δεν βρουν κάποιον σαν αυτόν και δυστυχήσουν. Αυτό που τον χαλαρώνει, είναι να βγαίνει στη βεράντα του 7ου όροφου της Κατεχάκη, και να αγναντεύει την (κατεχόμενη) Αθήνα (κάπως έτσι δεν ξεκίνησε και ο Νέρωνας;). Φανταστείτε λοιπόν τις δύο Πολυδωροπούλες, να ψάχνουν άντρα που να καμαρώνει τις διμοιρίες, να μιλάει αρχαία, να κάνει το σταυρό του στους άγιους Σαμουράι και να ονειρεύεται ότι αν μεταφερόταν στο χρόνο, θα ήθελε να είναι ένας από τους 7 σοφούς της αρχαιότητας. Πάλι καλά που δεν ήθελε να είναι ένας από τους 7 νάνους.

Μπορεί να πουλάει τρελίτσα ο Βύρωνας, μπορεί και να πιστεύει αυτά που λέει, αλλά στην καριέρα του μόνο φαντασιόπληκτος δεν θα χαρακτηριζόταν.

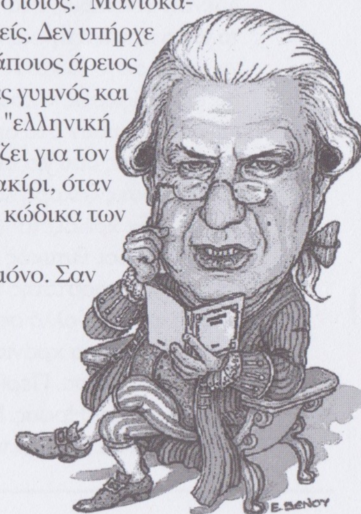
Όταν ήταν έφηβος (ακόμη κι αυτός υπήρξε τέτοιος), οι δρόμοι είχαν πάρει φωτιά. Λαμπράκηδες, Ιουλιανά, δικτατορία, ο Βύρωνας απών. Διαδίδει παντού ότι μικρός ήταν φτωχός και δούλευε, ήταν καλός μαθητής, ήταν... ήταν... και ξαφνικά από μαθητής Λυκείου... τσουπ...τον ξαναβλέπουμε 29 ετών οννεδίτη. Δεν πρέπει να υπήρξε 20 ποτέ. Από όλα τα βιογραφικά του λείπει το τι έκανε την περίοδο της χούντας. Αναφέρει βέβαια συνεχώς ότι πάντα υποστήριζε τις μειοψηφίες και τους αδύνατους, "αντάρτης απέναντι στους ισχυρούς".

Αφού γεννήθηκε το 1947, αφού η πρώτη του πολιτική δραστηριότητα που αναφέρει είναι η ΟΝΝΕΔ του 1976 και αφού έχει περάσει πολλά χρόνια σπουδάζοντας, μάλλον θα διάβαζε. Άλλωστε για να πάρει υποτροφία από το αμερικάνικο ίδρυμα Fullbright, θα έπρεπε να είναι επιμελής.

Και διάβασε ο Βύρωνας. Διάβασε πολύ. Ισχυρίζεται ότι μπορεί να δώσει εξετάσεις στα επτά από τα συνολικά δέκα χιλιάδες βιβλία που έχει στη βιβλιοθήκη του. Και πού κατέληξε; Σε δύο φάρους του ελληνικού και του γιαπωνέζικου πνεύματος. Στον Μισίμα και στον Περικλή Γιαννόπουλο. "Δονούμενες από ρομαντικό πατριωτισμό συνειδήσεις" τους χαρακτηρίζει ο ίδιος. "Μανιοκαταθλιπτικούς αρχαιολάτρες ακροδεξιούς", θα τους χαρακτηρίζαμε εμείς. Δεν υπήρχε τεύχος του περιοδικού της Χρυσής Αυγής που να μην κλαψουρίζει κάποιος άρειος για τον αδικοχαμένο Γιαννόπουλο. Αυτοκτόνησε το 1910, μπαίνοντας γυμνός και έφιππος στη θάλασσα, γιατί δεν μπορούσε να δώσει ζωή στην "ελληνική γραμμή". Δεν υπάρχει ιάπωνας ακροδεξιός που να μην κλαψουρίζει για τον αδικοχαμένο Μισίμα. Αυτοκτόνησε το 1970 με τελετουργικό χαρακίρι, όταν απέτυχε η απόπειρα πραξικοπήματος με σκοπό την αναβίωση του κώδικα των Σαμουράι.

Δυστυχώς οι δυό ήρωες του Βύρωνα, τον εμπνέουν ακαδημαϊκά μόνο. Σαν γνήσιος οννεδίτης, δεν είναι και πολύ της αυτοθυσίας.

Εκτός κι αν αναγκαστεί να ξανακάνει τη δήλωση του 1991.

Την κούραση των καταλήψεων τη διώχνει το τηλέφωνο.
Έχεις νεύρα, κούραση, μοναξιά; Βύρωνας!!
www.polydoras.gr

ΤΕΛΕΙΩΣΤΕ ΤΟΝ!

Βίος και πολιτεία του Khaled Kelkal (1971-1995)

Τα στοιχεία είναι από το αρχείο της Λέσχης Κατασκόπων του 21ου αιώνα.

*Ποιος είσαι ρε;**

Χαλέντ Κελκάλ. Το Κελκάλ είναι του πατέρα σου. Αλλά τί πάει να πει Χαλέντ στην Αλγερία; Ο αιώνιος; Ο αθάνατος; Ναι. Αυτό πάει να πει. Αλλά εδώ είναι Γαλλία δικέ μου. Και Χαλέντ πάει να πει ό,τι και Μωχάμεντ, ό,τι και Μοαμάρ: Ο μαλάκας που θα τον γαμήσουμε και μετά θα γελάμε.

Για πες τώρα: Πόσο ήσουν όταν ήρθες από την Αλγερία; Δυο μηνών και δυο ημερών, μια βροχερή νύχτα του 1971. Και τί μέρος βρήκες δικέ μου! Βωζ αν βελάν, Βωζανβελάν, Vaux-en-Velin! Εκεί σε πέταξε η μοίρα σου, στα προάστια της Λυών, μέσα σε πολυκατοικίες τόσο ψηλές που ολάκερο το χωριό του πατέρα σου χωράει να μείνει στο κλιμακοστάσιο και να ζήσει απ' το εμπόριο ναρκωτικών. Εκεί μεγάλωσες, εσύ κι οι τρεις αδερφοί και οι τρεις αδερφές σου. Εσείς μαζί με τους άλλους βρωμιάρηδες, τους άπλυτους, τους μαύρους, τους Άραβες. Les beurs φίλε μου, έτσι σας λένε οι κατάξανθοι άρειοι σ' εκείνους τους σκληρούς τόπους, les beurs.

Αλλά κι εσείς δε μένετε με σταυρωμένα χέρια, έτσι; Είχες δεν είχες κλείσει τα οκτώ, και κάτω απ' το παράθυρό σου ξεκινούσαν οι πρώτες εξεγέρσεις των κολασμένων στη μεταπολεμική ιστορία της Γαλλίας. Vaux-en-Velin 1979: Καμένα αυτοκίνητα, μυρωδιά από οδόφραγμα, οι γαϊδουροφωνάρες των μπάτσων να βρίζουν τις μανάδες σας, τυχαίος έλεγχος στον πατέρα σου και τον μεγάλο σου αδερφό, νεκροί γείτονες και οι μπάτσοι αθώοι, τυχαία εκπυρσοκρότηση και πάλι οδόφραγμα και φτου κι απ' την αρχή. Μπορεί να κρατήσει χρόνια αυτό ε;

Χαζός πάντως δεν ήσουνα δικέ μου. Στο σχολείο τα πήγαινες καλά (ταλέντο στη χημεία! Έτσι λέγανε μετά που σε φάγαν οι μπάτσοι), άσε που το'χε κι η οικογένεια -γονείς που κάνουν το σκατό τους παξιμάδι, η μια αδερφή γιατρός, ο άλλος αδερφός κάπου κουτσοβολεύτηκε... Μόνο εσύ δικέ μου, το μαύρο πρόβατο, πήγες στο λύκειο και δε σε χωρούσαν οι τοίχοι. Μόνο εσύ καθόσουνα στο θρανίο και δε μπορούσες να βλέπεις τα μούτρα των συμμαθητών σου. Κι ας σού λεγαν πως «τους Άραβες δεν τους γουστάρω, αλλά εσύ είσαι αλλιώς».

Και τα παράτησες. Τα παράτησες στα 18 και πήρες άλλη ειδίκευση.

μέσα για τα καλά κι έκατσες δυο χρόνια, από τα 19 μέχρι τα 21 σου.

Δύσκολα εκεί ε; Αλλά τη βρήκες την άκρη πονηρέ Άραβα. Εκεί γνώρισες τον Κελίφ. Κι αυτός σου γνώρισε τον Αλλάχ. Και βγήκες από τη φυλακή άλλος άνθρωπος, έτσι; Ούτε καταχρήσεις, ούτε μπατσικά στους καθρέφτες κλέμμένων αυτοκινήτων, ούτε αλητα ράδες Άραβες, ούτε βραδυνές τσάρκες. Μόνο τζαμί, και προσευχή και συζητήσεις με τους σοφούς.

Μέχρι που σου κάνανε και τα εισητήρια για να γυρίσεις στην Αλγερία, να γνωρίσεις κάτι σημαντικούς ανθρώπους. Τελικά ο πιο σημαντικός ήταν ένας. **Τζαμέλ Ζιτουνί** τον λέγανε -τί μαλακία αυτά τα ονόματά σας ρε φίλε- και σου είπε ότι πρέπει να επιτεθείτε στη Γαλλία που σας έχει στην από κάτω, στους Γάλλους που σας φέρονται σα να 'στε τίποτα έντομα. Τον πίστεψες; Τον έγραψες; Άγνωστο.

Αλλά τον Ιούλη του 1995 δικέ μου, κάποιος πυροβόλησε στο κεφάλι τον ιμάμη Σαχράουι του FIS στο τζαμί του στο Παρίσι, τα μυαλά του βάψανε το γραφείο του κόκκινο γκρι, και μια σφαίρα καραμπίνας καρφώθηκε στον απέναντι τοίχο. Και είπανε πως τό κανε η **GIA του Ζιτουνί**, δηλαδή εσύ δικέ μου, κι εσύ δεν ήσουν πουθενά για να πεις «όχι δεν ήμουν εγώ» σε κανα δικαστή σαν και τον προηγούμενο. Αντί γι' αυτό, τέσσερεις μέρες μετά, πέρασες λέει από μπλόκο με κλεμμένο αμάξι. Και ξηγήθηκες λέει καραμπινιές στους μπάτσους και τους ξέφυγες, αέρας, οδηγάρα, όπως παλιά στα προάστια. Και η καραμπίνα ήταν λέει η ίδια μ' αυτήν που τίναξε στον αέρα τα μυαλά του Σαχράουι.

Σκουραίναν τα πράγματα, ε; Στ' αρχίδια σου όμως εσύ! Τον Αύγουστο στις 26 οι μπάτσοι βρήκανε μια φιάλη υγραερίου πάνω στις γραμμές του τραίνου Παρίσι Λυόν. Δεν είχε σκάσει. Ήταν ίδια με μια άλλη που είχε σκάσει τον Ιούλη. Κι είχε επάνω τα αποτυπώματά σου. Σκατομαλάκα Χαλέντ! Ήσουν εικοσιτεσσάρων και μόλις είχες γίνει ο νούμερο 1 δημόσιος κίνδυνος. Εκατόν εβδομήντα χιλιάδες σκίτσα της φάτσας σου τυπώθηκαν με έξοδα των Γάλλων φορολογούμενων και κολλήθηκαν σε ολόκληρη τη Γαλλία. Και χιλιάδες μπάτσοι σε πήραν στο κατόπι.

Κρύφτηκες σε δάσος, με σκηνή, κυνηγημένος φοβισμένος παγωμένος Άραβας αποδιοπομπαίος τράγος. Και στις 29 Σεπτέμβρη ήρθαν. Οκτακόσιοι μπάτσοι. Ένας λόχος αλεξιπτωτιστές. Ο στρατός ξηράς με σκύλους. Θωρακισμένα λαστιχοφόρα. Όλα για έναν άνθρωπο. Για σένα δικέ μου. Για σένα!

«Τελειώστε τον! Τελειώστε τον!» Αυτή ήταν η τελευταία κουβέντα

εσύ κι οι τρεις αδερφοί και οι τρεις αδερφές σου. Εσείς μαζί με τους άλλους βρωμιάρηδες, τους άπλυτους, τους μαύρους, τους Άραβες. Les beurs φίλε μου, έτσι σας λένε οι κατάξανθοι άρειοι σ' εκείνους τους σκληρούς τόπους, les beurs.

Αλλά κι εσείς δε μένετε με σταυρωμένα χέρια, έτσι; Είχες δεν είχες κλείσει τα οκτώ, και κάτω απ' το παράθυρό σου ξεκινούσαν οι πρώτες εξεγέρσεις των κολασμένων στη μεταπολεμική ιστορία της Γαλλίας. Vaux-en-Velin 1979: Καμένα αυτοκίνητα, μυρωδιά από οδόφραγμα, οι γαϊδουροφωνάρες των μπάτσων να βρίζουν τις μανάδες σας, τυχαίος έλεγχος στον πατέρα σου και τον μεγάλο σου αδερφό, νεκροί γείτονες και οι μπάτσοι αθώοι, τυχαία εκπυρσοκρότηση και πάλι οδόφραγμα και φτου κι απ' την αρχή. Μπορεί να κρατήσει χρόνια αυτό ε;

Χαζός πάντως δεν ήσουνα δικέ μου. Στο σχολείο τα πήγαινες καλά (ταλέντο στη χημεία! Έτσι λέγανε μετά που σε φάγαν οι μπάτσοι), άσε που το'χε κι η οικογένεια -γονείς που κάνουν το σκατό τους παξιμάδι, η μια αδερφή γιατρός, ο άλλος αδερφός κάπου κουτσοβολεύτηκε... Μόνο εσύ δικέ μου, το μαύρο πρόβατο, πήγες στο λύκειο και δε σε χωρούσαν οι τοίχοι. Μόνο εσύ καθόσουνα στο θρανίο και δε μπορούσες να βλέπεις τα μούτρα των συμμαθητών σου. Κι ας σού λεγαν πως «τους Άραβες δεν τους γουστάρω, αλλά εσύ είσαι αλλιώς».

Και τα παράτησες. Τα παράτησες στα 18 και πήρες άλλη ειδίκευση. Δίπλωμα οδήγησης δεν έβγαλες ποτέ σου, αλλά εκεί δικέ μου ήταν το δεύτερο ταλέντο σου: Η οδήγηση, το φευγιό, η κοπάνα! Οδηγός κλεμμένων αυτοκινήτων, βράδυ στα προάστια με τους μπάτσους στο κατόπι σου. Τους έβλεπες πίσω σου, πάταγες το γκάζι και τους εξαφάνιζες. Αυτό πάντως το μαθαίνεις καλά στα προάστια έτσι;

Έχει καλώς. Αν μη τι άλλο, ο κοινωνικός λειτουργός θα ήταν ικανοποιημένος: Επιτέλους, στα 19 είχες βρει πια να κάνεις κάτι σύμφωνο με τα ταλέντα σου και την κοινωνική σου θέση: Μπούκες σε ψιλικατζίδικα, και για πολιορκητικό κριό είχες κλεμμένα αμάξια. Μόνο άσσος του βολάν θα τα κατάφερνε, κι εσύ τα κατάφερνες μια χαρά, οι φίλοι σου παρακαλάγανε να μπουν στο αμάξι της αφθονίας και είχες και λεφτά να δίνεις στους δικούς σου για τις σπουδές της γιατρίνας.

Περνούσες ζάχαρη λοιπόν. Μέχρι που σε μαζέψανε οι μπάτσοι. Οι μπάτσοι δε χρειάζεται να ξέρουν να οδηγούν -φτάνει που είναι πολλοί οι μπάσταρδοι. Ευτυχώς όμως, δεν είναι μόνοι τους, υπάρχει και το νομικό σύστημα, ο προστάτης των αδυνάτων. Στην πρώτη δίκη έφαγες δυόμισι χρόνια φυλακή, αλλά σαν πονηρός Άραβας έκανες έφεση. Στην έφεση έφαγες τέσσερα χρόνια χωρίς αναστολή. Ο δικαστής το έλεγε και σε κοίταζε στα μάτια. Περίμενε να κλάψεις, να σπάσεις. Δεν του 'κανες τη χάρη. Άραβας. Ήρωας. Μάγκας. Τον κοίταζες κι εσύ, να δούμε ποιος θα κοιτάξει αλλού. Αλλά μετά αυτός έφυγε κι εσύ πήγες μέσα δικέ μου, πήγες

φώθηκε στον απέναντι τοίχο. Και είπανε πως τό κανε η **GIA του Ζιτουνί**, δηλαδή εσύ δικέ μου, κι εσύ δεν ήσουν πουθενά για να πεις «όχι δεν ήμουν εγώ» σε κανα δικαστή σαν και τον προηγούμενο. Αντί γι' αυτό, τέσσερεις μέρες μετά, πέρασες λέει από μπλόκο με κλεμμένο αμάξι. Και ξηγήθηκες λέει καραμπινιές στους μπάτσους και τους ξέφυγες, αέρας, οδηγάρα, όπως παλιά στα προάστια. Και η καραμπίνα ήταν λέει η ίδια μ' αυτήν που τίναξε στον αέρα τα μυαλά του Σαχράουι.

Σκουραίναν τα πράγματα, ε; Στ' αρχίδια σου όμως εσύ! Τον Αύγουστο στις 26 οι μπάτσοι βρήκανε μια φιάλη υγραερίου πάνω στις γραμμές του τραίνου Παρίσι Λυόν. Δεν είχε σκάσει. Ήταν ίδια με μια άλλη που είχε σκάσει τον Ιούλη. Κι είχε επάνω τα αποτυπώματά σου. Σκατομαλάκα Χαλέντ! Ήσουν εικοσιτεσσάρων και μόλις είχες γίνει ο νούμερο 1 δημόσιος κίνδυνος. Εκατόν εβδομήντα χιλιάδες σκίτσα της φάτσας σου τυπώθηκαν με έξοδα των Γάλλων φορολογούμενων και κολλήθηκαν σε ολόκληρη τη Γαλλία. Και χιλιάδες μπάτσοι σε πήραν στο κατόπι.

Κρύφτηκες σε δάσος, με σκηνή, κυνηγημένος φοβισμένος παγωμένος Άραβας αποδιοπομπαίος τράγος. Και στις 29 Σεπτέμβρη ήρθαν. Οκτακόσιοι μπάτσοι. Ένας λόχος αλεξιπτωτιστές. Ο στρατός ξηράς με σκύλους. Θωρακισμένα λαστιχοφόρα. Όλα για έναν άνθρωπο. Για σένα δικέ μου. Για σένα!

«Τελειώστε τον! Τελειώστε τον!» Αυτή ήταν η τελευταία κουβέντα που άκουσες. Σ' είχαν πετύχει στο πόδι. Θραύση μηριαίου. Αιμορραγούσες και περίμενες να σε μαζέψουνε. Αλλά αυτά δεν είναι για τους Άραβες δικέ μου! «Τελειώστε τον!» φώναξε ο αξιωματικός στους μπάτσους. Φουριόζος, να τελειώνουμε, να ξεμπερδεύουμε. Και κάποιος σε πυροβόλησε στο κεφάλι. Φυσικά. Τα πτώματα δε μιλάνε.

Αλλά έγινε και κάτι που δεν το έμαθες ποτέ δικέ μου: Αυτό το «τελειώστε τον» το έδειξε live η τηλεόραση. Το άκουσε όλη η Γαλλία. Στο Vaux-en-Velin τα παιδιά βγήκαν ξανά στους δρόμους. Καίγανε αυτοκίνητα. Και πετούσαν πέτρες στους μπάτσους.

** Το βιογραφικό κομμάτι δεν είναι φανταστικό! Αντλεί την τεκμηρίωσή του από το διαδίκτυο, από το Autonomedia # 20, και από συνέντευξη του Χαλέντ Κελκάλ, αποσπάσματα της οποίας δημοσιεύουμε στην απέναντι σελίδα.*
Το σκίτσο πάνω αριστερά, είναι το σκίτσο που εφτιαξαν οι μπάτσοι μόλις ο Κελκάλ αναγορεύτηκε σε υπ' αριθμό ένα δημόσιο κίνδυνο.

Οι μυστικές υπηρεσίες

Όπως λένε ομόφωνα οι ειδικοί, ο Khaled Kelkal είναι «αλγερινός αρχιτρομοκράτης», μέλος της GIA. Η GIA είναι Αλγερινή ισλαμική τρομοκρατική ομάδα. Η GIA είναι υπεύθυνη για μια σειρά βομβιστικών επιθέσεων στα τυφλά που συντάραξαν τη Γαλλία το Καλοκαίρι και το Φθινόπωρο του 1995 με οκτώ νεκρούς και πάνω από 100 τραυματίες.

Αλλά στις 10/9 του 2005, η Καθημερινή αναδημοσίευσε ένα άρθρο από τον Βρετανικό Guardian με τίτλο «Ποιος βομβάρδισε το Παρίσι το καλοκαίρι του 1995;» Εκεί, η Γαλλίδα δημοσιογράφος Naima Boutedja, με αναφορά στο βιβλίο «Γαλλοαλγερία: Εγκλήματα και Ψεύδη του Κράτους» των Λουνίς Αγκούν και Ζαν Μπατίστ Ριβουάρ, έλεγε τα εξής:

> Σήμερα, μια δεκαετία μετά τις βόμβες στο Παρισινό μετρό, έχουμε αποδεικτικά στοιχεία ότι τις βόμβες των ισλαμιστών δεν τροφοδότησε ο ισλαμικός φονταμενταλισμός, αλλά οι μυστικές υπηρεσίες της Αλγερίας... Το 1991, το κύριο ισλαμικό κόμμα της Αλγερίας, το Ισλαμικό Μέτωπο Σωτηρίας (FIS) κέρδισε τον πρώτο γύρο των εκλογών, στις πρώτες πολυκομματικές εκλογές της χώρας, απειλώντας έτσι να αποσπάσει την εξουσία από τους στρατιωτικούς.
>
> Ο Αλγερινός στρατός παρενέβη για να ακυρώσει τον δεύτερο γύρο των εκλογών, αναγκάζοντας τον πρόεδρο σε παραίτηση και αναθέτοντας τη διακυβέρνηση της χώρας σε προσωρινή επιτροπή. Αλλά η νομιμότητα της νέας κατάστασης μπορούσε να κατοχυρωθεί μόνο αν εκμηδενιζόταν η αντιπολίτευση των ισλαμιστών. Για το σκοπό αυτό, άνδρες των μυστικών υπηρεσιών της Αλγερίας (DRS) παρεισέφρεαν συστηματικά σε ομάδες εξεγερμένων ισλαμιστών όπως η GIA...
>
> Το 1994 η DRS κατάφερε να τοποθετήσει επικεφαλής της GIA τον Τζαμέλ Ζιτουνί, έναν από τους ισλαμιστές τους οποίους ήλεγχε. Αλλά ο βρώμικος πόλεμος της Αλγερίας άρχισε να φθίνει. Η Ιταλική κυβέρνηση οργάνωσε στη Ρώμη συνάντηση των πολιτικών κομμάτων της Αλγερίας συμπεριλαμβανομένου και του FIS. Οι συμμετέχοντες ζήτησαν τη διεξαγωγή έρευνας για τη βία στην Αλγερία, τον τερματισμό της ανάμιξης του στρατού στην πολιτική και την επαναφορά του κράτους δικαίου.
>
> Όλ' αυτά έφεραν τους στρατιωτικούς σε δύσκολη θέση. Το 1995, εξύφαναν συνωμοσία για να αναγκάσουν τους Γάλλους πολιτικούς να μην άρουν ποτέ την υποστήριξή τους στη στρατιωτική χούντα. Οι Αλγερινές μυστικές υπηρεσίες, μέσω του Ζιτουνί πίεσαν την GIA να δολοφονήσει ηγέτες του FIS που ζούσαν στη Γαλλία. Στις 11 Ιουλίου του 1995 δολοφονείται ο Αμπντελμπάκι Σαχράουι, ηγέτης του FIS. Η GIA αναλαμβάνει την ευθύνη.
>
> Έπειτα και από άλλες επιθέσεις, ο Ζιτουνί ζήτησε από τον Σιράκ να γίνει μουσουλμάνος για να σωθεί. Η επακόλουθη υστερία κατά του ισλάμ και του ισλαμισμού ώθησε τη Γαλλική κυβέρνηση να άρει την υποστήριξή της από τη συνθήκη της Ρώμης...

Φυσικά οι πηγές είναι Γαλλικές, οπότε το Γαλλικό κράτος παρουσιάζεται ως αθώο θύμα των Αλγερινών μυστικών υπηρεσιών. Αλλά η ανάμιξή του είναι προφανής από τα συμφραζόμενα. Ολόκληρο το σχέδιο υποτίθεται πως είχε στόχο «Οι Γάλλοι να μην άρουν την υποστήριξή τους στην Αλγερινή στρατιωτική χούντα». Ούτε λίγο ούτε πολύ δηλαδή, να μην «άρουν» την υποστήριξη που ήδη παρείχαν αφειδώς! Και ολ' αυτά, την ώρα που οι Ιταλοί φυτρώνανε εκεί που δεν

Η GIA ξανά στον αγώνα.

ΕΝΤΑΞΗ ΑΛΓΕΡΙΝΗΣ ΙΣΛΑΜΙΣΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

Οι σαλαφιστές στην Αλ Κάιντα

ΠΑΡΙΣΙ. Την προσχώρηση της ακραίας αλγερινής ισλαμιστικής ομάδας σαλαφιστών, GSPC, στην Αλ Κάιντα ανακοίνωσε, με μήνυμά του σε βίντεο, ο Αϊμάν Αλ Ζαουάχρι, υπαρχηγός της οργάνωσης, ο οποίος συμπεριέλαβε τη Γαλλία στους πιθανούς στόχους της Αλ Κάιντα. Ο Γάλλος πρωθυπουργός Ντομινίκ ντε Βιλπέν επιβεβαίωσε ότι η Γαλλία διατρέχει κίνδυνο να δεχτεί τρομοκρατική επίθεση από την οργάνωση, την οποία, ήδη από το περασμένο έτος, είχε χαρακτηρίσει ως υπ' αριθμόν ένα εχθρό της. Η GSPC συγκροτήθηκε από πρώην μέλη της GIA (Ένοπλη Ισλαμική Ομάδα), της κύριας δύναμης των ισλαμιστών στην Αλγερία που ευθύνεται για βομβιστικές επιθέσεις στη Γαλλία το 1995.

Στις 15 Σεπτέμβρη του 2006, η Καθημερινή δημοσίευσε αυτό το μονόστηλο:

*Θέλει και σχόλιο; Μάλλον. Λοιπόν, στους δύσκολους καιρούς μας, 11 χρόνια μετά τη δολοφονία του Χαλέντ Κελκάλ, **η κρατική Γαλλο-Αλγερινή GIA** ανασυστάθηκε από τις στάχτες της, **προσχώρησε στην Αλ Κάιντα** και ετοιμάζεται ξανά «να πολεμήσει τη Δύση». Το Γαλλικό κράτος που γνωρίζει επακριβώς τί παίζει, κρούει τον κώδωνα του κινδύνου. Συνεχίζει να συλλαμβάνει «πυρήνες εν υπνώσει». Βγάζει το στρατό στους δρόμους. Και αναζητά καινούριους Χαλέντ Κελκάλ για τον εικοστό πρώτο αιώνα.*

Συνέντευξη με τον τρομοκράτη

Το 1992 ο Χαλέντ Κελκάλ δεν ήταν ακόμη υπ' αρίθμόν 1 δημόσιος κίνδυνος. Ήταν απλώς ένα παιδί 21 ετών από τα προάστια της Λυών που είχε μπλέξει με κακές παρέες, είχε κάνει δυο χρόνια φυλακή και το 'χε γυρίσει στη θρησκεία. Σαν τέτοιος έδωσε συνέντευξη στον Γερμανό κοινωνιολόγο Dietmar Loch. Τα αποσπάσματα προέρχονται από εκείνη την παλιά συνέντευξη.

> Στο γυμνάσιο τελείωσα πρώτος στη φυσικοχημεία. Έκανα τα χαρτιά μου σε δύο καλά λύκεια. Μια συμμαθήτριά μου Γαλλίδα, λιγότερο καλή από μένα την πήραν. Εμένα με απέρριψαν. Μου κόπηκαν τα φτερά... Στο λύκειο άλλαξαν τα πράγματα: Δεν μπορούσα να ενταχθώ, έπρεπε να απαρνηθώ τις συνήθειές μου, να τρώω χοιρινό. Οι συμμαθητές μου δεν είχαν δει ποτέ τους Άραβα, αν και μου έλεγαν «εσύ είσαι εξαίρεση». Εγώ ένοιωθα έξω από το στοιχείο μου, άρχισα να κάνω κοπάνες. Όταν οι άλλοι ήταν στο σχολείο, εγώ έκοβα βόλτες. Έτσι έκανα γνωριμίες. Καλά παιδιά, αν και κλεφτρόνια. Και τί σημασία έχει; Το 70% των νέων κλέβουν. Πώς να τη βγάλουν αλλιώς εξάλλου, αφού οι γονείς τους δεν έχουν τα μέσα; Αν θές κι εσύ ένα ωραίο τζην όπως οι φίλοι σου, πρέπει να φροντίσεις μόνος σου...
>
> Όταν παράτησα το λύκειο, διαπίστωσα ότι κλέβοντας μπορώ να κερδίζω λεφτά. Και κάθε φορά η παρανομία γινόταν μεγαλύτερη. Χτυπούσαμε μαγαζιά, μετατρέπαμε τα αυτοκίνητα σε εκπορθητικούς κριούς, σπάγαμε τις βιτρίνες, φορτώναμε στο αυτοκίνητο ό,τι βρίσκαμε, την κοπανάγαμε και το πουλούσαμε. Τσιμπήσαν ένα τύπο, κι αυτός μας κάρφωσε όλους, το κάθαρμα! Ευτυχώς όμως. Γιατί αν δεν έμπαινα τότε φυλακή, θα έμπαινα σίγουρα αργότερα, και μπορεί να έτρωγα δέκα ή είκοσι χρόνια. Έτσι κι αλλιώς η δικαιοσύνη δεν μας αγαπάει εμάς τους Άραβες. Για το ίδιο αδίκημα, ένας Άραβας των προαστίων είναι σίγουρο ότι θα φάει ενάμιση χρόνο φυλακή περισσότερο από τους άλλους...
>
> Όταν ήμουν στο γυμνάσιο προσευχόμουν, δεν είχα καμιά αμαρτία, ήμουν πρώτος μαθητής. Τη μέρα που σταμάτησα να προσεύχομαι, σταμάτησα να κάνω ραμαζάνι, άρχισαν όλα τα προβλήματα και βρέθηκα φυλακή. Στη φυλακή αποφάσισα να μη χάνω πια το χρόνο μου κι έμαθα Αραβικά. Έτσι έμαθα τη θρησκεία...

πόλεμος της Αλγερίας άρχισε να φθίνει. Η Ιταλική κυβέρνηση οργάνωσε στη Ρώμη συνάντηση των πολιτικών κομμάτων της Αλγερίας συμπεριλαμβανομένου και του FIS. Οι συμμετέχοντες ζήτησαν τη διεξαγωγή έρευνας για τη βία στην Αλγερία, τον τερματισμό της ανάμιξης του στρατού στην πολιτική και την επαναφορά του κράτους δικαίου.

Όλ' αυτά έφεραν τους στρατιωτικούς σε δύσκολη θέση. Το 1995, εξύφαναν συνωμοσία για να αναγκάσουν τους Γάλλους πολιτικούς να μην άρουν ποτέ την υποστήριξή τους στη στρατιωτική χούντα. Οι Αλγερινές μυστικές υπηρεσίες, μέσω του Ζιτουνί πίεσαν την GIA να δολοφονήσει ηγέτες του FIS που ζούσαν στη Γαλλία. Στις 11 Ιουλίου του 1995 δολοφονείται ο Αμπντελμπάκι Σαχράουι, ηγέτης του FIS. Η GIA αναλαμβάνει την ευθύνη.

Έπειτα και από άλλες επιθέσεις, ο Ζιτουνί ζήτησε από τον Σιράκ να γίνει μουσουλμάνος για να σωθεί. Η επακόλουθη υστερία κατά του ισλάμ και του ισλαμισμού ώθησε τη Γαλλική κυβέρνηση να άρει την υποστήριξή της από τη συνθήκη της Ρώμης...

Φυσικά οι πηγές είναι Γαλλικές, οπότε το Γαλλικό κράτος παρουσιάζεται ως αθώο θύμα των Αλγερινών μυστικών υπηρεσιών. Αλλά η ανάμιξή του είναι προφανής από τα συμφραζόμενα. Ολόκληρο το σχέδιο υποτίθεται πως είχε στόχο «Οι Γάλλοι να μην άρουν την υποστήριξή τους στην Αλγερινή στρατιωτική χούντα». Ούτε λίγο ούτε πολύ δηλαδή, να μην «άρουν» την υποστήριξη που ήδη παρείχαν αφειδώς! Και ολ' αυτά, την ώρα που οι Ιταλοί φυτρώνανε εκεί που δεν τους έσπειραν!

Όπως και να 'χει, ο Χαλέντ Κελκάλ, που πιθανότατα υπήρξε από τους βασικούς χαμάληδες αυτών των σχεδίων, κυνηγήθηκε και σκοτώθηκε σαν το σκυλί από το Γαλλικό κράτος. Το «τελειώστε τον» του αρχιμπάτσου, που, κατά λάθος, αναμεταδώθηκε ζωντανά από τη Γαλλική τηλεόραση, προκάλεσε ταραχές σε ολόκληρη τη Γαλλική επικράτεια, αλλά και υποψίες σχετικά με τα κίνητρα των μπάτσων. Και η συνέντευξη που είχε δώσει σε ανύποπτο χρόνο στο Γερμανό κοινωνιολόγο Dietmar Loch, μπορεί να χρησιμεύσει για να αντιληφθούμε το είδος των ανθρώπων που μπορεί να καταλήξουν υποχείρια των μυστικών υπηρεσιών: Δηλαδή του κράτους. Οποιουδήποτε κράτους.

Επιθέσεις της GIA, 1995.

11 Ιουλίου 1995: Ο ιμάμης Σαχράουι, αρχηγός του FIS δολοφονήθηκε στο τζαμί του στο Παρίσι. Ο φόνος αποδόθηκε στον Χαλέντ Κελκάλ.
25 Ιουλίου 1995: Φιάλη υγραερίου εξερράγη σε σταθμό του περιφερειακού σιδηρόδρομου Παρισίων. 8 νεκροί, 80 τραυματίες.
17 Αυγούστου 1995: Βόμβα εξερράγη στην αψίδα του θριάμβου. 17 τραυματίες
26 Αυγούστου 1995: Μια «τεράστια βόμβα» απέτυχε να εκραγεί πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή Παρίσι - Λυών. Πάνω της βρέθηκαν τα αποτυπώματα του Χαλέντ Κελκάλ.
3 Σεπτεμβρίου 1995: Βόμβα εξερράγη καταλάθος μέσα σε σκουπιδοντενεκέ. 4 τραυματίες.
7 Σεπτεμβρίου 1995: Βόμβα εξερράγη έξω από Εβραϊκό σχολείο της Λυών. Μόνο 14 τραυματίες «γιατί κατά τύχη τα παιδιά καθυστέρησαν να σχολάσουν». Και αυτή η ενέργεια αποδόθηκε στον Χαλέντ Κελκάλ.
Μέσα στον Οκτώβρη άλλες δύο επιθέσεις με φιάλες αερίου στο Παρισινό μετρό. Συνολικά 42 τραυματίες.

συνήθειές μου, να τρώω χοιρινό. Οι συμμαθητές μου δεν είχαν δει ποτέ τους Άραβα, αν και μου έλεγαν «εσύ είσαι εξαίρεση». Εγώ ένοιωθα έξω από το στοιχείο μου, άρχισα να κάνω κοπάνες. Όταν οι άλλοι ήταν στο σχολείο, εγώ έκοβα βόλτες. Έτσι έκανα γνωριμίες. Καλά παιδιά, αν και κλεφτρόνια. Και τί σημασία έχει; Το 70% των νέων κλέβουν. Πώς να τη βγάλουν αλλιώς εξάλλου, αφού οι γονείς τους δεν έχουν τα μέσα; Αν θές κι εσύ ένα ωραίο τζην όπως οι φίλοι σου, πρέπει να φροντίσεις μόνος σου...
Όταν παράτησα το λύκειο, διαπίστωσα ότι κλέβοντας μπορώ να κερδίζω λεφτά. Και κάθε φορά η παρανομία γινόταν μεγαλύτερη. Χτυπούσαμε μαγαζιά, μετατρέπαμε τα αυτοκίνητα σε εκπορθητικούς κριούς, σπάγαμε τις βιτρίνες, φορτώναμε στο αυτοκίνητο ό,τι βρίσκαμε, την κοπανάγαμε και το πουλούσαμε. Τσιμπήσαν ένα τύπο, κι αυτός μας κάρφωσε όλους, το κάθαρμα! Ευτυχώς όμως. Γιατί αν δεν έμπαινα τότε φυλακή, θα έμπαινα σίγουρα αργότερα, και μπορεί να έτρωγα δέκα ή είκοσι χρόνια. Έτσι κι αλλιώς η δικαιοσύνη δεν μας αγαπάει εμάς τους Άραβες. Για το ίδιο αδίκημα, ένας Άραβας των προαστίων είναι σίγουρο ότι θα φάει ενάμιση χρόνο φυλακή περισσότερο από τους άλλους...
Όταν ήμουν στο γυμνάσιο προσευχόμουν, δεν είχα καμιά αμαρτία, ήμουν πρώτος μαθητής. Τη μέρα που σταμάτησα να προσεύχομαι, σταμάτησα να κάνω ραμαζάνι, άρχισαν όλα τα προβλήματα και βρέθηκα φυλακή. Στη φυλακή αποφάσισα να μη χάνω πια το χρόνο μου κι έμαθα Αραβικά. Έτσι έμαθα τη θρησκεία...
Το Ισλάμ είναι μεγάλη υπόθεση στη ζωή. Κάθε τρεις τέσσερεις μέρες νοικιάζουμε βιντεοκασσέτες όπου μεγάλοι σοφοί εξηγούν το Κοράνι. Ένας από τους μεγαλύτερους αστρονόμους στην Ιαπωνία επιβεβαιώνει ότι το Κοράνι είναι η φωνή του Θεού. Το ίδιο λέει κι ένας σοφός της NASA. Ποιοι είμαστε εμείς να το αρνούμαστε;
Δεν είμαι ούτε Άραβας, ούτε Γάλλος, είμαι μουσουλμάνος. Όταν ένας Γάλλος γίνει μουσουλμάνος δεν υπάρχει πια καμμιά φυλετική διάκριση, είμαστε ένα. Όταν μπαίνεις στο τζαμί, αισθάνεσαι σα στο σπίτι σου, σου σφίγγουν το χέρι, σου συμπεριφέρονται σαν να 'σουν φίλος από παλιά. Στο δρόμο, αν πεις καλημέρα σε κάποιον, μπορεί να σε κοιτάξει στραβά και να σου πει: «Γιατί μου λες καλημέρα; Γνωριζόμαστε;» Εγώ όταν λέω «Σαλάμ Αλέκουμ» σ' έναν μουσουλμάνο στο δρόμο, μου χαμογελάει, πιάνουμε κουβέντα. Είμαστε αδέρφια ακόμη κι αν δεν γνωριζόμαστε...
Δεν έχω συγκεκριμένους τρόπους διασκέδασης, Δεν θέλω ν' ακούσω για σχολείο ή επιχείρηση. Βλέπω βιντεοκασσέτες, παίζω μπιλιάρδο, πάω στην πόλη, κάνω καμάκι. Ψάχνω να βρω συμπαθητικά μπαρ που να μπορώ να πάω χωρίς να με στραβοκοιτάζουν. Όταν βγαίνω από το προάστιο, αισθάνομαι χαμένος. Οι Γάλλοι μπορούν να μαζευτούν μεγάλες παρέες στα μπαρ, εμείς αν είμαστε 7-8 μας διώχνουν, ο τύπος γίνεται έξω φρενών...
Υπάρχει υπερβολική απόσταση, ένας τεράστιος τοίχος που χωρίζει την πόλη από τα προάστια. Αν ψάχνεις δουλειά και πεις ότι μένεις σε προάστιο, δεν σε ρωτάνε ούτε καν το όνομά σου, σε πετάνε έξω αμέσως. Το προάστιο είναι στα χέρια των εμπόρων που έχουν τη δική τους ιδιωτική αστυνομία. Οι μπάτσοι τους ενθαρρύνουν και τους λένε: «Αμυνθείτε, πυροβολήστε τους, εμάς δε μας νοιάζει καθόλου». Εγώ βρίσκομαι στο δρόμο και προσπαθώ να υπερασπιστώ τον εαυτό μου. Αλλά ακόμη κι αν βρεθώ σε νόμιμη άμυνα, ακόμη κι αν μου την πέσουν σκινάδες, εγώ θα πληρώσω τα σπασμένα, γιατί είμαι πρώην φυλακισμένος...

ΕΠΙΔΗΜΙΕΣ

Ο τρόπος που ο καθένας ερμηνεύει τον κόσμο διαφέρει. Εξαρτάται δε, τόσο από την θέση που αυτός τον αντικρύζει, όσο και από τις παραστάσεις που ήδη διαθέτει προτού καν στρέψει το βλέμμα του προς την α ή β κατεύθυνση. Μοιραία, όποτε ο καθένας καλείται να εκφέρει άποψη για το χ ή ψ ζήτημα, ποικίλλουν τα σημεία στα οποία εστιάζει. Πολύ περισσότερο όταν το συγκεκριμένο ζήτημα δεν αποτελεί κοινό τόπο και δεν συνηθίζεται να θίγεται σε καθημερινές συζητήσεις.

Αυτή είναι μια γενική διαπίστωση. Η οποία μπορεί να ισχύει σε διάφορες περιπτώσεις. Το ζήτημα των επιδημιών είναι μία από αυτές. Με την έννοια ότι αν και πρόκειται για ένα θέμα που πυκνά συχνά μονοπωλεί το ενδιαφέρον στον δημόσιο λόγο, εντούτοις δεν φαίνεται να υπάρχει μια σαφής άποψη σε σχέση με το τι στο διάολο είναι αυτή η ιστορία με τους δολοφονικούς ιούς.

Η ανοιχτή συνέλευση με τίτλο "από το aids μέχρι την νόσο των πουλερικών, ο φόβος των επιδημιών φυλάει τις διαταγές" ήταν μια πρώτη σοβαρή προσπάθεια προς αυτήν την κατεύθυνση. Η συζήτηση που διοργανώθηκε στις 13 του Νοέμβρη στο ΕΜΠ, από την πολιτική ομάδα βαλκάνιοι προλετάριοι με την πολιτική υποστήριξη της Ομοσπονδίας Αυτόνομων Ομάδων/ Federaction, αποτέλεσε ένα αρχικό πεδίο ανταλλαγής απόψεων πάνω στο ζήτημα των επιδημιών. Όπως ήταν αναπόφευκτο, σε πρώτο χρόνο, θίχτηκαν διάφορες πλευρές του ζητήματος: από το γεγονός ότι μια ματιά στην ιστορία των επιδημιών αποδεικνύει ότι η σημερινή διαχείριση του θέματος δεν είναι καθόλου πρωτότυπη, μέχρι το σχεδόν αυτονόητο, ότι στο χρηματιστήριο της αγοράς "υγεία" παίζονται πάρα πολλά φράγκα. Αυτές και μόνο οι δύο διαστάσεις του ζητήματος σηκώνουν -όπως και έγινε άλλωστε- πάρα πολύ συζήτηση. Πρόκειται όμως για πλευρές που με μία έννοια είναι δευτερεύουσες. Οι πρωτεύουσες, όπως σωστά τονίστηκε τόσο στην συζήτηση όσο και στο κείμενο της εισήγησης, βρίσκονται σε δύο μεγάλες ανατροπές που τα τελευταία χρόνια έχουν συντελεστεί σε σχέση με την υγεία.

Η πρώτη αφορά το γεγονός ότι πλέον η πιθανότητα να αρρωστήσεις σε καθιστά ήδη άρρωστο. Το ιστορικό παράδειγμα του aids αποτελεί την πιο τρανή απόδειξη αυτής της ανατροπής. AIDS=ΘΑΝΑΤΟΣ. Οι φορείς του aids, είτε βρισκόντουσαν αντιμέτωποι με τον κοινωνικό

Αναρωτιόμαστε λοιπόν, τι πρόκειται να συμβεί όταν την επόμενη φορά, η μπλόφα γίνει πραγματικότητα, και ο νέος ιός αποδειχτεί πολύ πιο δολοφονικός από τους προηγούμενους. Θα δούμε εικόνες από το παρελθόν; Θα δούμε σφαγές Εβραίων όπως τον 14ο αιώνα όταν θεωρήθηκαν υπαίτιοι για την επιδημία πανούκλας που είχε ξεσπάσει στην Ευρώπη; Θα ξανακούσουν τ' αυτιά μας πύρινους λόγους σαν αυτούς του Χίτλερ την δεκαετία του '30 ενάντια "στην κατάρα της σύφιλης; Θα ξανανοίξουν τα λοιμοκαθαρτήρια;

Το βέβαιο είναι πως απαντήσεις υπάρχουν. Αλλά δε θα πρέπει κανείς να τις αναζητήσει στο παρελθόν. Τουλάχιστον ελπίζοντας πως θα τις βρει καλά φυλαγμένες, σαν την μαγική συνταγή που θα εξηγήσει το σήμερα. Οι απαντήσεις παρουσιάζονται όλο και πιο απειλητικές, όλο και πιο ξεκάθαρες, σε κάθε στιγμή της κίνησης του καπιταλιστικού κόσμου, σε όλες τις πλευρές της κοινωνικής ζωής. Μ' αυτήν την έννοια, η συζήτηση για το κεφάλαιο επιδημίες αφορά σε μία ακόμη απόπειρα να προσεγγίσουμε στα σοβαρά, μία ακόμη κομβικής σημασίας πλευρά της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης. Όχι μόνο επειδή "η υπόθεση της υγείας είναι υπερβολικά σοβαρή" για να την εμπιστευόμαστε στα χέρια των ειδικών. Ούτε γιατί σκοπεύουμε να "ετοιμάσουμε τις βαλίτσες μας" για πολιτείες άλλες, πιο ελεύθερες. Πρόκειται για το ακριβώς αντίθετο. Πρόκειται για την επιτάχυνση της καπιταλιστικής βίας. Πρόκειται για την ματιά της συνείδησης στην κλεψύδρα που ολοένα αδειάζει. Πρόκειται για τον δικό μας πόλεμο: τον πόλεμο ενάντια στον φόβο.

η τρομοκρατία της υγείας

Εικόνες άρρωστων πουλερικών, ο ιός H5N1, τα σενάρια για τη μετάλλαξη του, τα έκτακτα μέτρα, το tamiflu, όλα αυτά συγκροτούν το θέαμα της γρίπης των πτηνών, ένα χρόνο μετά την πρώτη μηντιακή «εμφάνισή» της. Δεν ξέρουμε, ούτε και οι ειδικοί, πολλά γι'αυτό το νέο ιό. Ένα όμως είναι σίγουρο: η γρίπη των πτηνών δεν ήρθε από το πουθενά, δεν προέκυψε γιατί η μητέρα φύση είχε κακή διάθεση. Όχι μόνο γιατί είναι αποτέλεσμα της αλόγιστης χρήσης φαρμάκων στην κτηνοτροφία που έκανε πιο ανθεκτικά τα μικρόβια. Αλλά και γιατί είναι το τελευταίο σημαντικό, αλλά όχι το μόνο, επεισόδιο στο μεγάλο έργο «Τρομοκρατία με όπλο

Η αφίσα "η τρομ

Η ανοιχτή συνέλευση με τίτλο "από το aids μέχρι την νόσο των πουλερικών, ο φόβος των επιδημιών φυλάει τις διαταγές" ήταν μια πρώτη σοβαρή προσπάθεια προς αυτήν την κατεύθυνση. Η συζήτηση που διοργανώθηκε στις 13 του Νοέμβρη στο ΕΜΠ, από την πολιτική ομάδα βαλκάνιοι προλετάριοι με την πολιτική υποστήριξη της Ομοσπονδίας Αυτόνομων Ομάδων/ Federaction, αποτέλεσε ένα αρχικό πεδίο ανταλλαγής απόψεων πάνω στο ζήτημα των επιδημιών. Όπως ήταν αναπόφευκτο, σε πρώτο χρόνο, θίχτηκαν διάφορες πλευρές του ζητήματος: από το γεγονός ότι μια ματιά στην ιστορία των επιδημιών αποδεικνύει ότι η σημερινή διαχείριση του θέματος δεν είναι καθόλου πρωτότυπη, μέχρι το σχεδόν αυτονόητο, ότι στο χρηματιστήριο της αγοράς "υγεία" παίζονται πάρα πολλά φράγκα. Αυτές και μόνο οι δύο διαστάσεις του ζητήματος σηκώνουν -όπως και έγινε άλλωστε- πάρα πολύ συζήτηση. Πρόκειται όμως για πλευρές που με μία έννοια είναι δευτερεύουσες. Οι πρωτεύουσες, όπως σωστά τονίστηκε τόσο στην συζήτηση όσο και στο κείμενο της εισήγησης, βρίσκονται σε δύο μεγάλες ανατροπές που τα τελευταία χρόνια έχουν συντελεστεί σε σχέση με την υγεία.

Η πρώτη αφορά το γεγονός ότι πλέον η πιθανότητα να αρρωστήσεις σε καθιστά ήδη άρρωστο. Το ιστορικό παράδειγμα του aids αποτελεί την πιο τρανή απόδειξη αυτής της ανατροπής. AIDS=ΘΑΝΑΤΟΣ. Οι φορείς του aids, είτε βρισκόντουσαν αντιμέτωποι με τον κοινωνικό τους περίγυρο, είτε με την λευκή μπλούζα του γιατρού, στην καλύτερη περίπτωση ήταν μελλοθάνατοι· στην χειρότερη τα στιγματισμένα θύματα της "οργής του θεού". Πάνω σ' αυτήν την αντίληψη χτίστηκε ένα ολόκληρο οικοδόμημα: το πρώτο δόγμα ασφάλειας στις δυτικές μητροπόλεις. Δόγμα ασφάλειας-ως-πρόληψης, στην καρδιά των κοινωνικών σχέσεων και εφαλτήριο για επιστροφή στις σίγουρες και ασφαλείς αξίες της δεκαετίας του '50: μονογαμία και οικογένεια ενάντια στην σεξουαλική απελευθέρωση των δεκαετιών του '60 και του '70.

Η δεύτερη ανατροπή αφορά στην πιστοποιημένη πλέον εμπλοκή του στρατοαστυνομικού συμπλέγματος σε σχέση με το ζήτημα των επιδημιών. Αυτό πρέπει να θεωρείται πλέον γεγονός. Τα αφεντικά έθεσαν το ερώτημα και το απάντησαν χωρίς κόπο: την λύση θα δίνει πλέον ο στρατός. Στην μακρινή Κίνα, όταν εμφανίστηκε ο ιός του SARS, ο στρατός απέκλεισε τις εισόδους του πανεπιστημίου (με χιλιάδες φοιτητές μέσα) για εικοσιμία ολόκληρες ημέρες. Στην κοντινή Γαλλία, ο στρατός έκλεισε τα σύνορα για τρία λεπτά στα πλαίσια άσκησης αντιμετώπισης εμφάνισης επιδημίας. Στα καθ' ημάς οι εικόνες συνοριοφυλάκων να κουβαλάνε αλυσοδεμένους ύποπτους μόλυνσης στα νοσοκομεία (όπως στο ΑΧΕΠΑ), φαίνονται εξίσου "λογικά". Προσοχή: όλα όσα αναφέρονται (όπως και πολλά άλλα ακόμη) ήδη λαμβάνουν χώρα χωρίς καν να έχει ξεπηδήσει από τα εργαστήρια των αφεντικών μια επιδημία που να δικαιολογεί τα παραπάνω στο ελάχιστο. Ο κίνδυνος της επέκτασης (της νόσου των τρελών αγελάδων, του SARS, της νόσου των πουλερικών) έφτασε και περίσσεψε για να πάρουν τον πρώτο λόγο οι καραβανάδες.

κόσμου, σε όλες τις πλευρές της κοινωνικής ζωής. Μ' αυτήν την έννοια, η συζήτηση για το κεφάλαιο επιδημίες αφορά σε μία ακόμη απόπειρα να προσεγγίσουμε στα σοβαρά, μία ακόμη κομβικής σημασίας πλευρά της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης. Όχι μόνο επειδή "η υπόθεση της υγείας είναι υπερβολικά σοβαρή" για να την εμπιστευόμαστε στα χέρια των ειδικών. Ούτε γιατί σκοπεύουμε να "ετοιμάσουμε τις βαλίτσες μας" για πολιτείες άλλες, πιο ελεύθερες. Πρόκειται για το ακριβώς αντίθετο. Πρόκειται για την επιτάχυνση της καπιταλιστικής βίας. Πρόκειται για την ματιά της συνείδησης στην κλεψύδρα που ολοένα αδειάζει. Πρόκειται για τον δικό μας πόλεμο: τον πόλεμο ενάντια στον φόβο.

η τρομοκρατία της υγείας

Εικόνες άρρωστων πουλερικών, ο ιός H5N1, τα σενάρια για τη μετάλλαξη του, τα έκτακτα μέτρα, το tamiflu, όλα αυτά συγκροτούν το θέαμα της γρίπης των πτηνών, ένα χρόνο μετά την πρώτη μηντιακή «εμφάνισή» της. Δεν ξέρουμε, ούτε και οι ειδικοί, πολλά γι'αυτό το νέο ιό. Ένα όμως είναι σίγουρο: η γρίπη των πτηνών δεν ήρθε από το πουθενά, δεν προέκυψε γιατί η μητέρα φύση είχε κακή διάθεση. Όχι μόνο γιατί είναι αποτέλεσμα της αλόγιστης χρήσης φαρμάκων στην κτηνοτροφία που έκανε πιο ανθεκτικά τα μικρόβια. Αλλά και γιατί είναι το τελευταίο σημαντικό, αλλά όχι το μόνο, επεισόδιο στο μεγάλο έργο «Τρομοκρατία με όπλο την υγεία».

Είχαν προηγηθεί η σφογγώδης εγκεφαλοπάθεια και η άτυπη πνευμονία (sars). Ποιος τις θυμάται; Δεν έχει σημασία πια. Από την εποχή του aids και μετά όλες οι νέες ασθένειες έχουν κοινά τα βασικά τους χαρακτηριστικά: Είναι άγνωστες και απρόβλεπτες, έχουν χαριτωμένα αλλά ευκολομνημόνευτα ψευδώνυμα, προέρχονται από «τριτοκοσμικές» περιοχές κάπου στη μακρινή Ασία, οπότε έρχονται πάντα απ'έξω, είναι αναπόφευκτη η εξάπλωσή τους και τροφοδοτούν σενάρια πανικού για εκατομμύρια νεκρούς και πανδημίες.

Δεν είναι το αόριστο ενδιαφέρον για την παγκόσμια υγεία που κινητοποιεί τους ειδικούς και τροφοδοτεί τα μήντια. Όλοι αυτοί ελάχιστα ανησυχούν για τα εκατομμύρια των νεκρών από κοινές αντιμετωπίσιμες ασθένειες στον Τρίτο Κόσμο. Αυτό που τους απασχολεί είναι να εγκατασταθεί το θέαμα της απειλής και σ'αυτόν τον τομέα της δημόσιας ζωής. Η γρίπη των πτηνών (ή όποια άλλη εξωτική ασθένεια εμφανιστεί στο μέλλον) είναι η Αλ Κάιντα της παγκόσμιας υγείας. Είναι ανεξέλεγκτη, τους απειλεί όλους - και κυρίως απαιτεί δραστικά μέτρα. Η υγεία είναι στην κορυφή των αξιών στη Δύση, πάνω και από τα μικρά αδερφάκια της: τη νεότητα, την ευτυχία, την ομορφιά. Με την υγεία δεν μπορείς να «παίζεις»! Γι'αυτό και κάθε μέτρο για την εξουδετέρωση της απειλής γίνεται εύκολα αποδεκτό.

Κάπως έτσι φτάνουμε να θεωρούμε φυσιολογική την καραντίνα. Να συνηθίζουμε στην ιδέα των τακτικών ιατρικών ελέγχων. Να μη μας παραξενεύει το ενδεχόμενο να φοράμε ιατρικές μάσκες στο δρόμο. Να αποφεύγουμε όσους είναι «ύποπτοι» για τη μετάδοση του ένοχου ιού. Να ανησυχούμε για τους Ασιάτες μετανάστες.

Η γρίπη των πτηνών βάζει τη δική της πέτρα στο οικοδόμημα του φόβου στις δυτικές μητροπόλεις. Μπορεί να μη φοράει σαρίκι και να μη συνοδεύεται από εκρήξεις, αλλά προκαλεί τον ίδιο αόριστο φόβο και τελικά πανικό, όπως και η «τρομοκρατία». Κι αν σήμερα οι «πολιτισμένοι» όχι μόνο ανέχονται, αλλά χειροκροτούν την εξόντωση κοπαδιών από αγελάδες ή χιλιάδων πουλερικών για το «κοινό καλό», τότε ποια μοίρα περιμένει τους αυριανούς φορείς επικίνδυνων μικροβίων, ειδικά αν είναι αναλώσιμοι τριτοκοσμικοί;

ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ

Η αφίσα "η τρομοκρατία της υγείας" κολλήθηκε από συντρόφους στην Αθήνα το Νοέμβριο του 2006.

The Eye of the beholder

Όταν μπερδεύεις τους καλούς με τους κακούς

Σπάρτη, κέντρο εκπαίδευσης πεζικού, 17 Νοέμβρη 2006 (true story, χάρη στον Ι-ευτυχία-πλην-ένα [έτσι λένε τους Ι4] φίλο μας τον Αντωνάκη)

Είναι που λες ο στρατός και θέλει να εκδημοκρατιστεί. Λέει λοιπόν να τιμήσει την επέτειο, όπως όλοι οι σοβαροί και αξιοπρεπείς θεσμοί διαπαιδαγώγησης του τόπου. (Λες να το κάνει καιρό τώρα; Μάλλον... ποιος ξέρει... στη συνομοταξία των Ι-ευτυχία λείπει η εσωτερική πληροφόρηση).
Και τους μαζεύει όλους εκεί να τους δείξει το γνωστό ντοκιμαντέρ, με τα «εδώ πολυτεχνείο» και τα ρέστα.
Αλλά εκεί που παίζει το ντοκιμαντέρ, και όλοι βαριούνται και παίζουν με τα κινητά, να' σου η γνωστή σκηνή με το τανκς που ορμάει και ρίχνει την καγκελόπορτα.
Και τότε οι έφεδροι αξιωματικοί αρχίζουν να χειροκροτάνε!
Αμάν! Όχι ρε παιδιά, δεν το πάμε για έτσι.
Σούσουρο. Κάτι φαντάροι γιουχάρισαν, κάτι ανώτεροι άρχισαν τα «σας παρακαλώ τώρα».
Μετά δεν ξέρουμε τι έγινε, τον Αντωνάκη τον στείλανε να κουβαλήσει κάτι πάγκους.

Φλωριά τεράστια

Φλωριά κι αυτή ε; Άκου «καλύτερα χωρίς δήμαρχο»! Κι όμως: **Αν σε κάποιους αυτή η διατύπωση φάνηκε «φλωριά», είναι γιατί δεν έχουν καταλάβει γρι για το τί είναι οι δημοτικές εκλογές!** Ας ακούσουν τώρα, να τα λένε μετά για δικά τους ως συνήθως: Η Συνέλευση Ενάντια Στην Ειρήνη (που κάτι έχει καταλάβει), αντί να καταγγείλει γενικόλογα «την αντιπροσώπευση» (που στην πραγματικότητα είναι μεσολάβηση), αντί να αναρωτηθεί για άλλη μια φορά (κι επί ματαίω) «γιατί άραγες ο κόσμος ψηφίζει τους δυνάστες του», εντόπισε **το τμήμα που της αναλογεί** από τον κυκεώνα των συμφερόντων που συσσωρεύονται γύρω από το θεσμό των δημοτικών εκλογών, και το κατέδειξε.
Το κατέδειξε προσκαλώντας σε **πόλωση** μεταξύ εκείνων που δεν έχουν κανένα συμφέρον και καμιά συμπάθεια για τις ματσαράγκες των τοπικών αρχόντων, και εκείνων που έχουν και παραέχουν.
Αυτό λέγεται πολιτική, και αυτά όσον αφορά τα λόγια. Όσο για τα έργα, με τέτοια πέραση που έχουν αυτά τα μοντέρνα τα ζέρο τόλερανς, να δούμε σε ποιών εθελοντών τα μούτρα θα πρωτοσκουπίσουμε τα παπούτσια μας...

ο προηγούμενος δήμαρχος ήθελε να κάνει τους Βυρωνιώτες ρουφιάνους!

αν θέλει το ίδιο κι ο επόμενος τότε χίλιες φορές καλύτερα ΧΩΡΙΣ ΔΗΜΑΡΧΟ

συνέλευση ενάντια στην ειρήνη

η ρουφιανοφιλία είναι η μόδα των «τοπικών αρχών»!

Να, για παράδειγμα, τι υποσχέθηκε προεκλογικά ο νέος δήμαρχος Αθήνας Ν. Κακλαμάνης:

→ Ενεργοποιούμε τα Συμβούλια Πρόληψης Παραβατικότητας και οργανώνουμε ομάδες εθελοντών σε συνεργασία με τη Δημοτική Αστυνομία

Τι είναι οι «ομάδες εθελοντών» που περιπολούν σε συνεργασία με αστυνομίες; Είναι η εφαρμοσμέ αμερικανική ιδέα της «μηδενικής ανοχής»... Ή, με δικά μας λόγια, η επιστράτευση κάθε «νομιμόφρο (δηλαδή: φασίστα) δίπλα στα σώματα ασφαλείας, για τον έλεγχο των πόλεων... Μικρές στρατοαστυνομικές χούντες σε «κλίμακα γειτονιάς», με όλα τα απαραίτητα...

ω «τοπική εξουσία» κάνε πράξη τις υποσχέσεις σου! σπείρε το χαφιεδότσουρμό σου στους δρόμους της πόλης! - να βρίσκουμε μούτρα να σκουπίζουμε τα παπούτσια μας

συνέλευση ενάντια στην ειρήνη

Μπάζα παντός είδους

ΕΝΑ ΑΠ' ΤΑ ΔΗΜΟΦΙΛΕΣΤΕΡΑ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΑΞΙΟΘΕΑΤΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΤΟΠΟΛΗΣ 1 ΕΙΝΑΙ Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝΑΣ. ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΚΟΥΒΑΛΗΘΗΚΕ ΠΕΤΡΑ ΠΕΤΡΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΑ ΤΕΛΗ ΤΗΣ ΔΕΚΑΕΤΙΑΣ ΤΟΥ 2080 -
ΔΙΚΑΣΤΗ ΝΤΡΕΝΤ! ΤΑ ΜΑΡΜΑΡΑ ΠΛΑΚΩΣΑΝΕ ΤΟΝ ΤΟΥΡΙΣΤΑ!
ΚΑΙ ΤΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΞΕΧΑΡΒΑΛΩΜΕΝΟ ΜΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ! ΚΑΛΩ ΤΗΝ ΠΟΛΕΟΔΟΜΙΑ.
ΣΥΝΤΟΜΑ ΛΟΙΠΟΝ -
Η ΔΟΜΗ ΚΡΙΝΕΤΑΙ ΚΑΘΟΛΙΚΑ ΑΣΤΑΘΗΣ. ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΕΤΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΗ!
ΕΓΙΝΕ. ΘΑ ΥΠΟΓΡΑΨΩ ΤΗΝ ΕΝΤΟΛΗ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΗΣ.
ΚΑΤΑΔΑΦΙΖΕΤΑΙ
ΑΛΛΑ ΠΡΟΤΟΥ ΑΡΧΙΣΟΥΝ ΟΙ ΕΡΓΑΣΙΕΣ, ΕΥΑΙΣΘΗΤΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΝΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΜΝΗΜΕΙΟ -
ΑΥΤΗ Η ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΝΟΜΗ. ΤΟ ΚΤΙΡΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΗ ΑΣΦΑΛΕΣ. ΔΙΑΛΥΘΕΙΤΕ!
ΣΩΣΤΕ ΤΟΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝΑ
ΠΑΜΕ ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ - ΔΕΝ ΤΟ ΚΟΥΝΑΜΕ...
ΔΕΝ ΤΟ ΚΟΥΝΑΜΕ ΑΠΟ 'ΔΩ ΔΕΝ ΤΟ ΚΟΥΝΑΜΕ!
43

Αμάν! Όχι ρε παιδιά, δεν το πάμε για έτσι.
Σούσουρο. Κάτι φαντάροι γιουχάρισαν, κάτι ανώτεροι άρχισαν τα «σας παρακαλώ τώρα».
Μετά δεν ξέρουμε τι έγινε, τον Αντωνάκη τον στείλανε να κουβαλήσει κάτι πάγκους.

Όσο για τα έργα, με τέτοια πέραση που έχουν αυτά τα μοντέρνα τα ζέρο τόλερανς, να δούμε σε ποιών εθελοντών τα μούτρα θα πρωτοσκουπίσουμε τα παπούτσια μας...

Μπάζα παντός είδους

ΕΝΑ ΑΠ' ΤΑ ΔΗΜΟΦΙΛΕΣΤΕΡΑ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΑΞΙΟΘΕΑΤΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΠΟΛΗΣ 1 ΕΙΝΑΙ Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝΑΣ. ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΚΟΥΒΑΛΗΘΗΚΕ ΠΕΤΡΑ ΠΕΤΡΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΑ ΤΕΛΗ ΤΗΣ ΔΕΚΑΕΤΙΑΣ ΤΟΥ 2080 -

ΑΑΡΡΓΚΧΧ!

ΔΙΚΑΣΤΗ ΝΤΡΕΝΤ! ΤΑ ΜΑΡΜΑΡΑ ΠΛΑΚΩΣΑΝΕ ΤΟΝ ΤΟΥΡΙΣΤΑ!

ΚΑΙ ΤΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΞΕΧΑΡΒΑΛΩΜΕΝΟ ΜΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ! ΚΑΛΩ ΤΗΝ ΠΟΛΕΟΔΟΜΙΑ.

ΣΥΝΤΟΜΑ ΛΟΙΠΟΝ -

Η ΔΟΜΗ ΚΡΙΝΕΤΑΙ ΚΑΘΟΛΙΚΑ ΑΣΤΑΘΗΣ. ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΕΤΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΗ!

ΚΑΤΕΔΑΦΙΖΕΤΑΙ

ΕΓΙΝΕ. ΘΑ ΥΠΟΓΡΑΨΩ ΤΗΝ ΕΝΤΟΛΗ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΗΣ.

ΑΛΛΑ ΠΡΟΤΟΥ ΑΡΧΙΣΟΥΝ ΟΙ ΕΡΓΑΣΙΕΣ, ΕΥΑΙΣΘΗΤΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΝΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΜΝΗΜΕΙΟ -

ΑΥΤΗ Η ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΝΟΜΗ. ΤΟ ΚΤΙΡΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΗ ΑΣΦΑΛΕΣ. ΔΙΑΛΥΘΕΙΤΕ!

ΣΩΣΤΕ ΤΟΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝΑ

ΖΗΤΩ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

ΣΩΣΤΕ ΤΗΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΜΑΣ

ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΙΕΡΟΣΥΛΟΥΣ!

ΜΕ ΤΙΠΟΤΑ! ΘΑ ΚΑΤΣΟΥΜΕ ΕΔΩ ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΣΩΘΕΙ Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝΑΣ!

ΠΑΜΕ ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ - ΔΕΝ ΤΟ ΚΟΥΝΑΜΕ...

ΔΕΝ ΤΟ ΚΟΥΝΑΜΕ ΑΠΟ 'ΔΩ ΔΕΝ ΤΟ ΚΟΥΝΑΜΕ!

ΟΙ ΔΟΝΗΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΧΤΥΠΗΜΑ-

KKRK!

ΔΕΝ ΤΟ ΚΟΥΝΑΜΕ ΑΠΟ 'ΔΩ ΔΕΝ ΤΟ ΚΟΥΝΑΜΕ!

CRAKK!

RKKK!

ΠΡΟΣΕΧΤΕ!

KKRRRMM!

ΑΡΓΚΧΧΧ!

ΑΙΙΙΙΙ!

ΟΥΟΥΟΥΧΟΥΧΧΧ! ΕΠΕΣΕ! ΚΑΤΕΡΡΕΥΣΕ!

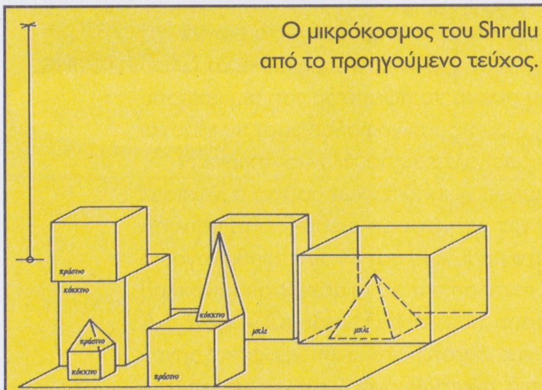
ΣΕ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΑ, ΡΕΜΑΛΙ.

ΛΟΙΠΟΝ! ΟΙ ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ ΣΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΚΥΒΟΥΣ, ΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΜΟΝΩΚΥΒΟΥΣ...

...ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΠΕΤΑΧΤΕ ΤΑ ΜΠΑΖΑ!

ο ΚΟΣΜΟΣ που γίνεται ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ

Στο προηγούμενο τεύχος -το οποίο θα βρείτε εκεί που βρήκατε και τούτο εδώ- είχαμε μια συζήτηση με τον Shrdlu. Όπως θα θυμούνται οι προσεκτικοί αναγνώστες, ο Shrdlu ήταν μια τεχνητή νοημοσύνη δημιουργημένη το 1971 στο MIT από ένα τύπο που τον έλεγαν Terry Winogrand. Ο Shrdlu ζούσε πάνω σε ένα εικονικό τραπέζι με κουτιά τριών χρωμάτων και ήταν ικανός να διεξάγει πνευματώδεις συζητήσεις με τους καθηγητές του MIT σχετικά με τον κόσμο του, τα κουτιά του και τις πιθανές τους θέσεις. Για όσο μάλιστα η συζήτηση παρέμενε εντός των πλαισίων του τραπεζιού, ο Shrdlu ήταν ικανός να παρουσιάζεται σαν πραγματικά έξυπνος, με την

Ο μικρόκοσμος του Shrdlu από το προηγούμενο τεύχος.

έννοια ότι δεν έριχνε κάτω τα κουτιά του, και έκανε ό,τι μαλακία του λέγανε να κάνει.

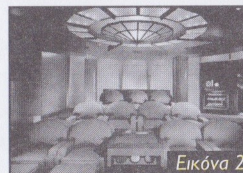
Το κόλπο ήταν ότι το τραπέζι με τα σέα του Shrdlu ήταν ένας «μικρόκοσμος». Δηλαδή ένα «επινοημένο τεχνητό πεδίο εντός του οποίου όλα τα δυνατά αντικείμενα ιδιότητες και γεγονότα έχουν καθοριστεί εκ των προτέρων με ακρίβεια και σαφήνεια». Μέσα λοιπόν σε αυτό το φτωχό περιβάλλον, η «νοημοσύνη» του υπολογιστή μπορούσε να λειτουργεί, αλλά μόλις η συζήτηση ξέφευγε από τα κουτιά και τα τρία χρώματα, ο Shrdlu φλόμωνε τους καθηγητάδες στη μπαρούφα.

Κοιτάζοντας σήμερα το Shrdlu και τον κόσμο του,

Εικόνα 1

1. Αποθήκευση

Η εικόνα 1 είναι μια αποθήκη αυτοκινήτων τελευταίας εσοδείας. Την επιλέξαμε γιατί η γενική λειτουργία είναι εξαιρετικά όμοια με εκείνη του Shrdlu, δηλαδή κάποιος πρέπει να πάρει πράγματα από το ένα μέρος και να τα πάει στο άλλο. Προσέξτε λοιπόν αυτή την αποθήκη, θαυμάστε την καινοτόμο φύση της! Σ' αυτή την αποθήκη, όλα είναι τόσο επιμελώς καθορισμένα που η κατάσταση του κάθε αυτοκινήτου προσδιορίζεται πλήρως από τρεις μοναχά αριθμούς: α) Το ύψος στο οποίο πρέπει να κινηθεί η πλατφόρμα, β) Τη γωνία περιστροφής της πλατφόρμας γύρω από τον κεντρικό άξονα, γ) Το αν το αυτοκίνητο έχει ή δεν έχει μπει στη θέση του. Δε χρειάζεται να πούμε ότι ο Shrdlu, παρά τη βλακεία του ή ίσως εξαιτίας της, θα τα κατάφερνε μια χαρά να διαχειριστεί αυτή την αποθήκη. Μπορούμε ωστόσο να επισημάνουμε την απουσία αποθηκάριων. Αν δεν είχαμε κάτι υποψίες γεννημένες από την αυτόνομη φύση μας, θα λέγαμε πως ετούτη εδώ είναι μια αποθήκη φτιαγμένη για να μην την πατήσει ποτέ ανθρώπινο πόδι! Εξ ου και το πηγάδι.

Εικόνα 2

2. Διασκέδαση

Η εικόνα 2 είναι ένα home cinema από σπίτι της αστικής τάξης. Δώστε βάση: Κάθε πολυθρόνα είναι καρφωμένη στη θέση της, συνεπώς, άπαξ και πατηθεί το "Play" και σβήσουν τα φώτα, η θέση των συνδαιτημόνων είναι απολύτως καθορισμένη στον χώρο, όπως των αυτοκινήτων της προηγούμενης περίπτωσης. Προσέξτε επίσης το σχεδιασμό της κάθε πολυθρόνας: Πουλώντας «άνεση», **αυτά τα σατανικά κατασκευάσματα καθορίζουν τη θέση του σώματος επακριβώς και με όμοιο τρόπο για όλους τους θεατές.** Ο Shrdlu, ή ακόμη και το καθυστερημένο αδερφάκι του, θα μπορούσε κάλλιστα να φτιάχνει και να κουβαλάει τα drinks σε αυτή την αποθήκη σωμάτων που διασκεδάζουν.

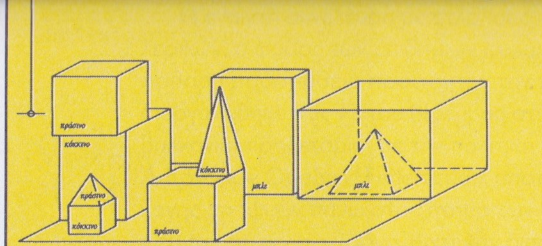

Εικόνα 3α

Εικόνα 3β

3. Ασφάλεια

Η εικόνα 3α υποτίθεται πως είναι από τις μυστικές φυλακές της CIA στην Ευρώπη, αλλά θα μπορούσε να είναι από οποιαδήποτε φυλακή. Στις φυλακές, όπως και στα νέα εμπορικά κέντρα, όπως και στα στρατόπεδα, όπως και σε κάθε τεχνητό περιβάλλον από αυτά που δημιουργεί η νέα ασφάλεια, τεράστιες προσπάθειες καταβάλλονται προκειμένου **ο χώρος να αποκτήσει την αφηρημένη υφή του απέραντου καρτεσιανού χώρου.** Εδώ το κενό επιδιώκει την καθολική κυριαρχία: όλα τα σημεία είναι ίδια, τα εμπόδια είναι είτε δεδομένα είτε αδιανόητα, τα σώματα κινούνται και δεσμεύονται προγραμματισμένα στο χώρο και το χρόνο. Το αποτέλεσμα είναι η εικόνα 3β: Φρίκη! Το ξαδερφάκι του Shrdlu δεν έβρισκε δουλειά με τίποτα και αναγκάστηκε να γίνει σεκιουριτάς! Το παθαίνουν και πολλοί Έλληνες. Ως γνωστόν, είναι όλοι τους εξίσου νοήμονες και ευσυνείδητοι.

4. Μετακίνηση

έννοια ότι δεν έριχνε κάτω τα κουτιά του, και έκανε ό,τι μαλακία του λέγανε να κάνει.

Το κόλπο ήταν ότι το τραπέζι με τα σέα του Shrdlu ήταν ένας «μικρόκοσμος». Δηλαδή ένα «επινοημένο τεχνητό πεδίο εντός του οποίου όλα τα δυνατά αντικείμενα ιδιότητες και γεγονότα έχουν καθοριστεί εκ των προτέρων με ακρίβεια και σαφήνεια». Μέσα λοιπόν σε αυτό το φτωχό περιβάλλον, η «νοημοσύνη» του υπολογιστή μπορούσε να λειτουργεί, αλλά μόλις η συζήτηση ξέφευγε από τα κουτιά και τα τρία χρώματα, ο Shrdlu φλόμωνε τους καθηγητάδες στη μπαρούφα.

Κοιτάζοντας σήμερα το Shrdlu και τον κόσμο του, θα έλεγε κανείς πως πρόκειται για μια μαθηματική εφαρμογή δίχως αντίκρυσμα στον πραγματικό κόσμο -αυτός παραείναι πλούσιος, παραείναι περίπλοκος, παραείναι απρόβλεπτος για να χωρέσει σε τέτοια μοντέλα. Αλλά είναι η ιδέα πίσω από τον Shrdlu που μετράει: Σύμφωνα με την ιδέα αυτή, η κατεύθυνση που πρέπει να ακολουθήσουν οι ειδικοί για να δημιουργήσουν τεχνητή νοημοσύνη, δεν είναι η παράθεση όλο και περιπλοκότερων προγραμματιστικών κατορθωμάτων, αλλά **ο αυστηρός, μέχρι κεραίας καθορισμός του περιβάλλοντος εντός του οποίου οι τεχνητές νοημοσύνες καλούνται να λειτουργήσουν!**

Αυτή, αγαπητοί αναγνώστες και αναγνώστριες, είναι η πλέον καρποφόρα ιδέα μέχρι στιγμής στον τομέα της τεχνητής νοημοσύνης, η ιδέα που εφαρμόζεται γύρω μας ακριβώς τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές. Παρακάτω θα σας παρουσιάσουμε ορισμένα **παραδείγματα μικρόκοσμων που με κόπο και χρήμα κατασκευάζονται μέσα στον πραγματικό κόσμο.** Για να δείτε άλλωστε ότι το ενάμιση ευρώ που μας δίνετε κάθε δίμηνο το πονάμε, σας λέμε ότι τα μαζεύουμε εδώ και μήνες, διαβάζοντας κοπιωδώς **όλες τις βλακείες που γράφονται στα επιστημονικά ένθετα των εφημερίδων!**

Εικόνα 2

Η εικόνα 2 είναι ένα home cinema από σπίτι της αστικής τάξης. Δώστε βάση. Κάθε πολυθρόνα είναι καρφωμένη στη θέση της, συνεπώς, άπαξ και πατηθεί το "Play" και σβήσουν τα φώτα, η θέση των συνδαιτημόνων είναι απολύτως καθορισμένη στον χώρο, όπως των αυτοκινήτων της προηγούμενης περίπτωσης. Προσέξτε επίσης το σχεδιασμό της κάθε πολυθρόνας: Πουλώντας «άνεση», **αυτά τα σατανικά κατασκευάσματα καθορίζουν τη θέση του σώματος επακριβώς και με όμοιο τρόπο για όλους τους θεατές.** Ο Shrdlu, ή ακόμη και το καθυστερημένο αδερφάκι του, θα μπορούσε κάλλιστα να φτιάχνει και να κουβαλάει τα drinks σε αυτή την αποθήκη σωμάτων που διασκεδάζουν.

Εικόνα 3α

Εικόνα 3β

3. Ασφάλεια

Η εικόνα 3α υποτίθεται πως είναι από τις μυστικές φυλακές της CIA στην Ευρώπη, αλλά θα μπορούσε να είναι από οποιαδήποτε φυλακή. Στις φυλακές, όπως και στα νέα εμπορικά κέντρα, όπως και στα στρατόπεδα, όπως και σε κάθε τεχνητό περιβάλλον από αυτά που δημιουργεί η νέα ασφάλεια, τεράστιες προσπάθειες καταβάλλονται προκειμένου **ο χώρος να αποκτήσει την αφηρημένη υφή του απέραντου καρτεσιανού χώρου.** Εδώ το κενό επιδιώκει την καθολική κυριαρχία: όλα τα σημεία είναι ίδια, τα εμπόδια είναι είτε δεδομένα είτε αδιανόητα, τα σώματα κινούνται και δεσμεύονται προγραμματισμένα στο χώρο και το χρόνο. Το αποτέλεσμα είναι η εικόνα 3β: Φρίκη! Το ξαδερφάκι του Shrdlu δεν έβρισκε δουλειά με τίποτα και αναγκάστηκε να γίνει σεκιουριτάς! Το παθαίνουν και πολλοί Έλληνες. Ως γνωστόν, είναι όλοι τους εξίσου νοήμονες και ευσυνείδητοι.

Εικόνα 4

4. Μετακίνηση

Τα αφεντικά το ξέρουν από παλιά: Η μεταφορά είναι δύσκολη υπόθεση. Έκθεση στα καιρικά φαινόμενα, τους ληστές, την κούραση, τα τυχαία γεγονότα του δρόμου. Εδώ έχει γίνει και η περισσότερη δουλειά για την τεχνητή νοημοσύνη. Μην μπερδεύεστε: Τ**α πολλά λεφτά δεν έχουν πέσει στην έρευνα για τα αυτοκίνητα και τους υπολογιστές τους, αλλά στα οδικά δίκτυα!** Από την εμφάνιση του αυτοκινήτου και μετά, οι αυτοκινητόδρομοι περιφράζονται, ισιώνουν, ταξινομούνται και καθορίζονται αποκλείοντας τα τυχαία συμβάντα με στυγνή αυστηρότητα. Σήμερα, οι αμύητοι δύσκολα μπορούν να ξεχωρίσουν τους αγώνες αυτοκινήτων στην τηλεόραση από τα αντίστοιχα παιχνίδια στο Playstation. Όσο για τους «πολιτικούς» αυτοκινητόδρομους, έχουν γίνει τόσο βαρετοί που λέγεται πως τα παιδιά του Shrdlu μπορούν πλέον να αναλάβουν δράση!

Πάντως όχι στην Ελλάδα. Εδώ την αποτυχία της τεχνητής νοημοσύνης την εγγυώνται οι λακούβες.

Εικόνα 5

5. Συμπεράσματα

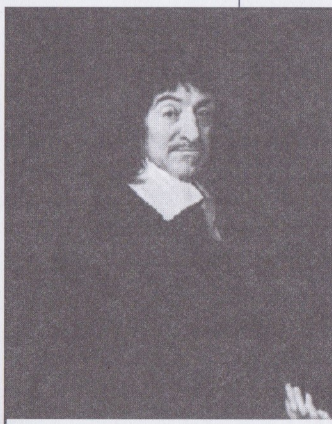
Να διασκεδάσουμε δίχως να μετακινηθούμε αποθηκευμένοι με ασφάλεια! Αυτό αγαπητοί αναγνώστες και αναγνώστριες είναι το μότο της νέας εποχής!

Θα επανέλθουμε στο επόμενο τεύχος, σχολιάζοντας την εικόνα 5.

Αν τυχόν βρείτε δικά σας παραδείγματα, μπορείτε να μας τα στείλετε, κι εμείς θα σας στείλουμε το λίβελο που μας απαγόρευσαν να δημοσιεύσουμε (δες τα βέλη της κριτικής ΙΙ).

BIO

Σκέφτομαι άρα υπάρχετε

René Descartes 1596-1650

Τον Καρτέσιο δεν τον λέγανε Καρτέσιο. Τον λέγανε Ρενέ Ντεκάρτ, όπως τον πρωταγωνιστή στο Blade Runner, ταινία που εξέφραζε προβληματισμούς γύρω από τη σχέση ύπαρξης και νόησης. Ο Ντεκάρτ γεννήθηκε και έζησε τον 17ο αιώνα και σήμερα αυτά που υποστήριξε φαίνονται εξαιρετικά κοινότοπα. Αλλά αυτή είναι και η μεγαλύτερη επιτυχία για ένα φιλόσοφο. Η φιλοσοφία του πέτυχε τόσο πολύ, υφάνθηκε τόσο στενά με το δυτικό καπιταλιστικό τρόπο σκέψης, που σήμερα περνάει για δεδομένη.

Όπως μαθαίνουμε από τους βιογράφους του, ο Ντεκάρτ δεν είχε τίτλους ευγενείας. Είχε όμως μια κληρονομιά που του επέτρεπε να ζει δίχως να δουλεύει, και στα νιάτα του τη χρησιμοποίησε για να γυρίζει την Ευρώπη του τριακονταετή πολέμου, να εντάσσεται πότε στον ένα και πότε στον άλλο (ιδιωτικό) στρατό, και να συναναστρέφεται τους ανθρώπους του πνεύματος της εποχής του. Ήταν μια εποχή μεταβατική· η φεουδαρχία πέθαινε, οι αστικές κοινωνίες του ατόμου περίμεναν να γεννηθούν, και ο Ντεκάρτ ήταν αντιπροσωπευτικό δείγμα των αστών, του περιπετειώδους επιχειρηματικού πνεύματος που περίμενε την ώρα του ν' ανθήσει ποτισμένο από τον πλούτο των αποικιών. Μέσα σε αυτό το ιστορικό πλαίσιο, ο Ντεκάρτ, το λαμπρότερο ίσως αστικό μυαλό μιας εποχής που περιλάμβανε το Γαλιλαίο, τον Πασκάλ, το Λάιμπνιτζ και άλλους τέτοιους, **ανέλαβε ένα τμήμα της ιδεολογικής προπαρασκευής της αστικής τάξης καθώς αυτή ετοιμαζόταν για την κατάληψη της εξουσίας.** Εδώ η αλυσίδα σκέψεων στην οποία περιλαμβάνεται το περίφημο «σκέπτομαι άρα υπάρχω», θα φανεί διαφωτιστική. Μπορούμε να την παραστήσουμε σε πέντε απλά βήματα:

Βήμα πρώτο: Βασική αρχή της μεθόδου που ακολουθώ, είναι «να μην παραδέχομαι τίποτα για αληθινό, αν δεν το ξέρω ολοφάνερα για αληθινό... Να μην περιλαμβάνω στις κρίσεις μου τίποτα παραπάνω απ' ό,τι θα παρουσιάζεται στο νου μου τόσο καθαρά και διακριτά ώστε να μην μου δίνεται καμία ευκαιρία να αμφιβάλλω γι' αυτό»

Βήμα δεύτερο: Αμφιβάλλω λοιπόν, για να εξασφαλίσω τον εαυτό μου από το ψεύδος. Αλλά τί σίγουρο υπάρχει για να βασιστώ; Ήδη γνωρίζω πως οι αισθήσεις μου με παραπλανούν σε πληθώρα περιστάσεων, άρα *γιατί να μην με παραπλανούν σε όλες τις περιστάσεις; Γιατί να δεχτώ ότι υπάρχει ο κόσμος, οι άνθρωποι, το σύμπαν, ο Θεός; Αμφιβάλλω για τα πάντα.*

Βήμα τρίτο: Ωστόσο, μέσα σε αυτό το κενό ανυπαρξίας και αμφιβολίας, παραμένει κάτι για το οποίο δεν μπορώ να αμφιβάλλω, και αυτό είναι η ίδια η ύπαρξη της αμφιβολίας μου. *Η αμφιβολία μου υπάρχει, άρα υπάρχει η σκέψη μου, άρα υπάρχω κι εγώ.* Είμαι σκέψη, ψυχή και υφίσταμαι ανεξάρτητα από κάθε ύλη, συνεπώς και από το σώμα μου.

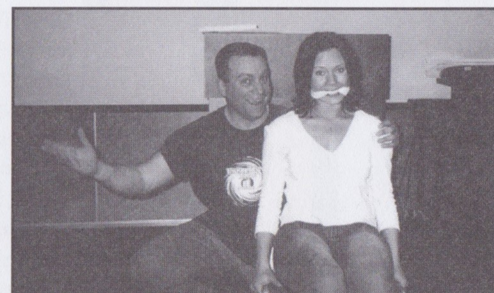
Βήμα τέταρτο: Υπάρχω λοιπόν. Αλλά εφόσον αμφιβάλλω, είμαι ατελής. Αλλά γνωρίζω την ιδέα του τέλειου. Αυτή η ιδέα μπορεί να προέρχεται μόνο από ένα τέλειο ον, δηλαδή το Θεό. *Άρα και ο Θεός υπάρχει.*

Βήμα πέμπτο: Επειδή ο Θεός υπάρχει και είναι τέλειος, *αποκλείεται να με εξαπατά συστηματικά,* καθώς τότε δεν θα ήταν τέλειος. Συνεπώς δε χρειάζεται να αμφιβάλλω για τα πάντα.

Τεράστιο σκάνδαλο! Αυτός ο πατέρας όλων των ιδεολόγων αστών, όχι μόνο αμφέβαλλε για τα πάντα, συνεπώς και για τις διδαχές της εκκλησίας, όχι μόνο αμφέβαλλε για την ίδια την ύπαρξη του Θεού, αλλά για να ξεπεράσει τις αμφιβολίες του, έπρεπε να βρεθεί πρώτα μόνος, αυτός κι ο εαυτός του. **Η ύπαρξη του κόσμου και του Θεού συνάγεται και αποδεικνύεται μόνο από την ύπαρξη του Ντεκάρτ, από την ύπαρξη του ατόμου, από την ύπαρξη του αστού!**

Ο Ντεκάρτ εγκατέστησε το άτομο-ως-πνεύμα στο κέντρο του κόσμου και το ανέδειξε ως εγγύηση της ύπαρξής του.

Τα ΒΕΛΗ της κριτικής ΙΙ

Η συντακτική ομάδα του Αυτό/ καταπιέζει τη στήλη!

Επειδή ο κόσμος είναι κακός, η αγαπημένη σας υπερτεχνολογική στήλη διαισθάνθηκε την πιθανότητα τύποι που έχουν τη μύγα και μυγιάζονται, να ετοιμάζουν **αήθη επίθεση** εναντίον της! Αμέσως ετοίμασε λίβελο προκαταβολικό κι υπέροχο και βουτηγμένο στο φαρμάκι...

Αλλά θα μείνουμε με τη γλύκα! Μετά από τόσο κόπο κι έμπνευση, **η συντακτική ομάδα του Αυτό/ μας απαγορεύει να δημοσιεύσουμε το βορβορώδες μας κείμενο** γιατί «σιγά μην ασχολούμαστε με μαλακίες!» Κατόπιν τούτου, έχουμε να πούμε ότι, εεε... δείχνουμε ανωτερότητα και δεν απαντάμε στις προκλήσεις! Το βραβείο φερπλέι να μας το στείλετε στο autozine@gmail.com, να χαρεί κι

υπάρχω», θα φανεί διαφωτιστική. Μπορούμε να την παραστήσουμε σε πέντε απλά βήματα:

Βήμα πρώτο: Βασική αρχή της μεθόδου που ακολουθώ, είναι «να μην παραδέχομαι τίποτα για αληθινό, αν δεν το ξέρω ολοφάνερα για αληθινό... Να μην περιλαμβάνω στις κρίσεις μου τίποτα παραπάνω απ' ό,τι θα παρουσιάζεται στο νου μου τόσο καθαρά και διακριτά ώστε να μην μου δίνεται καμία ευκαιρία να αμφιβάλλω γι' αυτό»

Βήμα δεύτερο: Αμφιβάλλω λοιπόν, για να εξασφαλίσω τον εαυτό μου από το ψεύδος. Αλλά τί σίγουρο υπάρχει για να βασιστώ; Ήδη γνωρίζω πως οι αισθήσεις μου με παραπλανούν σε πληθώρα περιστάσεων, άρα *γιατί να μην με παραπλανούν σε όλες τις περιστάσεις; Γιατί να δεχτώ ότι υπάρχει ο κόσμος, οι άνθρωποι, το σύμπαν, ο Θεός; Αμφιβάλλω για τα πάντα.*

Βήμα τρίτο: Ωστόσο, μέσα σε αυτό το κενό ανυπαρξίας και αμφιβολίας, παραμένει κάτι για το οποίο δεν μπορώ να αμφιβάλλω, και αυτό είναι η ίδια η ύπαρξη της αμφιβολίας μου. *Η αμφιβολία μου υπάρχει, άρα υπάρχει η σκέψη μου, άρα υπάρχω κι εγώ.* Είμαι σκέψη, ψυχή και υφίσταμαι ανεξάρτητα από κάθε ύλη, συνεπώς και από το σώμα μου.

Βήμα τέταρτο: Υπάρχω λοιπόν. Αλλά εφόσον αμφιβάλλω, είμαι ατελής. Αλλά γνωρίζω την ιδέα του τέλειου. Αυτή η ιδέα μπορεί να προέρχεται μόνο από ένα τέλειο ον, δηλαδή το Θεό. *Άρα και ο Θεός υπάρχει.*

Βήμα πέμπτο: Επειδή ο Θεός υπάρχει και είναι τέλειος, *αποκλείεται να με εξαπατά συστηματικά,* καθώς τότε δεν θα ήταν τέλειος. Συνεπώς δε χρειάζεται να αμφιβάλλω για τα πάντα.

Τεράστιο σκάνδαλο! Αυτός ο πατέρας όλων των ιδεολόγων αστών, όχι μόνο αμφέβαλλε για τα πάντα, συνεπώς και για τις διδαχές της εκκλησίας, όχι μόνο αμφέβαλλε για την ίδια την ύπαρξη του Θεού, αλλά για να ξεπεράσει τις αμφιβολίες του, έπρεπε να βρεθεί πρώτα μόνος, αυτός κι ο εαυτός του. **Η ύπαρξη του κόσμου και του Θεού συνάγεται και αποδεικνύεται μόνο από την ύπαρξη του Ντεκάρτ, από την ύπαρξη του ατόμου, από την ύπαρξη του αστού!**

Ο Ντεκάρτ εγκατέστησε το άτομο-ως-πνεύμα στο κέντρο του κόσμου και το ανέδειξε ως εγγύηση της ύπαρξής του. Αυτή η τεράστια καινοτομία, ήταν τόσο αναγκαία, τόσο ταιριαστή με το μελλοντικό καταποντισμό της αριστοκρατίας και την ανάδυση του κυρίαρχου αστού, που θα μπορούσε να οδηγήσει τον αφελή φιλόσοφο κατευθείαν στην πυρά. Αλλά ο Ντεκάρτ δεν ήταν αφελής. Γνώριζε πολύ καλά την (αστικο)επαναστατική σημασία των λεγομένων του και χρησιμοποίησε πολιτικούς ελιγμούς για να διασφαλίσει την ατιμωρησία του. Ο *Λόγος περί της Μεθόδου* τελειώνει ως εξής:

Κι αν γράφω Γαλλικά, που είναι η γλώσσα του τόπου μου, κι όχι λατινικά που είναι η γλώσσα των δασκάλων μου, το κάνω επειδή ελπίζω πως, όσοι χρησιμοποιούν αποκλειστικά το φυσικό λόγο τους εντελώς άδολο, θα κρίνουν τις γνώμες μου καλύτερα από εκείνους που πιστεύουν στα αρχαία βιβλία.

Έτσι παράξενα, ***έτσι πολιτικά*** τελειώνει ένα από τα σημαντικότερα έργα της νεότερης φιλοσοφίας: Με μια επίκληση της «κοινής γλώσσας», δηλαδή της γλώσσας των αστών σαν και τον ίδιο. Όλων εκείνων των ανήσυχων πνευμάτων που μπορεί να μην είχαν απολαύσει τις χαρές της κλασσικής μόρφωσης, της μόρφωσης του παλιού κόσμου, αλλά ο νέος κόσμος τους ανήκε. Σ' αυτούς απευθυνόταν. Αυτοί θα τον καταλάβαιναν. Αυτοί θα τον στήριζαν απέναντι στις επιθέσεις του φεουδαρχικού συστήματος εξουσίας που ήδη ψυχορραγούσε.

Κι έτσι έγινε. Για να έχει το κεφάλι του ήσυχο, ο Ντεκάρτ κατέφυγε στην κοσμική και ανεκτική Ολλανδία, όπου ήδη ο νόμος ήταν ο νόμος του κεφαλαίου και η καθολική εκκλησία είχε τη μικρότερη δύναμη στην Ευρώπη. Έχοντας κατ' αυτό τον τρόπο αποφύγει την τύχη του Γαλιλαίου, και σαν γνήσιος Ολλανδός στην ψυχή, πέρασε τον καιρό του συζώντας με την καμαριέρα του δίχως να παντρευτεί, και αλληλοϋβριζόμενος με καθηγητές πανεπιστημίου που δεν μπορούσαν να τον χωνέψουν με τίποτα.

Στα γεράματα ωστόσο, η αλάνθαστη πολιτική του Ντεκάρτ υπέπεσε σε ένα τρομερό σφάλμα. Ο φιλόσοφος αποφάσισε να ενταχθεί στην αυλή της βασίλισσας Χριστίνας της Σουηδίας. Το συγκεκριμένο κακομαθημένο εικοσιτριάχρονο φεουδαρχικό απολειφάδι γνώριζε πολύ καλά την απόλυτη εξουσία που του παρείχε ο παλιός κόσμος. Και είχε την απαίτηση να διδάσκεται φιλοσοφία από το μεγαλύτερο δυτικό φιλόσοφο, τρεις φορές την εβδομάδα στις πέντε η ώρα το πρωί ώρα Σουηδίας. Ο Ντεκάρτ, συνηθισμένος καθώς ήταν να μη σηκώνεται πριν το μεσημέρι και να μην πηγαίνει στις δουλειές του με παγοπέδιλα, έπαθε πνευμονία και έπεσε σε κώμα. Στις 11 Φεβρουαρίου του 1650 ανασηκώθηκε για λίγο και ρώτησε τί ώρα είναι. Όταν του απάντησαν πως ήταν τέσσερεις το πρωί, έκανε να ανασηκωθεί τρομαγμένος: «Πρέπει να φύγω, η βασίλισσα περιμένει». Αυτές ήταν και οι τελευταίες του κουβέντες. Έτσι, η φεουδαρχία πήρε μια μικρή συμβολική εκδίκηση. Αλλά οι μέρες της ήταν μετρημένες.

Επειδή ο κόσμος είναι κακός, η αγαπημένη σας υπερτεχνολογική στήλη διαισθάνθηκε την πιθανότητα τύποι που έχουν τη μύγα και μυγιάζονται, να ετοιμάζουν **αήθη επίθεση** εναντίον της! Αμέσως ετοίμασε λίβελο προκαταβολικό κι υπέροχο και βουτηγμένο στο φαρμάκι...
Αλλά θα μείνουμε με τη γλύκα! Μετά από τόσο κόπο κι έμπνευση, **η συντακτική ομάδα του Αυτό/ μας απαγορεύει να δημοσιεύσουμε το βορβορώδες μας κείμενο** γιατί «σιγά μην ασχολούμαστε με μαλακίες!» Κατόπιν τούτου, έχουμε να πούμε ότι, εεε... δείχνουμε ανωτερότητα και δεν απαντάμε στις προκλήσεις! Το βραβείο φερπλέι να μας το στείλετε στο autozine@gmail.com, να χαρεί κι η συντακτική ομάδα.

Υ.Γ: Τελικά η αήθης επίθεση κυκλοφόρησε λίγο πριν κλείσει ύλη το περιοδικό. Και κοίτα να δεις! Είναι πιο βαρετή κι από βιογραφία του Ντεκάρτ, πιο βαρετή κι απ' το χορό του Ησαΐα! Πάρτε το απόφαση αγαπητοί αναγνώστες! Οι καιροί που οι μάχες Μαρξ Προυντόν συγκλόνιζαν την ευρωπαϊκή επαναστατική διανόηση, έχουν παρέλθει ανεπιστρεπτί...

Music Factory #3

Η ληξιαρχική πράξη γέννησης της μουσικής βιομηχανίας ταυτίζεται με μία κομβική αλλαγή στην ιστορία της μουσικής ως έκφραση και δημιουργία: η μουσική εισήλθε στον χώρο των τεχνικά αναπαραγώγιμων μορφών τέχνης. Επί αιώνες βρισκόταν «καθηλωμένη» στο «ζωντανό» παίξιμο, μέρος κάποιου είδους τελετής, μίας συνεύρεσης, μίας προσδιορισμένης «αυθεντικής» στιγμής όπου ήχοι από μουσικά όργανα και ανθρώπινες φωνητικές χορδές συνδυάζονται. Πάντα όμως (σχετικά) περιορισμένη χωρικά και χρονικά. Η τεχνολογική εξέλιξη που συνέθλιψε με τις κατά κύματα επελάσεις της, μια σειρά από σχέσεις και κανονικότητες, ήταν η κίνηση που μετασχημάτισε και την μουσική δημιουργία με την τεχνική αναπαραγωγή του ήχου. Είχαν ήδη προηγηθεί η αναπαραγωγή της γραφής με την τυπογραφία, της απεικόνισης με την φωτογραφία, ενώ την ίδια περίοδο θα αναπτυσσόταν και η τεχνική που θα άφηνε έκδηλα τα σημάδια του το 20ο αιώνα: ο κινηματογράφος και γενικότερα η κινούμενη εικόνα.

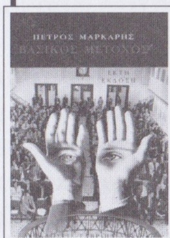
Ο φωνογραφικός κύλινδρος και οι στρογγυλές πλάκες γραμμοφώνου στην συνέχεια, εγγυούνταν εφεξής την μαζική διάδοση της μουσικής: αυτός ο κακός «γρατζουνισμένος» ήχος των αρχών του αιώνα, «η μηχανή που μιλάει» ήταν ένα από τα καινοφανή εξαρτήματα που θα χαρακτήριζαν μετέπειτα τις κοινωνίες τις αφθονίας του 20ου αιώνα. Αλλά και κάτι περισσότερο: μιλώντας από την σκοπιά της κοινωνικής της λειτουργίας «αποιεροποίησε», την μουσική ως ένα κομμάτι μιας συγκεκριμένης τελετουργίας αλλά και μιας συγκεκριμένης χωρικά και χρονικά αυθεντικής εκτέλεσης. Η ζωντανή σχέση και διαδικασία της μουσικής ως γιορτή – αν λάβουμε υπόψη μόνο τον απολαυσιακό της χαρακτήρα - μπορούσε τώρα να μετατραπεί σε εξατομικευμένη ακρόαση. Χάνοντας την «αυθεντικότητα» των στιγμών της «ζωντανής» εκτέλεσης και της συνολικής εμπειρίας και συμμετοχής που αυτή συνεπάγεται. Από την άλλη είναι αναμφισβήτητο ότι οι δίσκοι μουσικής οδήγησαν σε μία άνευ προηγουμένου διάδοση της. Ποτέ ξανά ένας άνθρωπος δεν ήταν σε θέση να ακούσει τόσα πολλά και τόσο διαφορετικά έργα. Τόσο διευρυμένα χωρικά όσο και χρονικά.

Παρόλα αυτά με τυπικούς καπιταλιστικούς όρους δεν ήταν τίποτα το μυστήριο για τα αφεντικά: υπαγωγή στην εμπορευματική διαδικασία και παραγωγικότερη εκμετάλλευση της μουσικής δημιουργίας. Η αναπαραγωγιμότητα της μουσικής δημιούργησε τις συνθήκες που οι δημιουργοί χάνουν τον έλεγχο πάνω στην δημιουργία τους που μετατρέπεται σε μαζικό εμπόρευμα: ένα μουσικό κομμάτι μπορεί να πουλήσει, όσο και ένα απορρυπαντικό.

Στην πραγματικότητα όταν πρωτοεμφανίστηκαν οι πρώτοι φωνογραφικοί κύλινδροι αντιμετωπίζονταν ως παιχνίδι: το 1906 κυκλοφορούσε μία ηχογράφηση που προωθούσε την νέα ανακάλυψη επαναλαμβάνοντας: «είμαι ο φωνογράφος του Έντισον», ενώ η μουσική βιομηχανία ήταν ακόμα... η εμπορία παρτιτούρας των «κλασσικών»-γελωτοποιών-του-βασιλιά και οι ζωντανές εμφανίσεις. Αυτό που πραγματικά ήταν ο καταλύτης στην επέκταση της μουσικής βιομηχανίας, ήταν το ραδιόφωνο. Η εξάπλωση του στον δυτικό κόσμο ήταν ραγδαία και η μεσολαβητική του ισχύ αναμφισβήτητη: οι μουσικές εκπομπές από το 1920 έδωσαν μία μεγάλη ώθηση στην αγορά των δίσκων.

Σε κάθε περίπτωση ο κοινωνικός χαρακτήρας της μουσικής μετασχηματίζεται: επαναοργανώνεται η μουσική παραγωγή (και) μέσα από την μαζική «εμπορική επιτυχία», τροποποιείται η γραμματική και το συντακτικό της μουσικής σαν ακρόαση και σαν συλλογική εμπειρία, διαφοροποιείται όλο και περισσότερο ο κοινωνικός της ρόλος. Η ανεπανάληπτη στιγμή της μουσικής

Η λογοτεχνία της ψωροκώσταινας

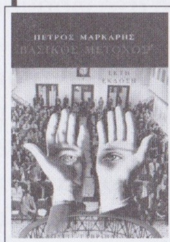

Το τελευταίο αστυνομικό μυθιστόρημα του Πέτρου Μάρκαρη, με τίτλο «Βασικός Μέτοχος», έφτασε στις πρώτες θέσεις των πωλήσεων στην Ελλάδα. Ο Πέτρος Μάρκαρης έχει μεταφραστεί στα Γερμανικά, τα Ιταλικά τα Ισπανικά και τα Γαλλικά, γνωρίζοντας κάθε φορά «μεγάλη επιτυχία» με μόνη εξαίρεση τη Γαλλία, «όπου μάλλον έφταιγε η μετάφραση των έργων του». Ο Πέτρος Μάρκαρης πρόσφατα φιλοξενήθηκε στη Le Monde με συνέντευξη. Εισάγοντας τη συνέντευξη, η -προφανώς πληρωμένη από τον εκδοτικό οίκο Seuil- συντάκτρια έγραψε τα εξής:

είναι ανίκανοι να καταλάβουν πλοία και να απειλούν το Ελληνικό κράτος με απήματα, κι αυτό γιατί βρίσκονται σταθερά στη δούλεψη του συγκεκριμένου κράτους από ίδρυσεώς του. Γι αυτό άλλωστε και οι Έλληνες φασίστες εθελοντές στη Βοσνία δεν διώκονται από κανένα «δικαστήριο της Χάγης». Γι' αυτό και οι μόνοι φασίστες που αφιονίζονται μόλις βλέπουν κόρη μπάτσου είναι οι φασίστες του Χαρίτου:

> [Οι φασίστες τρομοκράτες] από τη στιγμή που έμαθαν πως ήμουν κόρη αστυνομικού, με κλείδωσαν σε μια καμπίνα

κριμένης χωρικά και χρονικά αυθεντικής εκτέλεσης. Η ζωντανή σχέση και διαδικασία της μουσικής ως γιορτή – αν λάβουμε υπόψη μόνο τον απολαυσιακό της χαρακτήρα - μπορούσε τώρα να μετατραπεί σε εξατομικευμένη ακρόαση. Χάνοντας την «αυθεντικότητα» των στιγμών της «ζωντανής» μετασχηματίζεται: επαναοργανώνεται η μουσική παραγωγή (και) μέσα από την μαζική «εμπορική επιτυχία», τροποποιείται η γραμματική και το συντακτικό της μουσικής σαν ακρόαση και σαν συλλογική εμπειρία, διαφοροποιείται όλο και περισσότερο ο κοινωνικός της ρόλος. Η ανεπανάληπτη στιγμή της μουσικής

Η λογοτεχνία της ψωροκώσταινας

Το τελευταίο αστυνομικό μυθιστόρημα του Πέτρου Μάρκαρη, με τίτλο «Βασικός Μέτοχος», έφτασε στις πρώτες θέσεις των πωλήσεων στην Ελλάδα. Ο Πέτρος Μάρκαρης έχει μεταφραστεί στα Γερμανικά, τα Ιταλικά τα Ισπανικά και τα Γαλλικά, γνωρίζοντας κάθε φορά «μεγάλη επιτυχία» με μόνη εξαίρεση τη Γαλλία, «όπου μάλλον έφταιγε η μετάφραση των έργων του». Ο Πέτρος Μάρκαρης πρόσφατα φιλοξενήθηκε στη Le Monde με συνέντευξη. Εισάγοντας τη συνέντευξη, η -προφανώς πληρωμένη από τον εκδοτικό οίκο Seuil- συντάκτρια έγραψε τα εξής:

> Ο Πέτρος Μάρκαρης αγαπά την πόλη του. Γνωρίζει εκεί κάθε γειτονιά, κάθε χρώμα, κάθε σκάνδαλο. Και από αυτήν αντλεί το υλικό των βιβλίων του, μυθιστορημάτων αστυνομικών σε φόντο πολιτικομαφιόζικων υποθέσεων, τις οποίες ο αστυνόμος Χαρίτος λύνει επιδέξια...

Αριστερά ο Πέτρος Μάρκαρης, δεξιά ο Paco Ignatio Taibo II στη διεθνή έκθεση βιβλίου της Θεσσαλονίκης. Χαιρέτισε η Μαριέττα Γιαννάκου Κουτσίκου.

«Πολιτικομαφιόζικες» υποθέσεις; Να μία: Στον «Βασικό Μέτοχο», φασίστες Έλληνες πρώην εθελοντές στη Βοσνία καταλαμβάνουν πλοίο της γραμμής εντός του οποίου βρίσκεται η κόρη του αστυνόμου Χαρίτου. Οι φασίστες Έλληνες εθελοντές απαιτούν αναγνώριση των κόπων τους, παύση των «διώξεών τους από το δικαστήριο της Χάγης» και απαγόρευση της πρόσληψης αλλοδαπών στα σώματα ασφαλείας. Αν δεν ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους, απειλούν πως θα αρχίσουν να σκοτώνουν επιβάτες στα τυφλά.

Παράλληλα, ένας άλλος φασίστας, φίλος των προηγούμενων, υπό την καθοδήγηση παλαιού χίτη, μετατρέπεται σε serial killer. Σκοτώνει αδιακρίτως ανθρώπους από τον χώρο των μμε με αίτημα την καθολική απαγόρευση των διαφημίσεων. Οι διαφημίσεις είναι άλλωστε ο «βασικός μέτοχος» του τίτλου. Η απαγόρευση των διαφημίσεων, η εξάλειψη του «βασικού μετόχου», μπορεί να οδηγήσει σε μηδενική κατανάλωση, συνεπώς σε **καθολική κατάρρευση του συστήματος**, η οποία αποτρέπεται από την έγκαιρη παρέμβαση του Χαρίτου.

Ίσως με μια πρώτη ματιά όλ' αυτά να φαίνονται κάπως αριστερά. Ταυτόχρονα όμως, είναι και εντελώς αλλοπρόσαλλα! Όπως λοιπόν γνωρίζει όλος ο κόσμος ή περίπου, οι φασίστες *είναι ανίκανοι να καταλάβουν πλοία και να απειλούν το Ελληνικό κράτος με απήματα*, κι αυτό γιατί βρίσκονται σταθερά στη δούλεψη του συγκεκριμένου κράτους από ίδρυσεώς του. Γι αυτό άλλωστε και οι Έλληνες φασίστες εθελοντές στη Βοσνία δεν διώκονται από κανένα «δικαστήριο της Χάγης». Γι' αυτό και οι μόνοι φασίστες που αφιονίζονται μόλις βλέπουν κόρη μπάτσου είναι οι φασίστες του Χαρίτου:

> [Οι φασίστες τρομοκράτες] από τη στιγμή που έμαθαν πως ήμουν κόρη αστυνομικού, με κλείδωσαν σε μια καμπίνα και δε με άφησαν να ξεμυτίσω. Μπατσίνα με ανέβαζαν, μπατσίνα με κατέβαζαν. Προσπάθησα να τους εξηγήσω ότι δεν είμαι μπατσίνα, αλλά κόρη αστυνομικού. Μου απάντησαν ότι χεστήκανε κι ότι τα ίδια σκατά είμαστε όλοι.

Το best seller του Μάρκαρη δεν μπορεί να κατηγορηθεί για απουσία ρεαλισμού. Μια τέτοια κατηγορία θα ήταν πολύ ελαφριά, άσε που δεν θα ήταν απαραίτητα κατηγορία. Αλλά το βιβλίο του Μάρκαρη πάσχει από ***επίμονη και εσκεμμένη παραποίηση των ίδιων του των παραδοχών:*** Παριστάνει ότι μιλάει για τις βαθύτερες δυνάμεις που κινούν τον ελληνικό κόσμο, ενώ στην ουσία μιλάει για κάποιον άλλο κόσμο, έναν κόσμο όπου οι φασίστες είναι ανεξάρτητοι εξτρεμιστές, όπου σκοτώνεις διαφημιστές και το σύστημα της ταξικής εκμετάλλευσης καταρρέει!

Το επίτευγμα εξηγείται εύκολα: Τελικά το *βιβλίο του Μάρκαρη* ***είναι*** *αριστερό·* με τον ειδικό ελληνικό τρόπο. Μέσα του βρίσκουμε τις εκπληκτικές ικανότητες της ελληνικής αριστεράς και άκρας αριστεράς σε πλήρη ανάπτυξη: Οι «καταγγελίες του συστήματος» μετατρέπονται σε συνηγορίες εν ριπή οφθαλμού. Οι αποκαλυπτικές ματιές «στην ουσία των (καπιταλιστικών) πραγμάτων» αμέσως μετατρέπονται σε βιώσιμες προτάσεις. **Η ψωροκώσταινα** -ενσαρκωμένη από τη γυναίκα του Χαρίτου- καταφέρνει να μυρίζει σπιτικά ντολμαδάκια και ταυτόχρονα να αποτελεί την πιο αγνή συνηγορία του ελληνικού ιμπεριαλισμού, σωβινισμού και ρατσισμού. Τέλος, για τους πιο απαιτητικούς, η ζεστή αγκαλιά της ***εθνικής συμφιλίωσης*** χάσκει ορθάνοιχτη: Ο πληροφοριοδότης που βοηθά τον αστυνόμο Χαρίτο

εκτέλεσης χάνει την αίγλη της, μετατρεπόμενη σε χιλιάδες αντίτυπα, χάνει την μοναδικότητα της. Αυτή όμως η πραγματικότητα ήταν που οδήγησε και σε μία μαζική εξοικείωση μαζί της. Αυτή η εξοικείωση αποτελεί και αιτία μιας παράλληλης διαδικασίας που επέφερε η μαζική αναπαραγωγής της μουσικής: τον κλονισμό της παράδοσης. Η μουσική που μπορούσε πια να συναντήσει τον καθένα σε οποιαδήποτε κατάστασή του μετατρεπόταν σε κάτι το επίκαιρο και ελκτικό. Ενώ η μαζική διάδοση των δίσκων οδήγησε σε μίξεις των μουσικών μορφών περισσότερο από ποτέ. Η μουσική δημιουργία χάνει την στενή της σχέση με την παράδοση και εγκαθίσταται περισσότερο ίσως από ποτέ στην τρέχουσα ιστορία.

Να μετατρέψεις αυτό που είναι σε ρευστή/δυνητική κατάσταση σε στερεά αντικείμενα: να ποια είναι η απλή συνταγή της συσσώρευσης για τα αφεντικά. Αυτή όμως η συσσώρευση θα διαγράψει νέες τροχιές στην μεταπολεμική κοινωνία της αφθονίας. Μιλάμε για αυτό που πολλοί ονομάζουν «μαζική κουλτούρα»...

να συλλάβει τους φασίστες, συνεπώς να σώσει το σύστημα, είναι παλιός αριστερός που ο αστυνόμος και οι φίλοι του βασάνιζαν επί χούντας (ο αστυνόμος ήταν καλός και τον είχαν για να φυλάει την πόρτα).

Κι έτσι ο Μάρκαρης ξαναπροσγειώνεται στην πραγματικότητα με πάταγο: ***Η ένωση και συνεργασία των πάλαι ποτέ αριστερών και δεξιών άκρων της ελληνικής κοινωνίας, εξασφαλίζει τη σταθερότητα του ελληνικού συστήματος από τις εξτρεμιστικές απειλές της «νέας εποχής».*** Αν λοιπόν το «μαύρο μυθιστόρημα αποκαλύπτει ένα κόσμο ανισόρροπο,

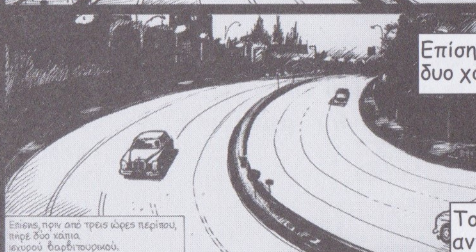
MANCHETTE TARDI

Το μελαγχολικό κομμάτι της δυτικής ακτής [σελ 1-3]

Jean Patrick Manchette , «Το μελαγχολικό κομμάτι της δυτικής ακτής», 1976.
Ο Ζωρζ ΖΕΡΦΩ, μηχανικός, παιδί του '68 και κάτοχος μερσεντές, ακούει τζαζ σε χαμηλούς τόνους και περιστρέφεται μαστουρωμένος γύρω από το Παρίσι με 145 χιλιόμετρα την ώρα. Η σκηνή δεν εγκαλεί μόνο τον καταδικασμένο έρωτα της πεταλούδας με τη λάμπα· περιγράφει με σπαρτιάτικη οικονομία την ασταθή ισορροπία του ώριμου καπιταλισμού.
Η κατάρρευση βρίσκεται στην επόμενη στροφή. Και συμβαίνει.
Οι εικόνες είναι του Jacques Tardi.

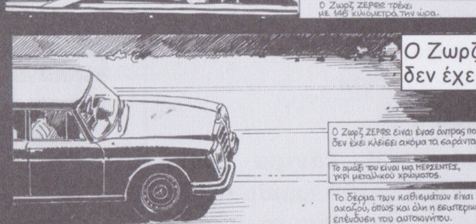
Page 1

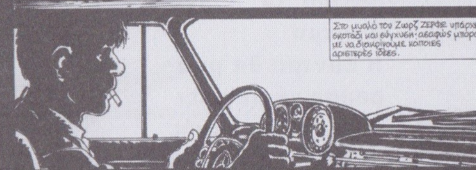

Page 2

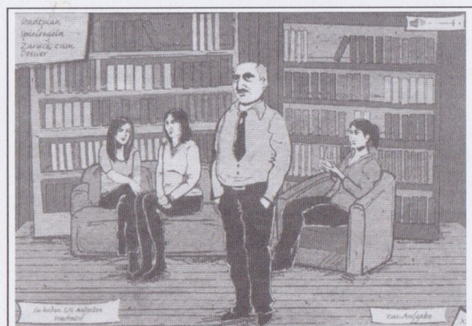

"HIS MASTER'S VOICE."

να συλλάβει τους φασίστες, συνεπώς να σώσει το σύστημα, είναι παλιός αριστερός που ο αστυνόμος και οι φίλοι του βασάνιζαν επί χούντας (ο αστυνόμος ήταν καλός και τον είχαν για να φυλάει την πόρτα).

Κι έτσι ο Μάρκαρης ξαναπροσγειώνεται στην πραγματικότητα με πάταγο: ***Η ένωση και συνεργασία των πάλαι ποτέ αριστερών και δεξιών άκρων της ελληνικής κοινωνίας, εξασφαλίζει τη σταθερότητα του ελληνικού συστήματος από τις εξτρεμιστικές απειλές της «νέας εποχής».*** Αν λοιπόν το «μαύρο μυθιστόρημα αποκαλύπτει ένα κόσμο ανισόρροπο, συνεπώς ασταθή, προορισμένο να συντριβεί και να ξεπεραστεί», αν το «μαύρο μυθιστόρημα είναι η λογοτεχνία της κρίσης»[1], το αστυνομικό του Μάρκαρη είναι η λογοτεχνία *της κατά φαντασίαν σταθερότητας*. Είναι το «μαύρο μυθιστόρημα» μιας κοινωνίας *που επαίρεται σε άπταιστο αριστερό ιδίωμα πως έχει ξεπεράσει τις όποιες αστάθειες*. Γι' αυτό ο Μάρκαρης πουλάει όσο μπορεί να πουλάει ένα βιβλίο σήμερα. Γιατί πρόκειται ακριβώς για το μυθιστόρημα που αντιστοιχεί σε έναν κοινωνικό σχηματισμό που, ενώ είναι ταξικός, ενώ είναι ρατσιστικός, ενώ είναι ιμπεριαλιστικός, φωνάζει με όλες του τις δυνάμεις το αντίθετο. Για να πείσει τον εαυτό του. Και τα καταφέρνει καλά.

[1] *Jean Patrick Manchette, Chroniques 7/1979*

Screenshot από το (γερμανικό) online video game με ήρωα τον αστυνόμο Χαρίτο. Διακρίνεται η Ελληνική οικογένεια

Ο Ζωρζ ΖΕΡΦΩ τρέχει με 145 χιλιόμετρα την ώρα.

Page 2

Ο Ζωρζ ΖΕΡΦΩ είναι ένας άντρας που δεν έχει κλείσει ακόμα τα σαράντα.

Το αμάξι του είναι μια ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ, γκρι μεταλλικού χρώματος.

Το δέρμα των καθισμάτων είναι ακαζού, όπως και όλη η εσωτερική επένδυση του αυτοκινήτου.

Στο μυαλό του Ζωρζ ΖΕΡΦΩ υπάρχει σκοτάδι και σύγχυση· ασαφώς διακρίνονται κάποιες αριστερές ιδέες.

Μέσα από δύο ηχεία -ένα κάτω από το ταμπλώ, ένα στο πίσω μέρος- ακούγεται σε χαμηλή ένταση η μουσική που παίζει στο κασετόφωνο, τζαζ στο στυλ West Coast. Τζέρυ ΜΑΛΙΓΚΑΝ, Τζίμυ ΤΖΙΟΥΦΡΕ, Μπάντ ΣΑΝΚ, Τσίκο ΧΑΜΙΛΤΟΝ.

Ξέρω, για παράδειγμα, ότι κάποια στιγμή αυτό που ακούγεται είναι το Truckin' του Ραμπ ΜΠΛΟΥΜ και του Τεντ ΚΕΛΕΡ, από το κουιντέτο του Μπομ ΜΠΡΟΥΚΜΑΓΙΕΡ.

Page 3

Ο Ζωρζ ΖΕΡΦΩ είναι εμπορικό στέλεχος επιχείρησης.

Δουλειά του είναι να πουλάει σε ιδιώτες και σε φορείς, σε διάφορα μέρη της Γαλλίας και της Ευρώπης, τον ακριβό ηλεκτρικό εξοπλισμό που κατασκευάζει η εταιρεία του -μια θυγατρική της Ι.Τ.Τ.- και του οποίου γνωρίζει τη λειτουργία, μια που είναι μηχανικός.

Την αιτία για την οποία ο Ζωρζ ξεχύνεται έτσι στον περιφερειακό, με μειωμένα ανακλαστικά και ακούγοντας αυτή τη μουσική, θα πρέπει να την αναζητήσουμε κατά κύριο λόγο στην θέση του Ζωρζ στο πλέγμα των παραγωγικών σχέσεων.

Το γεγονός ότι ο Ζωρζ σκότωσε τουλάχιστον δύο ανθρώπους στη διάρκεια του έτους δεν έχει να κάνει.

Αυτό που συμβαίνει τώρα συνέβαινε καμιά φορά και στο παρελθόν.

Concrete cowboys

Urban fairies

Σάντρα

είναι αυτή η ψηλή λεπτή
σέξι κοπέλα
με τα σκουλαρίκια
και το μακρύ
φόρεμα

Την βλέπεις πάντα απογειω-
μένη
σε κείνα τα τακούνια
στο κέφι
στα χάπια
στο αλκοόλ

Η Σάντρα γέρνει
στην καρέκλα της
γέρνει πάνω
στο ουίσκι

Περιμένω να δω το κεφάλι
της
να κουτουλάει
το πόμολο της ντουλάπας
έτσι όπως προσπαθεί
να ανάψει
άλλο ένα τσιγάρο
με ένα άλλο σχεδόν σβη-
σμένο

στα 32 της αρέσουν
μικρά όμορφα
αψεγάδιαστα αγοράκια
με πρόσωπα φτιαγμένα
από πορσελάνη

έτσι μου είχε πει δηλαδή
η ίδια
είχε φέρει τα τρόπαιά της
από το σπίτι μου να τα δω:
σιωπηλά ξανθά μηδενικά
άγουρης
σάρκας
που
α) κάθονται
β) στέκονται
γ) μιλάνε
όποτε τους το λέει εκείνη

καμιά φορά φέρνει έναν
καμιά φορά δύο
καμιά φορά τρεις
μου φέρνει για
να δω

Η Σάντρα είναι
πολύ ωραία με
εκείνο το μακρύ
φόρεμα
Η Σάντρα θα μπο-
ρούσε να ραγίσει
την καρδιά ενός
άντρα

Ελπίζω να βρει
έναν.

Γκρίζα Σύννεφα

δίαζαν την πορεία της χρονιάς με αυτόν τον χοντρομπαλά για παιχνίδι. Ήταν θέμα χρόνου να γίνει στόχος τους. Εκείνος και τα παράξενα ρούχα του, εκείνος και τα ροδοκόκκινα μάγουλά του, εκείνος και τα δεκαπέντε του παραπανίσια κιλά που τον βύθιζαν στην κατάταξη των αξιοσέβαστων του σχολείου κατευθείαν στον πάτο. Δεν τον πείραζε όμως και ιδιαίτερα. Όλα αυτά τα είχε συνηθίσει, όσο τουλάχιστον μπορούσε να τα συνηθίσει ένα παιδί δεκατριών χρόνων. Η κάθε μέρα και ένας μικρός καθημερινός τρόμος. Η κάθε επαφή και ένας υποψήφιος εξευτελισμός. Το σχολείο είναι μια ζούγκλα και οι μαθητές του τα θηρία, έτοιμα να κατασπαράξουν, να ξεσκίσουν σάρκες, να γευτούν φρέσκο αίμα. Δεν συγχωρούν την παραμικρή αδυναμία, δεν περιφρονούν το παραμικρό ελάττωμα. Ό,τι είναι διαφορετικό, ό,τι δεν πατάει στα πόδια του με δύναμη ορμάνε και το καταβροχθίζουν. Αυτός είναι ο νόμος υπ'αριθμόν ένα που έμαθε από την πρώτη στιγμή που πάτησε το πόδι του σε εκείνον τον εφιάλτη με τα βιβλία παραμάσχαλα. Και στο προηγούμενο σχολείο του έτσι ήταν τα πράγματα. Γιατί να αλλάξουν τώρα;

Ένας δυνατός αέρας φύσηξε ξαφνικά και ο ιδρώτας άρχισε να παγώνει τον σβέρκο του. Επιτέλους. Και είχε αρχίσει να πιστεύει ότι αυτή τη φορά θα υπήρχε και κάτι διαφορετικό. Ξαναδοκίμασε να σηκωθεί και αυτή τη φορά τα κατάφερε. Όταν, όχι πολλά χρόνια μετά, γινόταν για πρώτη φορά λιώμα στις μπύρες, θα ανακάλυπτε με έκπληξη ότι αυτή η ζαλούρα και η απουσία προσανατολισμού -να μην ξέρεις ποιό είναι το πάνω και ποιό το κάτω, ρε παιδί μου...- που νιώθεις μετά από τρεις ώρες μπυροποσίας είναι ίδια με αυτό που προκαλεί μια καλοζυγισμένη γροθιά στο στόμα. Αυτό όμως δεν το ήξερε ακόμα, και δεν έκατσε να θαυμάσει κανέναν τόσο αξιοσημείωτο συλλογισμό. Αρκέστηκε στο να σκουπίσει το στόμα του από το αίμα με το μανίκι του πουκαμίσου του και να κοιτάξει γύρω. Ο αντίπαλός του είχε πάει στην άλλη μεριά του κύκλου που είχαν σχηματίσει οι συμμαθητές τους και κοίταζε τους φίλους του με καμάρι. Φαινόταν τόσο σίγουρος για τον εαυτό του, τόσο άνετος. Ήταν πραγματικά υπέροχος. Τα μάτια του άστραφταν από ευχαρίστηση, το χαμόγελο έλαμπε στο πρόσωπό του. Τα κορίτσια τον κοιτούσαν γοητευμένα, τα αγόρια με σεβασμό. Ο κόσμος του, το σχολείο, του ανήκε. Ο Βασίλης είχε μπλέξει προφανώς με εκείνον που αργότερα θα εξελισσόταν στον νταή νούμερο ένα του σχολείου.

-Τι με κοιτάς ρε κωλόχοντρε; Πάλι με κοιτάς; Δε σου είπα να μην με ξανακοιτάξεις; Δεν σου είπα να ΜΗ ΜΕ ΞΑΝΑΚΟΙΤΑΞΕΙΣ;

Πήρε φόρα, βρέθηκε δίπλα του και τον χτύπησε με δύναμη στους ώμους. Ο Βασίλης παραπάτησε, αλλά κατάφερε αυτή τη φορά να μην πέσει. Τα χοντρά του πόδια στάθηκαν όρθια τρία μέτρα πιο πέρα και έμεινε να τον κοιτάζει με το πιο ηλίθιο βλέμμα που θα μπορούσε να ξεθάψει από την γκαρνταρόμπα του. Τα σχόλια γύρω του δίνανε κι έπαιρναν. Για κάποιο λόγο η σκέψη του πέταξε στους γονείς του- σε αυτούς τους ανθρώπους που επέμεναν με μανία να φουντώνουν την φωτιά που τον ταπείνωνε κάθε πρωΐ σε κείνο το φριχτό μέρος. Σαν Ινδιάνοι που είχαν πιάσει το χλωμό πρόσωπο που καιρό τώρα κυνηγούσαν χορεύανε γύρω του τα πρωϊνά γελώντας. Η φωτιά κόρωνε από κάτω του πορτοκαλιά και κόκκινη και κείνοι της πετούσαν μάλλινα γιλέκα, ομελέτες μέσα σε διάφανα ταπεράκια, μπλε τετράδια και καστόρινα παπούτσια. *Για το καλό σου, μικρέ μου. Μετά θα το καταλάβεις. Για το καλό σου...* Η φωτιά φούντωνε, του έλιωνε τις σάρκες, τρύπωνε στο σώμα του και χόρευε με τ'άντερά του μέχρι που γινόταν ένα με κείνον και κείνος

στην καρέκλα της
γέρνει πάνω
στο ουίσκι

Περιμένω να δω το κεφάλι
της
να κουτουλάει
το πόμολο της ντουλάπας
έτσι όπως προσπαθεί
να ανάψει
άλλο ένα τσιγάρο
με ένα άλλο σχεδόν σβη-
σμένο

στα 32 της αρέσουν
μικρά όμορφα
αψεγάδιαστα αγοράκια
με πρόσωπα φτιαγμένα

καμιά φορά φέρνει έναν
καμιά φορά δύο
καμιά φορά τρεις
μου φέρνει για
να δω

Η Σάντρα είναι
πολύ ωραία με
εκείνο το μακρύ
φόρεμα
Η Σάντρα θα μπο-
ρούσε να ραγίσει
την καρδιά ενός
άντρα

Ελπίζω να βρει
έναν.

Γκρίζα Σύννεφα

Δεν ένιωσε πόνο. Μόνο ένα μούδιασμα έσκασε σαν κύμα πάνω στα χείλη του μία γεύση από σάπιο φρούτο, βαριά και δυσάρεστα γλυκιά, γέμισε το στόμα του και το ασπράδι των ματιών του γέμισε λαμπερούς ήλιους. Έκανε ένα βήμα πίσω, κοίταξε γύρω σα να προσπαθούσε να θυμηθεί κάτι και σωριάστηκε στο τσιμέντο ακριβώς πάνω στην γραμμή που βαράνε τις ελεύθερες βολές. Ο ουρανός φιλοξενούσε μόνο ένα μικρό σύννεφο που είχε απλωθεί φαρδιά-πλατιά ακριβώς μπροστά στον ήλιο. Τουλάχιστον δεν είχε αρχίσει να ιδρώνει. Όχι ακόμα τουλάχιστον. Γιατί το πλήθος από σιδεράκια και αλογοουρές γύρω του είχε αρχίσει ήδη να γελάει.

-Τον είδες πώς έσκασε κάτω;

-Ρε τον χοντρό…σαν το καρπούζι!

Η επόμενη φράση τυλίχτηκε σε μια κουρτίνα από χάχανα. Πόσες φορές τα είχε ξανακούσει στη ζωή του; Είχε σταματήσει να μετράει πολύ καιρό τώρα. Οι φωνές, οι προσβολές, τα γέλια, σύννεφα φορτωμένα ειρωνία τον ακολουθούσαν από την αρχή της σύντομης ζωής του. Από τότε που μπορούσε να θυμηθεί τον εαυτό του, για να λέμε την αλήθεια. Ακόμα δεν μπορούσε να δει γύρω του. Τα φώτα που χόρευαν μπροστά του είχαν πάρει την θέση του προαυλίου, των συμμαθητών του, της μπασκέτας που κρεμόταν από το σύννεφο. Μόνο το γέλιο τον κρατούσε σε μια επαφή με την πραγματικότητα, το γέλιο και αυτή η παράξενη γεύση που πλημμύριζε το στόμα του. Έκανε να σηκωθεί σχεδόν μηχανικά. Το χέρι του ακούμπησε το ζεστό από τον ήλιο τσιμέντο, ανασηκώθηκε με κόπο μόνο και μόνο για να τον πετάξει κάτι βίαια πίσω στη θέση του. Κι άλλα γέλια.

-Θα σε ξεσκίσω, χοντρέ γαμημένε… θα σε λιώσω!

Ο πιτσιρικάς που είχε αποφασίσει να εξασκηθεί στο μποξ πάνω στη μούρη του είχε δείξει τις διαθέσεις του από την πρώτη μέρα που ο Βασίλης πάτησε το πόδι του σε κείνο το σχολείο. Οι τέσσερίς τους καθόταν λίγο πιο πέρα, και κείνος τον έδειχνε στους φίλους του, μουρμουρίζανε και γελούσαν. Η εικόνα τους φώναζε από μακριά- ζελέ στα μαλλιά, φαρδιά ρούχα, ασημένιες αλυσίδες στο λαιμό, σκουλαρίκια. Φώναζε *είμαστε τα αλάνια του σχολείου.* Τον κοιτούσαν και σχεδίαζαν. Σχε-

του είχε πάει στην άλλη μεριά του κύκλου που είχαν σχηματίσει οι συμμαθητές τους και κοίταζε τους φίλους του με καμάρι. Φαινόταν τόσο σίγουρος για τον εαυτό του, τόσο άνετος. Ήταν πραγματικά υπέροχος. Τα μάτια του άστραφταν από ευχαρίστηση, το χαμόγελο έλαμπε στο πρόσωπό του. Τα κορίτσια τον κοιτούσαν γοητευμένα, τα αγόρια με σεβασμό. Ο κόσμος του, το σχολείο, του ανήκε. Ο Βασίλης είχε μπλέξει προφανώς με εκείνον που αργότερα θα εξελισσόταν στον νταή νούμερο ένα του σχολείου.

-Τι με κοιτάς ρε κωλόχοντρε; Πάλι με κοιτάς; Δε σου είπα να μην με ξανακοιτάξεις; Δεν σου είπα να ΜΗ ΜΕ ΞΑΝΑΚΟΙΤΑΞΕΙΣ;

Πήρε φόρα, βρέθηκε δίπλα του και τον χτύπησε με δύναμη στους ώμους. Ο Βασίλης παραπάτησε, αλλά κατάφερε αυτή τη φορά να μην πέσει. Τα χοντρά του πόδια στάθηκαν όρθια τρία μέτρα πιο πέρα και έμεινε να τον κοιτάζει με το πιο ηλίθιο βλέμμα που θα μπορούσε να ξεθάψει από την γκαρνταρόμπα του. Τα σχόλια γύρω του δίνανε κι έπαιρναν. Για κάποιο λόγο η σκέψη του πέταξε στους γονείς του- σε αυτούς τους ανθρώπους που επέμεναν με μανία να φουντώνουν την φωτιά που τον ταπείνωνε κάθε πρωΐ σε κείνο το φριχτό μέρος. Σαν Ινδιάνοι που είχαν πιάσει το χλωμό πρόσωπο που καιρό τώρα κυνηγούσαν χορεύανε γύρω του τα πρωϊνά γελώντας. Η φωτιά κόρωνε από κάτω του πορτοκαλιά και κόκκινη και κείνοι της πετούσαν μάλλινα γιλέκα, ομελέτες μέσα σε διάφανα ταπεράκια, μπλε τετράδια και καστόρινα παπούτσια. *Για το καλό σου, μικρέ μου. Μετά θα το καταλάβεις. Για το καλό σου…* Η φωτιά φούντωνε, του έλιωνε τις σάρκες, τρύπωνε στο σώμα του και χόρευε με τ'άντερά του μέχρι που γινόταν ένα με κείνον και κείνος ένα με τον φόβο. Και μετά εκείνοι γυρίζανε την πλάτη και πηγαίνανε στη δουλειά με τον χρυσό σταυρό περασμένο στον αψεγάδιαστο λαιμό τους.

Δεν μπορούσε όμως να ασχοληθεί άλλο με τους γονείς του. Η πραγματικότητα τον καλούσε πίσω επειγόντως. Τους έβαλε όπως-όπως πίσω στο συρτάρι σαν μαριονέτες με σπασμένα σχοινιά και κοίταξε μπρος του. Τώρα έβλεπε καθαρά αλλά με τις ονειροπολήσεις του είχε καταφέρει να χάσει όλο το μονόλογο του αντιπάλου. Όχι ότι είχε και καμία σημασία. Το πιο πιθανό ήταν να αναφερόταν στο πόσο απίστευτα, τρομακτικά, ασύλληπτα χοντρός ήταν ο Βασίλης και τι ακριβώς είδους επιπτώσεις θα επέφερε στη σωματική του ακεραιότητα το γεγονός ότι έκανε το λάθος να μπλέξει με την αφεντιά του. Δε θα κέρδιζε όσκαρ πρωτοτυπίας, αυτό ήταν σίγουρο. Ο μονόλογος τώρα είχε τελειώσει και είχε έρθει η ώρα για λίγη δράση παραπάνω. Το άλλο αγόρι τον πλησίαζε αποφασιστικά με τα χέρια του σφιγμένα σε γροθιές. Τα παιδιά γύρω τους άρχισαν να ουρλιάζουν ξέφρενα με τα μάτια κατακόκκινα, το στόμα να στάζει αίμα. Είχε έρθει η ώρα να τελειώνει το παιχνίδι. Ο Βασίλης είδε τον αντίπαλό του να γέρνει προς τα μπρός, να παίρνει φόρα και να ορμάει πάνω του.

Θα μπορούσε να είχε σηκώσει το χέρι, να το είχε χώσει με δύναμη σε κείνο το άνοιγμα που άφηνε όλο το σαγόνι του ακάλυπτο και να τον είχε ξαπλώσει κάτω. Είχε όλο το χρόνο, όλη τη δύναμη στη διάθεσή του. Θα μπορούσε να το είχε κάνει. Να του είχε καταφέρει έστω ένα χτύπημα, ένα δυνατό χτύπημα που θα το θυμούνταν για όλη τους τη ζωή. Και οι δυό τους. Ίσως να μην του έδινε τη νίκη, αλλά θα μέτραγε περισσότερο ακόμα και από τη νίκη την ίδια. Αλήθεια. Είναι κάποια πράγματα που μετράνε πολύ περισσότερο από το αν κερδίζεις ή όχι. Και αυτή η γροθιά θα ήταν οπωσδήποτε μέσα στα πράγματα αυτά. Όμως αυτή την γροθιά δεν τη έδωσε ποτέ. Ούτε θα την έδινε στο μέλλον. Οι συμμαθητές του, οι γονείς του, οι δάσκαλοί του, κανείς δεν θα έτρωγε ποτέ την γροθιά που τόσο αξίζανε στα μούτρα. Κρίμα. Και τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι τόσο διαφορετικά.

Στη γαλάζια τη γενιά
Μαύρη κόκκινη κλωτσιά

ΡΟΠΑΛΟΦΟΡΟΙ ΜΗ ΦΟΙΤΗΤΕΣ ΕΙΣΕΒΑΛΑΝ ΣΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΚΤΙΡΙΟ ΚΑΙ ΣΚΟΡΠΙΣΑΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

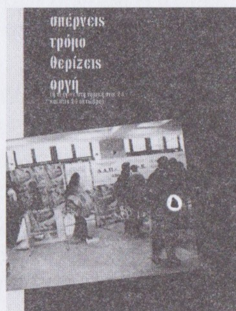
ΓΗΣ ΜΑΔΙΑΜ
η Νομική Σχολή Αθηνών

● Εκρηξη βίας και στο Πάντειο κατά μελών της ΔΑΠ

■ Περικοπή των πενθήμερων εκδρομών μελετά το υπουργείο για τους μαθητές των κλειστών λυκείων
■ Οι εκπαιδευτικοί επιστρέφουν στα σχολεία, οι μαθητές συνεχίζουν τις καταλήψεις

Την είδατε την Απογευματινή της 28ης Οκτωβρίου; Εμείς την παίρνουμε κάθε μέρα· για τα πολιτιστικά. Επειδή όμως τα πολιτικά της εφημερίδας μπορεί να μην είναι και τόσο αξιόπιστα θα ανατρέξουμε σε ένα περιθωριακό τετρασέλιδο με τίτλο «Σπέρνεις τρόμο θερίζεις οργή ή τί έγινε στη Νομική στις 24 και στις 26 Οκτώβρη» που κυκλοφόρησε μετά τα γεγονότα. Παραθέτουμε ασχολίαστο το τέλος του, και πλατύ χαμόγελο χαράζεται στο πρόσωπό μας:

> ...Και κάτι τελευταίο για τους αριστερούς συναδέλφους μας:
> Εμείς δεν θα καταγγείλουμε κανένα τραμπουκισμό, ούτε και θα εκδώσουμε ποτέ κλαψιάρικα κείμενα διαμαρτυρίας. Και δεν το κάνουμε, γιατί αν το επιλέξουμε, μπορούμε να είμαστε πολύ πιο βίαιοι από δεκαπέντε κοκαϊνομανείς φουσκωτρούς και πολύ πιο οργισμένοι από μερικούς μοναχικούς καριερίστες. Αλλά το είπαμε και στην αρχή: Όλα σ' αυτή τη ζωή είναι ζήτημα επιλογών. Μπορείς να γυρνάς εκατό φορές και το άλλο μάγουλο και να μυξοκλαίς για το πόσο κακός είναι αυτός ο κόσμος. Μπορείς επίσης και να μην το κάνεις. Αυτοπεποίθηση θέλει και οργάνωση. Αλλά είπαμε...

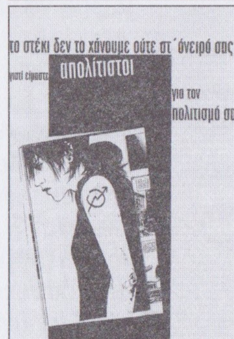

Ποιος φοβάται τα ναυάγια;

Σήμερα λοιπόν υπάρχουν εντός των πανεπιστημίων υποκείμενα που όλο και περισσότερο αποδεσμεύονται από την αριστερά που όλα τα σφάζει κι όλα τα μαχαιρώνει. Και κινούνται ενάντια στους καθηγητές τους, ενάντια στα πανεπιστήμια κι ενάντια στους foititander. Έξυπνοι άνθρωποι. Και -τον περισσότερο καιρό- γειωμένοι στην πραγματικότητα. Και δραστήριοι για τα μέτρα των σχολών. Και παρά τους μικρούς αριθμούς τους, και παρά την ξεκάθαρα εχθρική στάση διαφόρων μεθυσμένων επαναστατών του τριήμερου, πολλές φορές αυτοί οι άνθρωποι κάνουν μια διαφορά.

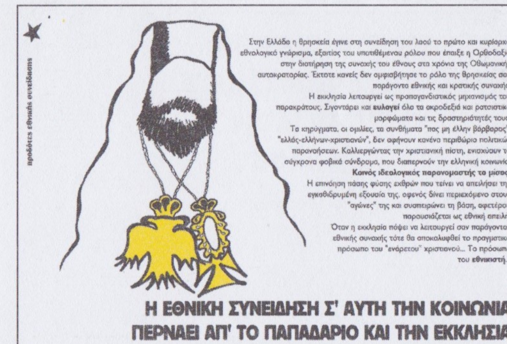
Αλλά ας το πούμε άλλη μια φορά: Αν τα πανεπιστήμια είναι ο μόνος κοινωνικός χώρος όπου τα ναυάγια της άκρας αριστεράς επιπλέουν ακόμη, αυτό συμβαίνει γιατί τα εν λόγω ναυάγια έχουν καταφέρει να εκφράζουν μια πραγματική κοινωνική τάση: Το συντεχνιασμό και το άγχος μιας όλο και πιο δύσκολης ταξικής ανόδου. Αν είναι να υπάρξει αντίθετη άποψη και πρακτική, θα πρέπει να συσταθεί **εξαρχής ενάντια στα ακροαριστερά ναυάγια**, μαζί με όλους εκείνους και εκείνες που ξέρουν ότι αξίζουν κάτι καλύτερο από τη συμπόρευση με τους καριερίστες.

Λογικά δεν πρέπει να είναι δύσκολο. Ήδη τα πανεπιστήμια ζέχνουν την κρίση, ήδη όλο και περισσότεροι αισθάνονται άβολα, ήδη το παραμύθι του αριστερού αγωνιστή που τον ανταμοίβει το σύστημα όλο και ξεφτίζει...

Υπάρχουν βέβαια και κάτι θηρία.

Το πιο μεγάλο λέγεται παράδοση. Το επόμενο

Πειραματική ανίχνευση του ελληνορθόδοξου φονταμενταλισμού
Μέρος 5ο
Όπου τα ανθελληνικά στοιχεία συντονίζονται

Αυτό εδώ είναι το πραγματικό Δεύτερο Πείραμα Ανίχνευσης του Ελληνορθόδοξου Φονταμενταλισμού, την ύπαρξη του οποίου ξεχάσαμε να αναφέρουμε στο προηγούμενο τεύχος. Το πείραμα έλαβε χώρα το Χειμώνα του 2005 και αυτουργοί ήταν η πολιτική ομάδα με το εύγλωττο όνομα Προδότες της Εθνικής Συνείδησης.

Ωραία· Αφού μπερδευτήκαμε και ξαναμπερδευτήκαμε με το ποιος έκανε τί, μπορούμε επιτέλους να παραστήσουμε τα πειράματα ανίχνευσης του Ελληνορθόδοξου φονταμενταλισμού πάνω στο βέλος του χρόνου με σχετική πιστότητα:

1. Μαύρο Πιπέρι, 4/2005
2. Προδότες της Εθνικής Συνείδησης, 11/2005
3. Worst Case Scenario, 4/2006
4. Μηδέν Άπειρο, 6/2006
5. Μηδέν Άπειρο και Προδότες της Εθνικής Συνείδησης, 7/2006

Σαλονικιό αφεντικό πατίνι μ' έχει κάνει
Να δούμε το γιαούρτι του
να φάει αν θα προκάνει...

Εμείς δεν θα καταγγείλουμε κανένα τραμπουκισμό, ούτε και θα εκδώσουμε ποτέ κλαψιάρικα κείμενα διαμαρτυρίας. Και δεν το κάνουμε, γιατί αν το επιλέξουμε, μπορούμε να είμαστε πολύ πιο βίαιοι από δεκαπέντε κοκαϊνομανείς φουσκωτούς και πολύ πιο οργισμένοι από μερικούς μοναχικούς καριερίστες. Αλλά το είπαμε και στην αρχή: Όλα σ' αυτή τη ζωή είναι ζήτημα επιλογών. Μπορείς να γυρνάς εκατό φορές και το άλλο μάγουλο και να μυξοκλαίς για το πόσο κακός είναι αυτός ο κόσμος. Μπορείς επίσης και να μην το κάνεις. Αυτοπεποίθηση θέλει και οργάνωση. Αλλά είπαμε...

ναυάγια έχουν καταφέρει να εκφράζουν μια πραγματική κοινωνική τάση: Το συντεχνιασμό και το άγχος μιας όλο και πιο δύσκολης ταξικής ανόδου. Αν είναι να υπάρξει αντίθετη άποψη και πρακτική, θα πρέπει να συσταθεί **εξαρχής ενάντια στα ακροαριστερά ναυάγια**, μαζί με όλους εκείνους και εκείνες που ξέρουν ότι αξίζουν κάτι καλύτερο από τη συμπόρευση με τους καριερίστες.

Λογικά δεν πρέπει να είναι δύσκολο. Ήδη τα πανεπιστήμια ζέχνουν την κρίση, ήδη όλο και περισσότεροι αισθάνονται άβολα, ήδη το παραμύθι του αριστερού αγωνιστή που τον ανταμοίβει το σύστημα όλο και ξεφτίζει...

Υπάρχουν βέβαια και κάτι θηρία.

Το πιο μεγάλο λέγεται παράδοση. Το επόμενο βαρεμάρα. Το τρίτο το καλύτερο σύγχυση...

νορθόδοξου φονταμενταλισμού πάνω στο βέλος του χρόνου με σχετική πιστότητα:

1. Μαύρο Πιπέρι, 4/2005
2. Προδότες της Εθνικής Συνείδησης, 11/2005
3. Worst Case Scenario, 4/2006
4. Μηδέν Άπειρο, 6/2006
5. Μηδέν Άπειρο και Προδότες της Εθνικής Συνείδησης, 7/2006

The Eye of the beholder

Η άρνηση της εργασίας στις Βαλεαρίδες

Έχω που λες ένα φίλο που τον λένε Πιπ. Ο Πιπ είναι Ισπανός, έχει ράστα κι έχει και μια μαϊμού, το Μπομπ. Τα καλοκαίρια ο Πιπ πάει διακοπές στις Βαλεαρίδες και κάθεται πέντε μήνες. Κάθε χρονιά ο σκοπός του είναι να βρει μια γυναίκα. Για λόγους που θα φανούν παρακάτω, ο Πιπ είναι πολύ επιλεκτικός με τις γυναίκες.

Μόλις βρει την κατάλληλη, φεύγουν μαζί από τις Βαλεαρίδες και γυρνάνε όλη την Ευρώπη με το βανάκι του Πιπ. Πάνε από πόλη σε πόλη και εντοπίζουν το τουριστικό κέντρο. Εκεί, ο Πιπ με τη φίλη του παραφυλάνε με τις ώρες πίσω από γωνίες και μόλις περάσουν τίποτα αγαθοί τουρίστες,

Σβέλτα!

Η φίλη του Πιπ τους πετάει τη μαϊμού στα μούτρα!

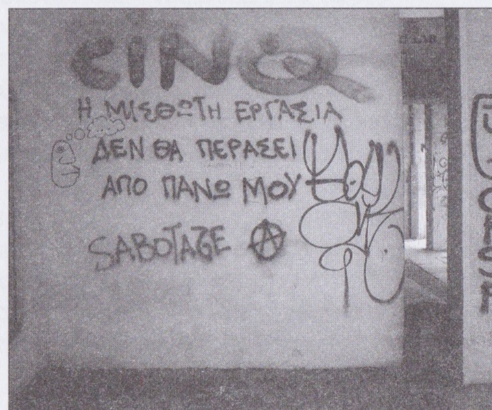
Ο Πιπ τραβάει φωτογραφίες!

Η φίλη ξαναμαζεύει τη μαϊμού!

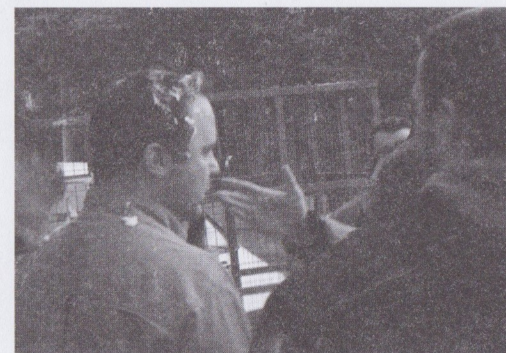
Πουλάνε τις φωτογραφίες στους τουρίστες!

Κι έτσι η μισθωτή εργασία δεν περνάει πάνω από τον Πιπ.

Πριν κάτι χρόνια είχε έρθει κι απ' τα μέρη μας.

Σαλονικιό αφεντικό πατίνι μ' έχει κάνει Να δούμε το γιαούρτι του να φάει αν θα προκάνει...

Το αρχετυπικό μικρό αφεντικό που μόλις έχει φάει το γιαούρτι του, έχει το υποκατάστημα της ACS στο Ντεπό της Θεσσαλονίκης. Μέχρι πρότινος, ο συγκεκριμένος τριχωτός, προκοιλοφόρος, σουβλακοβόρος τσοντοπαρακολουθητής και εχθρός του ΙΚΑ Έλληνας, **συνήθιζε να σηκώνει χέρι σε εργαζόμενους**, γεμάτος σιγουριά για την άρρηκτη σχέση μεταξύ μυϊκής και ταξικής ισχύος. Όταν όμως καμιά τριανταριά εργάτες καλέστηκαν από την εργατική πρωτοβουλία Sabot (έχει κι αστεράκι) και έφτασαν στο μαγαζί του με άγριες διαθέσεις, ο τσαμπουκάς του πήγε περίπατο, τα χεράκια του έτρεμαν, η φωνούλα του πιτσικάριζε, τα γονατάκια του λύγιζαν, ο σφιγκτηρούλης του χαλάρωνε και πάει λέγοντας. Τελικά, τα κατάφερε να κορδωθεί επαρκώς για τη φωτό που αναδημοσιεύουμε, και εντός των ημερών θα εξηγήσει στην επιθεώρηση εργασίας γιατί δεν θέλει να πληρώνει αποζημιώσεις και ένσημα.

Επειδή εκεί είναι Θεσσαλονίκη, το γιαούρτι ήτανε Μεβγάλ.

Και οι σαλονικιοί σύντροφοι ακόμη γελάνε.

Διαβάστε στο info-café της Λέσχης Κατασκόπων του 21ου αιώνα [στην κατάληψη της οδού Φυλής και Φερών].

Yoav Peled, *Τα κέρδη ή η δόξα; Η 28η Ελούλ του Αριέλ Σαρόν*. Από το New Left Review, η ελληνική έκδοση, επιλογή από τα άρθρα των δύο τελευταίων ετών. Σε ένα άρθρο γραμμένο στα τέλη του 2004, ο αριστερός ακαδημαϊκός από το πανεπιστήμιο του Τελ Αβίβ κάνει μια ιστορική, οικονομική και πολιτική αναδρομή στο κράτος και την κοινωνία του Ισραήλ.

Τα μυστικά του βούρκου. «Καλά κρυμμένες ιστορίες του ελληνικού ιμπεριαλισμού» στο 10ο τεύχος του Serajevo (Νοέμβριος 2006). Πώς το ελληνικό κράτος «απελευθέρωσε» (βλέπε κατέκτησε) τη Μακεδονία. Έπεται και συνέχεια.

Για την πατριαρχία από αντρική σκοπιά, στον Αστικό τομέα Δ (ειδική έκδοση, Οκτώβρης 2006). Από το βιβλίο «Αυτόνομοι σε κίνηση», για την ιστορία των γερμανών αυτόνομων την περίοδο 1980-2003. Τα ζόρια των αντρών στην εποχή του αυτόνομου γυναικείου κινήματος.

apeb.o.t. τεύχος 2, φθινόπωρο 2006, από την κολλεκτίβα «Ατίθασα Νιάτα». Τασάκια που παρατηρούν την κοινωνική κίνηση, κούριερ που στοχάζονται πάνω στις διαφημίσεις, «ιστορίες από τον πάτο του

Replay

Η 17η Νοέμβρη ως μύθος.

Απόσπασμα από το οκτασέλιδο με τίτλο «Το γεγονός ότι εκείνοι έκαναν λάθος, δεν σημαίνει ότι αυτοί έχουν δίκιο», που υπογράφεται από τους «απόγονους των βανδάλων» και κυκλοφόρησε στις αρχές Δεκέμβρη του 1995.

Το πολυτεχνείο (σαν τόπος) και η 17η Νοέμβρη (σαν ημερομηνία) συνθέτουν τον σημαντικότερο πολιτικό μύθο στην Ελλάδα, τα τελευταία 22 χρόνια.

Ξεκαθαρίζουμε: η εξέγερση *μικρού* μέρους της νεολαίας τον Νοέμβρη του '73 «απολυμάνθηκε» γρήγορα από όλα τα ενοχλητικά χαρακτηριστικά της: τη βία, τις καταστροφές, το πλήθος των πολιτικών μετώπων της, την ετερόκλητη ιδεολογική σύνθεση όσων συμμετείχαν. «Απολυμάνθηκε» ακόμα και από το γεγονός πως άμεση συνέχεια εκείνης της εξέγερσης *(εξαιτίας των συγκεκριμένων πολιτικών και κοινωνικών συνθηκών και αντιθέσεων στην Ελλάδα όπως και αλλού)* δεν ήταν ο «ερχομός» της δημοκρατίας αλλά η ανάπτυξη του αντάρτικου πόλης.

Ο μύθος, κάθε μύθος, φτιάχνεται πάντα μέσα από διαστρεβλώσεις, αποσιωπήσεις, ψέμματα... Και κυρίως μέσα από την έλλειψη ιστορικής συνείδησης. Ό,τι «απέμεινε» από εκείνη την εξέγερση στις συνθήκες της μεταπολίτευσης, βγαίνοντας χρόνο με το χρόνο σα φάντασμα, παρελαύνοντας ή διαδηλώνοντας *επετειακά*, άρα αναμνηστικά, ήταν μια λάμψη «εθνικής ανάτασης». Κόντρα σε χούντες που πέρασαν, αμερικάνους που ποτέ δεν νικήθηκαν, κόντρα σε «ό,τι μας φταίει». **Κάπως έτσι άρχισε να δημιουργείται η υποψία (στην αρχή) και η βεβαιότητα (στη συνέχεια) πως το «πολυτεχνείο» και η «17 Νοέμβρη» έχουν επιπλέον μια ιδιότητα που μπορεί να μεταβιβάζεται από γενιά σε γενιά.**

Κάπως έτσι λοιπόν, «στο δρόμο που χάραξε ο Νοέμβρης» καλλιεργήθηκε η αναμονή των «πολυτεχνείων της γενιάς τάδε». Για να το πούμε πιο ωμά: η «αγωνιστική, επαναστατική σοδειά» της μιας και της άλλης χρονιάς. Εντωμεταξύ, ποτέ δεν αναγνωρίστηκε πως το πρωτότυπο «ηρωικό πολυτεχνείο» ήταν μια εξέγερση ενάντια σε ένα καθεστώς που *είχε κοινωνικό έρεισμα*· ποτέ δεν ομολογήθηκε πως το «ηρωικό πολυτεχνείο» ήταν εμφυλιοπολεμική πράξη (και καλά έκανε!)· ποτέ δεν ομολογήθηκε πως η χούντα δεν έπεσε εξαιτίας της εξέγερσης αλλά επειδή ήταν, από ένα σημείο και ύστερα, ξεπερασμένο και δαπανηρό καθεστώς για την «οικονομική ανάπτυξη» της χώρας...

Με τούτα και με τ' άλλα το '73 άρχισε να διαστέλλεται στον κοινωνικό χρόνο *παγώνοντάς τον*. Ξέπλυνε από τη μία τις ενοχές της πλειοψηφίας για την υποτέλειά της στη δικτατορία, παραχωρώντας από την άλλη στη μειοψηφία το δικαίωμα να «ελπίζει» πως αυτή η εξέγερση μπορεί *να επαναληφθεί*, και μια και δυο και πεντακόσιες φορές, μέχρι να φτάσει στον τελικό της προορισμό, το ουτοπικό πέρα-μακριά μιας άλλης κοινωνίας που ασφαλώς θα γεννιόταν κάποιαν 18η Νοέμβρη... **Με δυο λόγια το «πολυτεχνείο του '73», σαν ημερομηνία και σαν τόπος, έγινε ο φάρος στον οποίο οι μεν στρέφονταν για να μην βλέπουν τις σκιές τους, οι δε για να κατευθύνουν με σιγουριά την «έφοδο της μεγάλης νύχτας»...**

Ξεκαθαρίζουμε: χάρη σ' αυτήν την άρρητη, αλλά πολύ ουσιαστική συμφωνία μια εξίσου ουσιαστική «ανταλλαγή» έγινε εφικτή, σαν πολλαπλασιαστής του μύθου. Από τη μία η επέτειος θα έπρεπε να οριοθετεί στην ετήσια «κυκλικότητα» των κοινωνικών και πολιτικών αγώ-

ιστορίες του ελληνικού ιμπεριαλισμού» στο 10ο τεύχος του Serajevo (Νοέμβριος 2006). Πώς το ελληνικό κράτος «απελευθέρωσε» (βλέπε κατέκτησε) τη Μακεδονία. Έπεται και συνέχεια.

Για την πατριαρχία από αντρική σκοπιά, στον Αστικό τομέα Δ (ειδική έκδοση, Οκτώβρης 2006). Από το βιβλίο «Αυτόνομοι σε κίνηση», για την ιστορία των γερμανών αυτόνομων την περίοδο 1980-2003. Τα ζόρια των αντρών στην εποχή του αυτόνομου γυναικείου κινήματος.

apeb.o.t. τεύχος 2, φθινόπωρο 2006, από την κολλεκτίβα «Ατίθασα Νιάτα». Τασάκια που παρατηρούν την κοινωνική κίνηση, κούριερ που στοχάζονται πάνω στις διαφημίσεις, «ιστορίες από τον πάτο του πηγαδιού» και άλλα.

Negro τεύχος 3, comix και αστικοί εφιάλτες. Αντιρατστικό, αντιμπάτσικο και με τον πρέποντα φόρο τιμής στην Κατερίνα Γώγου.

Γερμανική στολή εκστρατείας φόρεσε ο Πάπας, του Λεωνίδα Βακιτιώτη, στο 71ο τεύχος της Ουτοπίας. Για να μη λέτε ότι μόνο εμείς τα λέμε.

και last but not least

Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ πού με βάζεις; Στο σαλόνι του worstcase road scenario, έκτο τεύχος. Αυτός, το κινητό του, και οι «αυνάνες φίλοι του» σε στιγμές έμπνευσης.

(στη συνέχεια) πως το «πολυτεχνείο» και η «17 Νοέμβρη» έχουν επιπλέον μια ιδιότητα που μπορεί να μεταβιβάζεται από γενιά σε γενιά.

Κάπως έτσι λοιπόν, «στο δρόμο που χάραξε ο Νοέμβρης» καλλιεργήθηκε η αναμονή των «πολυτεχνείων της γενιάς τάδε». Για να το πούμε πιο ωμά: η «αγωνιστική, επαναστατική σοδειά» της μιας και της άλλης χρονιάς. Εντωμεταξύ, ποτέ δεν αναγνωρίστηκε πως το πρωτότυπο «ηρωικό πολυτεχνείο» ήταν μια εξέγερση ενάντια σε ένα καθεστώς που *είχε κοινωνικό έρεισμα*· ποτέ δεν ομολογήθηκε πως το «ηρωικό πολυτεχνείο» ήταν εμφυλιοπολεμική πράξη (και καλά έκανε!)· ποτέ δεν ομολογήθηκε πως η χούντα δεν έπεσε εξαιτίας της εξέγερσης αλλά επειδή ήταν, από ένα σημείο και ύστερα, ξεπερασμένο και δαπανηρό καθεστώς για την «οικονομική ανάπτυξη» της χώρας...

Με τούτα και με τ' άλλα το '73 άρχισε να διαστέλλεται στον κοινωνικό χρόνο *παγώνοντάς τον*. Ξέπλυνε από τη μία τις ενοχές της πλειοψηφίας για την υποτέλειά της στη δικτατορία, παραχωρώντας από την άλλη στη μειοψηφία το δικαίωμα να «ελπίζει» πως αυτή η εξέγερση μπορεί *να επαναληφθεί*, και μια και δυο και πεντακόσιες φορές, μέχρι να φτάσει στον τελικό της προορισμό, το ουτοπικό πέρα-μακριά μιας άλλης κοινωνίας που ασφαλώς θα γεννιόταν κάποιαν 18η Νοέμβρη... **Με δυο λόγια το «πολυτεχνείο του '73», σαν ημερομηνία και σαν τόπος, έγινε ο φάρος στον οποίο οι μεν στρέφονταν για να μην βλέπουν τις σκιές τους, οι δε για να κατευθύνουν με σιγουριά την «έφοδο της μεγάλης νύχτας»...**

Ξεκαθαρίζουμε: χάρη σ' αυτήν την άρρητη, αλλά πολύ ουσιαστική συμφωνία μια εξίσου ουσιαστική «ανταλλαγή» έγινε εφικτή, σαν πολλαπλασιαστής του μύθου. Από τη μία η επέτειος θα έπρεπε να οριοθετεί στην ετήσια «κυκλικότητα» των κοινωνικών και πολιτικών αγώνων μια στιγμή και έναν τόπο *συμπύκνωσης, κορύφωσης*. Από την άλλη θα έπρεπε να περιλαμβάνει πάντα την πιθανότητα κάποιου είδους βίαιης σύγκρουσης στο δρόμο. Ο μύθος του πολυτεχνείου έπρεπε να έχει πάντα αυτό το διπλό πρόσωπο, και οπωσδήποτε το ένα αφορούσε τη συμβολικότητα της βίας.

Γιατί αυτό; Μα επειδή, προφανώς, σε ένα «κορυφαίο πολιτικό γεγονός» οι ιδεολογικές ταυτότητες πρέπει να δηλωθούν καθαρά, διεκδικώντας η κάθε μία το μερίδιό της από το κατόρθωμα. Αλλά και επειδή η σμβολικότητα και η μυθικότητα αυτού το πολιτικού γεγονότος, σαν μήτρες όλων των ιδεολογιών, επιβάλλουν σε κάθε μια -εκ βάθρων- τους όρους τους. *Με δυο λόγια: θέαμα η ειρηνική, πλειοψηφική παρέλαση-πορεία, θέαμα και η μειοψηφική, βίαιη εκτροπή της.*

Το μέγεθος (το πολιτικό μέγεθος) αυτής της μυθογένεσης, που κάποια στιγμή ενηλικιώθηκε και έγινε ικανή να δουλεύει από μόνη της, ας το δείξουν αυτά τα «μέτρα»: πρώτον, οι τρεις νεκροί -δολοφονημένοι από την αστυνομία διαδηλωτές των τελευταίων 22 χρόνων κτυπήθηκαν σε «επεισόδια» της 17ης Νοέμβρη... η Κανελλοπούλου και ο Κουμής το '80, ο Καλτεζάς το '85... Δεύτερον, *ποτέ, κανένα τμήμα των υποτιθέμενων εχθρών του συστήματος δεν αναγνώρισε σαν σημείο πολιτικής αναφοράς κάποιον άλλο τόπο, κάποιον άλλο χρόνο, εκτός από το «ηρωικό πολυτεχνείο».* **Ούτε η επίσημη αριστερά ανέβασε στο ύψος ενός συμβόλου την εξέγερση του Ιούλη του '65, ούτε η άκρα αριστερά έκανε κάτι ανάλογο για τις άγριες απεργίες της μεταπολίτευσης, ούτε η αναρχία «τίμησε» ποτέ τη «μνήμη» της άγριας κατάληψης του χημείου το '85, ή του πολυτεχνείου το '90.**

Αντίθετα όλοι μαζί, καθεστωτικοί και «αντικαθεστωτικοί», νομιμόφρονες και εξτρεμιστές, αγκάλιασαν και αγκαλιάστηκαν από τον ένα και μοναδικό φάρο... Γιατί άραγε; ***Μα επειδή (απαντάμε απερίφραστα) το «ηρωικό πολυτεχνείο» είναι ο γενέθλιος μύθος της εθνικής ενότητας.*** Την οποία πολλοί αρνήθηκαν φραστικά, αλλά ελάχιστοι στην πράξη. *Ελάχιστοι που, δίχως άλλο, ποτέ δε διανοήθηκαν ότι μια οποιαδήποτε εξέγερση μπορεί να «εξελιχθεί» σε τσίρκο, που περιοδεύει στους αιώνες, λανσάροντας κάθε χρόνο νούμερα με ήμερα και άγρια ζώα...*

Αλληλογραφία

*Γνώμες, απόψεις, κριτικές, δεκιές στο **autozine@gmail.com** ή ταχυδρομικά στη διεύθυνση **Τ.Θ. 3586, Τ.Κ. 10210** με την ένδειξη **“για το ΑΥΤΟ/”**. Η σύνταξη των πρωτοτύπων διατηρείται (είναι κι αυτό μια μορφή τέχνης)*

Σκουπίδια

Είμαι 34 ετών. Διαβάζω έντυπα του αντικαθεστωτικού χώρου τα τελευταία δεκαοκτώ χρόνια. Με κάποια συμφωνούσα. Με άλλα όχι. Λίγα μου φάνηκαν αδιάφορα. Όλα όμως μου φαινόντουσαν σημαντικά. Με την έννοια ότι κράταγαν ανοιχτή μια συζήτηση (ή την άνοιγαν εξαρχής) στην οποία εγώ αντικειμενικά δεν θα μπορούσα πάντα να συμμετέχω. Αυτή είναι κατά την γνώμη μου μία από τις πλέον βασικές λειτουργίες ενός εντύπου. Και γι’ αυτόν το λόγο θεωρούσα πάντοτε εξαιρετικά κρίσιμο το με ποιους όρους διεξάγεται αυτή η συζήτηση. Αν δηλαδή είναι πράγματι πολιτική ή κινείται στον απόηχο των καφενείων και των ταβερνείων.

Για το περιοδικό σας είχα σχηματίσει την εικόνα ότι κινείται στην πρώτη κατηγορία, αυτήν της πολιτικής συζήτησης και μ’ αυτή την έννοια το θεωρώ ιδιαίτερα αξιόλογο. Στο προηγούμενο τεύχος όμως ειλικρινά απογοητεύτηκα. Στην στήλη της αλληλογραφίας (που θα δημοσιευθεί κι ετούτο το σχόλιο ελπίζω) διάβασα ένα γράμμα και (δυστυχώς) και μία απάντηση του περιοδικού, που αφορούσαν σε σχόλια για την πολιτική ομάδα NWL στον γνωστό σκουπιδοντενεκέ που λέγεται athens indymedia. Δεν είναι του χαρακτήρα μου οι καταγγελίες, γι’ αυτό θα περιοριστώ σε κάποια ερωτήματα κατά την γνώμη μου ρητορικά.

Ερώτημα πρώτο: Τί οφείλω εγώ ως αναγνώστης, να τρώω στην μάπα όλα αυτά τα ευφάνταστα σχόλια του παραπάνω σκουπιδοντενεκέ;

Ερώτημα δεύτερο: Δεν θεωρείτε ότι είναι επικίνδυνο οι στήλες ενός πολιτικού περιοδικού να γίνονται (έστω και έμμεσα) γέφυρα "επικοινωνίας" με αργόσχολους κομπιουτεράδες που δεν μπαίνουν καν στον κόπο να πληροφορούνται από τα τραπεζάκια ή άλλους κοινωνικούς χώρους;

Ερώτημα τρίτο: Δεν συνιστά διαφθορά (με την κυριολεκτική έννοια) του αναγνώστη το να αποκτά ένα πολιτικό περιοδικό τέτοιους προσανατολισμούς;

Δεν απαιτώ κατ’ ανάγκη απάντηση. Απλά προβληματισμό επί του θέματος. Γιατί τα εργαλεία που κρατάμε και κρατάτε στα χέρια σας είναι αρκετά κοφτερά για να τα αντιμετωπίζουμε σαν νυχοκόφτες. Είναι αιχμηρά όπως κάθε εργαλείο κριτικής.

Συντροφικά Α.Σ.

Ο λεγάμενος

Παιρνω λοιπον και γω το θαρρος να σας πω ενα μπραβο για το "Αυτο" Οκτωβριου.

Φοιτητης ο λεγαμενος, 6ο ετος..Δημητρης για να συνενοουμαστε.

Μου δινετε τροφη να μενω ζωντανος και να ενημερωνομαι. Στη σχόλη μου ειμαι ενας γραφικος που κανω ατομικες παρεμβασεις στις συνελευσεις, προσπαθωντας να δωσω ενα αυτονομο (οκ, δεν θα τ αναλυσουμε εδω αυτο) στιγμα. Παιδευομαι με Κορνηλιο καθως και καθε ειδους "περιθωριακα" εντυπα, απ αυτα που μ αρεσουν ρε γαμωτο, για να βγαλω μια προσωπικη ακρη μ’ αυτο τον κοσμο τον γελοιο που ζουμε και ν αρθρωσω ενα λογο μη κομματικο, αντικρατικο, αμεσοδημοκρατικο.

Οπως και να εχει ευχαριστω και παλι για τον κοπο που καταβαλετε για να βγει αυτη η προσπαθεια προς τα εξω. Μπραβο σας και συνεχιστε!!! Υπαρχει κοσμος που ακουει με προσοχη τις αποψεις σας, απλα θελει λιγη μαεστρια στο "πως" θα του το πλασσαρεις (ξερετε, ευγενειες και τετοια)

Δεν προλαβαινω να σας γραψω περισσοτερα για το τευχος. Στα γρηγορα διαβασα και αυτο το τευχος. Ελπιζω να τα πουμε απο κοντα.

Δημήτρης

Απάντηση: *Φίλε συγκινηθήκαμε! Αλήθεια! Κατά τη γνώμη μας, αν σήμερα -και εν τω μέσω «φοιτητικού κινήματος»- είναι σπάνιο να μιλάνε οι αντιεξουσιαστές στις φοιτητικές συνελεύσεις, αυτό συμβαίνει λόγω αδυναμίας κι όχι λόγω άποψης. Άρα το «γραφικός» το αγνοούμε. Θα τα πούμε εκτός περιοδικού.*

Υ.Γ: Έπρεπε να το ’χεις καταλάβει! Αν αυτοί που «ακούνε τις απόψεις μας» ψάχνουν για «ευγένειες και τέτοια» ήρθαν στους σωστούς ανθρώπους!

Πύκνωση

Απ’ ό,τι κατάλαβα, η στήλη «Πυρετός του Κόσμου» του τεύχους 10 του περιοδικού σας προέβλεψε ότι οι Αμερικάνοι δεν θα την πέσουν

(δυστυχώς) και μια απάντηση του περιοδικού, που αφορούσαν σε σχόλια για την πολιτική ομάδα NWL στον γνωστό σκουπιδοντενεκέ που λέγεται athens indymedia. Δεν είναι του χαρακτήρα μου οι καταγγελίες, γι' αυτό θα περιοριστώ σε κάποια ερωτήματα κατά την γνώμη μου ρητορικά.

Ερώτημα πρώτο: Τί οφείλω εγώ ως αναγνώστης, να τρώω στην μάπα όλα αυτά τα ευφάνταστα σχόλια του παραπάνω σκουπιδοντενεκέ;

Ερώτημα δεύτερο: Δεν θεωρείτε ότι είναι επικίνδυνο οι στήλες ενός πολιτικού περιοδικού να γίνονται (έστω και έμμεσα) γέφυρα "επικοινωνίας" με αργόσχολους κομπιουτεράδες που δεν μπαίνουν καν στον κόπο να πληροφορούνται από τα τραπεζάκια ή άλλους κοινωνικούς χώρους;

Ερώτημα τρίτο: Δεν συνιστά διαφθορά (με την κυριολεκτική έννοια) του αναγνώστη το να αποκτά ένα πολιτικό περιοδικό τέτοιους προσανατολισμούς;

Δεν απαιτώ κατ' ανάγκη απάντηση. Απλά προβληματισμό επί του θέματος. Γιατί τα εργαλεία που κρατάμε και κρατάτε στα χέρια σας είναι αρκετά κοφτερά για να τα αντιμετωπίζουμε σαν νυχοκόφτες. Είναι αιχμηρά όπως κάθε εργαλείο κριτικής.

Συντροφικά Δ.Σ.

Απάντηση: *Σύντροφε το περιοδικό συμπεριφέρεται στα indymedia ως αυτό που είναι: ένας σκουπιδοτενεκές. Όχι, δεν ασχολούμαστε με τους σκουπιδοντενεκέδες παρά μόνο για να ρίχνουμε καμιά φτυσιά. Συμφωνούμε στην ουσία όσων γράφεις. Μόνο που γίνεσαι κάπως υπερβολικός εκεί που φοβάσαι ότι το περιοδικό αποκτά κακούς προσανατολισμούς, επειδή σχολίασε σε δυο μικρές παραγράφους γράμμα που αφορούσε μια σκουπιδο-φιλολογία. Ευκαιρία να υπενθυμίσουμε περί τίνος πρόκειται ήταν. Και να ειρωνευτούμε. Τίποτα παραπάνω.*

Παρεμπιπτόντως τι είναι αυτά τα τραπεζάκια που γράφεις;

Δεν προλαβαινω να σας γραψω περισσοτερα για το τευχος. Στα γρηγορα διαβασα και αυτο το τευχος. Ελπιζω να τα πουμε απο κοντα.

Δημήτρης

Απάντηση: *Φίλε συγκινηθήκαμε! Αλήθεια! Κατά τη γνώμη μας, αν σήμερα -και εν τω μέσω «φοιτητικού κινήματος»- είναι σπάνιο να μιλάνε οι αντιεξουσιαστές στις φοιτητικές συνελεύσεις, αυτό συμβαίνει λόγω αδυναμίας κι όχι λόγω άποψης. Άρα το «γραφικός» το αγνοούμε. Θα τα πούμε εκτός περιοδικού.*

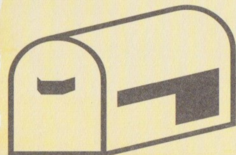
Υ.Γ: Έπρεπε να το 'χεις καταλάβει! Αν αυτοί που «ακούνε τις απόψεις μας» ψάχνουν για «ευγένειες και τέτοια» ήρθαν στους σωστούς ανθρώπους!

Πύκνωση

Απ' ό,τι κατάλαβα, η στήλη «Πυρετός του Κόσμου» του τεύχους 10 του περιοδικού σας προέβλεψε ότι οι Αμερικάνοι δεν θα την πέσουν στο Ιράν αλλά αλλού. Πράγματι την έπεσαν μαζί με το Ισραήλ στο Λίβανο και μετά ο συντάκτης ζήταγε και συγγνώμη γιατί δεν είχε σκεφτεί το Λίβανο. Δεν ξέρω πως γίνεται αυτό, και μπράβο σε όποιον κάθεται και τα γράφει ολ' αυτά, αλλά μήπως θα γινόταν να είναι πιο σύντομος/η; Κάτι τέτοια μικρά και σημαντικά σαν τις προβλέψεις σας χάνονται μέσα στην πλημμύρα του κειμένου. Και μου φαίνεται ότι ο κόσμος τόσο μεγάλα κείμενα δεν τα διαβάζει.

Απάντηση: *Σύμφωνα με το συντάκτη, ο «τρόπος που γίνεται αυτό» είναι η προσκόλληση στη μέθοδο της αυτονομίας, και η συστηματική παρακολούθηση του διεθνούς και ντόπιου τύπου στο μέτρο των δυνατοτήτων του. Όσο για την ποσότητα του κειμένου, τον έχουμε ενοχλήσει πολλάκις και μας λέει κάτι εξυπνάδες όπως «Και τι να κάνω δηλαδή; Να το βάλω σε κόμικς;». Μετά στέλνει πέντε χιλιάδες λέξεις και εννιά φωτογραφίες για τρεις σελίδες και φρικάρει ο γραφίστας και βρίζονται.*

Κατά τα άλλα, μιας και είσαι τέτοιος άνθρωπος, μπορεί να θες να τσεκάρεις το δίμηνο περιοδικό Serajevo. Θα το βρεις στο βιβλιοπωλείο «Ναυτίλος», Χαριλάου Τρικούπη και Σόλωνος, και στην κατάληψη της Λέσχης Κατασκόπων. Ακόμη περισσότερο κείμενο του είδους του «Πυρετού», δίχως την παρέμβαση του καλλιτέχνη γραφίστα μας! Ευτυχία!

Killing in the name of...

Η καινούρια κονσόλα του Play Station. Μια εβδομάδα πριν την πρώτη ημέρα διάθεσής της σε περιορισμένα κομμάτια. Έφτασαν οι πρώτοι πελάτες. Προετοιμασμένοι για όλα. Για να αντέχουν το κρύο, τις βροχές, τον ήλιο, τον αέρα, την πείνα. Με αντίσκηνα, με αδιάβροχα παραλλαγής, με τις πίτσες και τις μίνι τηλεοράσεις τους.

Killing in the name of...

Η καινούρια κονσόλα του Play Station. Μια εβδομάδα πριν την πρώτη ημέρα διάθεσής της σε περιορισμένα κομμάτια. Έφτασαν οι πρώτοι πελάτες. Προετοιμασμένοι για όλα. Για να αντέχουν το κρύο, τις βροχές, τον ήλιο, τον αέρα, την πείνα. Με αντίσκηνα, με αδιάβροχα παραλλαγής, με τις πίτσες και τις μίνι τηλεοράσεις τους. Με αντηλιακά και πολυθρόνες. Κατέλαβαν τα πεζοδρόμια. Στήθηκαν πίσω από τους αστυνομικούς κώνους.
The line begins here.
Και μόλις δόθηκε το σήμα ποδοπατήθηκαν. Κάποιοι βγήκαν νικητές με την κονσόλα υψωμένη. Κάποιοι στο νοσοκομείο μέσ' τους γύψους. Κάποιοι είπαν ότι άξιζε που έχασαν τη δουλειά τους περιμένοντας, κι ας μην τα κατάφεραν. Η κονσόλα κατασκευάζεται στη νοτιοανατολική ασία. Φανταστείτε να απεργήσουν οι προλετάριοι του υπερτεχνολογικού τομέα. Μέχρι πού μπορούν να φτάσουν οι δυτικοί παιχνιδομανιακοί αν τους στερήσουν το «δικαίωμα» να σκοτώνουν επί οθόνης;
Μέχρι πού μπορούν να φτάσουν οι φανατικοί του δυτικού ορθολογισμού;

Play Station 3... Play Station 3... Play Station 3 Play Station 3